

รักนะคุณมาเฟีย

โรส

รักนะคุณมาเฟีย

ผู้แต่ง โรส

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕

ราคา ๓๒๙ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โรสบุ๊คส์

บรรณาธิการ รุ่งธิชา นอร์รี

พิสูจน์อักษร รชตวรรณ

ภาพปก Frerozy

ศิลปกรรม Frerozy

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด

52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150

ติดต่อผู้เขียน แฟนเพจ โรส รุ่งธิชา La Rosie

ทวิตเตอร์ @LaRosie7

เว็บไซต์ www.rosebooksnovel.com

อีเมล rose@rosebooksnovel.com

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่น่ารักทุกคนเลย โรสกลับมาอีกครั้งกับ **รักนะ คุณมาเฟีย** เป็นนิยายที่เพิ่งหมดสัญญา กับสำนักพิมพ์ เลยเอามาลงอีบุ๊กใหม่อีกครั้งค่ะ คนที่เคยซื้อกับสำนักพิมพ์ไม่ต้องซื้อใหม่ เพราะทุกอย่างเหมือนเดิม เปลี่ยนแค่ปกเพราะปกเดิมเป็นลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์ค่ะ

รักนะ คุณมาเฟีย เป็นเรื่องราวความรักของหนูวี กัญญาวีร์ สาวน้อยผู้สู้ชีวิต กับคุณธีร์ ธีร์ธัม นักธุรกิจหนุ่มที่มีคนปองร้ายหมายเอาชีวิต และเขาสองคนก็พบกันในตอนทีธีร์ธัมถูกศัตรูทางธุรกิจถล่มยิง หนูวีไปอยู่ผิดที่ผิดเวลา เลยถูกคุณธีร์จับตัวไปปล่อยเกาะ ในระหว่างที่เขาสืบหาคนร้ายที่ต้องการฆ่าเขา

เรื่องราวความรักอุ่น ๆ ท่ามกลางสายลมแสงแดดบน
เกาะสวยชายแดนไทย-มาเลเซีย และควั่นปิ่นจากการถูกล่า
เอาชีวิตของคุณธีร์จะเป็นอย่างไร ติดตามอ่านได้ในเรื่องเลย
ค่ะ

ขอบคุณที่ติดตามกันมาตลอดค่ะ

Rose

๑

กัญญาวีร์กำลังจะก้มลงหิ้วถุงกอล์ฟขึ้นสะพานป่า หลังจากนักธุรกิจคนหนึ่งเลือกเธอให้ทำหน้าที่แคดดี้ให้ในเช้าวันแรกของการทำงาน แต่ไม่แน่ใจว่าก้าวขาพลาดอย่างไร เพราะแทนที่จะได้แบกถุงกอล์ฟขึ้นป่า เธอกลับหงายหลังล้ม และยังพาคคนที่เดินอยู่ข้างหลังล้มลงไปด้วย

ในช่วงสี่ขวบวินาทีที่เธอใจหายวาบ คิดว่าคงจะโดนร้องเรียนเรื่องการบริการที่ไม่ได้เรื่อง นักธุรกิจลูกค้าของเธออาจจะโมโหจนเปลี่ยนคนใหม่ และเธออาจจะตกงาน กัญญาวีร์ก็ได้ประสบกับปัญหาที่ใหญ่กว่าไม่มีงานทำมากนัก เมื่อมีเสียงคล้ายประทัดดังกึกก้องขึ้นและรัวอย่างหูดับดับใหม่

สัญชาตญาณรักตัวกลัวตายทำให้หญิงสาวพลิกตัวแล้วกอดคนใต้ร่างแน่นพร้อมทั้งหลับหูหลับตาชุกตัวเข้าหาเขา

อย่างไม่คิดชีวิต เมื่อตระหนักว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือเสียงปืน
อย่างไม่ต้องสงสัย เธอสับสนและงุนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก
รู้แต่ว่าเหมือนอยู่ท่ามกลางฉากสงครามที่สองฝ่ายร้าวระสุน
เข้าใส่กัน โดยมีเธอเป็นเป้า

หลังเสียงปืนเงียบไป กัญญาวิรัก็โง่หัวขึ้น ผุ่นคว้นปืน
ยังไม่จางหายไปจากอากาศ แต่เธอก็เห็นว่ามีชายฉกรรจ์สอง
คนวิ่งเข้ามา ไม่ได้มาหาเธอ แต่มาหาคนที่เธอซุกตัวหาความ
ปลอดภัย ที่ตอนนี้ลุกขึ้นยืนแล้วสั่งการกับสองคนที่วิ่งเข้ามา
เร็วเร็วแทบจับใจความไม่ได้ แต่ที่แน่ ๆ เขาสั่งให้คนพวกนั้น
จับตัวเธอมาด้วย!

คนทั้งหมดเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่
ในชุดเสื้อยืดคอโพลีเอสเตอร์ กางเกงขาสั้น อย่างคนมาเล่น
กอล์ฟทั่วไปสองคนประกบหัวปีกเธอคนละข้าง แต่ลักษณะนี้
กัญญาวิรัคิดว่าคงไม่ใช่คนเล่นกอล์ฟธรรมดาแน่ แต่คงเป็น
นักเลงหรือผู้มีอิทธิพลมากกว่าถึงได้จับตัวคนอื่นไปตาม
อำเภอใจแบบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้ถูกจับมัดมือมัดปาก
หรือมีกระสอบคลุมตัวอย่างที่เห็นในหนัง แต่ถูกพาเดินเร็ว
แทบเป็นวิ่งออกไปจากบริเวณที่เกิดเหตุ ก่อนถูกจับโยนเข้าไป
ในรถยนต์หรูที่ห้องโดยสารกว้างขวางกับลูกค้ำของเธอ
กัญญาวิรัมองคนที่อยู่ในชุดเครื่องแต่งกายคล้ายกับสองคนที่
หัวปีกเธอมา เขานั่งอยู่ในรถด้วยท่าทางสงบและครุ่นคิด ไม่ได้

ตัวสั้นนั่งงออย่างคนที่เพิ่งผ่านความเป็นความตายมาหมาด ๆ อย่างเธอ ใบหน้าด้านข้างของเขาอวดจมูกโด่ง กรามขึ้นสันนูนอย่างคนที่กำลังเคร่งเครียด สายตาแข็งกร้าวมองตรงไปข้างหน้า เขาคงมีอายุมากกว่าเธอหลายปีเพราะมีริ้วรอยตรงหางตา แต่กระนั้นเขาก็เป็นผู้ชายที่ถือว่าหน้าตาดีมากทีเดียว

เมื่อรู้ว่าเธอไม่ตายแน่ ๆ แล้ว ก็ัญญาวิรัก็ทุ่มความตกอกตกใจทั้งหมดกับการกรีดร้องหาคำตอบกับคนที่พาเธอมา

“พวกคุณจะพาฉันไปไหน ปล่อยฉันนะ!”

“พาไปในที่ที่ปลอดภัย” คนที่นั่งอยู่ในรถด้านหลังบอกกับเธอ

“แล้วทำไมต้องเอาฉันไปด้วย”

“เรายังไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ทิ้งไว้ไม่ได้”

“ฉันจะเป็นใคร ก็เป็นแคคดีของคุณใจคะ” เธอว่าอย่างหงุดหงิด ไม่คิดไม่ฝันว่าการมาทำงานเป็นแคคดีวันแรกจะเจอแจ็กพิ็อต ได้อยู่เป็นสักขีพยานท่ามกลางพายุกระสุนที่พวกมาเฟียที่ไหนก็ไม่รู้รัวใส่กัน ยิ่งคิดยิ่งโกรธ เธอไม่เกี่ยวอะไรด้วยเลยแต่ก็เกือบตายไปด้วย แล้วตอนนี้ยังถูกจับตัวมาเหมือนเป็นตัวประกันอีก แล้วที่ที่ปลอดภัยที่วานั้นคือที่ไหนก็ไม่รู้

“เราไม่เคยเห็นคุณมาก่อน อยู่ ๆ ก็มาอยู่ในเหตุการณ์แบบนี้ เราไม่รู้ว่าคุณมีส่วนเกี่ยวข้องหรือเปล่า ถ้าตรวจสอบ

แล้วว่าไม่เกี่ยว คุณจะได้กลับบ้านทันที” เขาอธิบายเสียงเรียบ ซึ่งตรงกันข้ามกับอารมณ์พลุ่งพล่านของกัญญาวีร์

“ก็จะเคยเห็นได้ไง ฉันเพิ่งมาทำงานวันแรก แล้วก็ขวยมาเป็นแคดดี้ให้คุณเนี่ย โดนถล่มยิงเกือบตายแล้วยังจะถูกจับตัวไปอีก บ้าบอ ปล่อยฉันลงเลยนะ” เธอว่าแล้วถลาไปดึงประตู แต่ก็ทำได้แค่นั้นเพราะประตูถูกล็อกอยู่ ไม่ว่าจะเธอดึงแค่ไหนก็ไร้ผล สุดท้ายเลยหันไปโถมตัวประทุษร้ายคนนั่งข้าง ๆ แทน

เธอยังไม่ทันได้ทำอะไรอย่างที่ยากทำเสียด้วยซ้ำ ก็ถูกเขารวบตัวไว้จนกระดิกกระเดี้ยแทบไม่ได้ ก่อนจะได้ยินเสียงห่มดั่งขึ้นข้างหูไม่ดั่งนึก

“เสียแรงเปล่า อยู่นิ่ง ๆ ดีกว่า”

“อยู่นิ่ง ๆ แล้วปล่อยให้พวกคุณจับตัวไปเนี่ยนะ ถ้าฉันยอมง่าย ๆ ก็บ้าแล้ว ปล่อยสิ ปล่อยไว้ย ปล่อย!” เธอโวยวายถึงจะขยับตัวไม่ได้ แต่ปากเธอยังว่าง และเธอจะแหกปากจนกว่าเขาจะปล่อย แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล เพราะเขาบอกเธอเสียงเรียบ

“จะนั่งไปตี ๆ หรือจะนั่งแบบนี้แล้วตะโกนจนคอแตกก็แล้วแต่คุณนะ”

คำพูดของเขาเตือนให้เธอรู้ตัวว่า ‘แบบนี้’ คือการที่เขาถอดรวบตัวเธออยู่ กัญญาวีร์จึงขยับตัว บอกให้เขาปล่อย

และเมื่ออ้อมแขนแข็งแกร่งเหมือนกรงเหล็กคลายออก เธอก็ขยับตัวออกห่างจากเขา ไปนั่งติดประตูฝั่งที่นั่งเธอ

“บ้านเมืองมีซีอมีแป คุณไม่มีสิทธิ์มาจับใครไปไหนตามอำเภอใจแบบนี้นะคุณมาเพีย” เธอกระแทกเสียง

“สัญญาว่าจะใช้เวลาให้น้อยที่สุด ถ้าคุณไม่เกี่ยวจริง ๆ จะไปส่งจนถึงบ้าน”

“ฉันไม่เกี่ยว!” เธอขึ้นเสียงอีกครั้ง “ถ้าจะมีอะไรเกี่ยวในเหตุการณ์นี้ก็คือฉันมีบุญคุณกับคุณ ถ้าฉันไม่ล้มใส่ป่านนี้ คุณคงโดนกระสุนเจาะจนพรุนแล้วมั้ง คุณควรจะสำนึกบุญคุณ ขอบคุณฉัน หรือจะให้เงินรางวัลก็ไม่รังเกียจ แต่ไม่ใช่จับตัวฉันมาแบบนี้ ฉันมีครอบครัวต้องรับผิดชอบ คุณจะจับฉันไปแบบนี้ไม่ได้!”

หลังจากนั้นไม่ว่าเธอจะพูดอะไรเขาก็ไม่ตอบเธออีกเลย คล้ายกับว่าเขาได้ให้คำตอบทุกอย่างแก่เธอแล้ว อย่างอื่นที่เธอถามไปทำให้เขารู้สึกรำคาญ ซึ่งก็แสดงออกทางสีหน้าชัดเจน

ในที่สุดเธอก็นั่งเจียบอย่างจนปัญญา ไร้ทางหนี อยากบอกให้ใครสักคนรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่ไม่มีทางเลย เธอมีแต่ตัว ทุกสิ่งอย่างไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าสตางค์หรือโทรศัพท์มือถือ เธอเก็บไว้ในล็อกเกอร์ที่สนามกอล์ฟ ตามกฎที่แคดดี้ทุกคนต้องทำ ห้ามมีสมบัติหรือใช้มือถือในระหว่าง

ทำงาน และตอนนี้ภวนั้นก็ทำให้เธอถูกจับตัวมาอย่างเงียบ
เชียบ ไม่มีใครรู้ หรือบางทีก็อาจจะไม่มีใครสนใจด้วย

กัญญาวีร์ไม่รู้ว่านั่งอยู่ในรถกับคนพวกนี้นานแค่ไหน
หลังจากที่ไม่มีเสียงเธอแล้วภายในรถก็มีแต่ความเงียบงัน คน
นั่งที่เบาะข้าง ๆ เธอเอนหลังพิงเบาะและหลับตา เธอเดาว่า
เขาคงไม่ได้หลับเพราะหัวคิ้วเขาขมวดเหมือนกำลังครุ่นคิด
ตลอดเวลา ส่วนคนขับรถกับคนนั่งที่ที่นั่งด้านหน้า ก็นาน ๆ
จะคุยกันเบา ๆ เสียทีหนึ่ง

รถยนต์เลี้ยวออกจากถนนที่รถวิ่งขวักไขว่ กัญญาวีร์
สงสัยอยู่เพียงครู่เดียวก็กระจำง เมื่อมองเห็นเครื่องบินจอดอยู่
หลายลำ หญิงสาวคิดว่าเขาจะพาเธอเข้าไปในอาคาร
ผู้โดยสาร และแอบคิดหาทางหนีทีไล่ ว่าหากเธอกิริตร้อง
ท่ามกลางผู้คนมากมาย คนพวกนี้คงไม่กล้าลากเธอไปต่อหน้า
สาธารณชนหรือกระมัง แต่แล้วแผนการหนีของเธอก็เป็น
หมัน เมื่อรถยนต์คันหรุพาเลี้ยวไปอีกทางที่ไม่ใช่ทางเข้า
อาคาร ก่อนจะจอดลง

ตรงหน้ามีเครื่องบินลำเล็กจอดติดเครื่องรออยู่!

ดูเหมือนว่าทุกอย่างถูกเตรียมไว้แล้ว เมื่อประตูรถ
เปิดออก คนในรถก็ก้าวออกมาแล้วตรงไปยังเครื่องบินลำเล็ก
ที่ติดเครื่องรออยู่ รวมทั้งกัญญาวีร์ที่ไม่รู้เหนือรู้ใต้ก็ถูกลากไป
ด้วย ประเมินสถานการณ์แล้วเธอก็ไม่ต้องคิดกิริตร้องให้เจ็บ

คอเปล่า ๆ เลย เพราะบริเวณที่คนพวกนี้พาเธอมานั้นอยู่ห่างไกลจากทุกสิ่ง แม้จะเห็นเครื่องบินพาณิชย์ลำใหญ่และรถยนต์ของเจ้าหน้าที่ที่เล่นอยู่ในบริเวณรันเวย์ก็ห่างไกลจนต่อให้เธอกิริตร้องจนคอแตกก็คงไม่มีใครได้ยิน

“พวกคุณจะพาฉันไปไหน” กัญญาวิร์พยายามอีกครั้ง เมื่อเข้ามานั่งบนเครื่องบินลำเล็กกับชายแปลกหน้าทั้งสาม

คนเป็นเจ้านาย หรือนักธุรกิจลูกค้ำที่สนามกอล์ฟของเธอมองเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะตอบเหมือนที่เคยตอบเธออีกครั้ง

“ขอโทษที่ต้องเอาตัวคุณมาด้วย ผมสัญญาว่าหลังจากตรวจสอบและพบว่าคุณไม่เกี่ยว จะมีคนไปส่งคุณจนถึงบ้าน”

“คุณไม่ต้องเอาฉันไปด้วยก็ได้ ฉันไม่เกี่ยวแน่ ๆ อยู่แล้ว ฉันมาทำงาน จะไปเกี่ยวกับเรื่องมาเฟียเกรดยิงอะไรกันได้อย่างไร ปล่อยฉันไปเถอะ ถ้าฉันไม่กลับบ้าน แม่ต้องเป็นห่วงแน่ ๆ”

“เรื่องนั้นเราจัดการได้”

เสียงพูดเรียบ ๆ และใบหน้าเฉยเมยของคนทีลากตัวเธอมาอย่างไม่เต็มใจ ทำให้หญิงสาวอยากจะมีอาวุธทำร้ายเขาให้ยับคามือ เขาพูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีสิทธิ์ใด ๆ จะลากเธอขึ้นเครื่องบินมากับเขาเลย เธอไม่รู้จักเขา แต่การที่เขาถูกใครบางคนเกรดยิงที่สนามกอล์ฟกลางวัน

แสบ ๆ ก็ทำให้กัญญาวีร์คิดว่าเขาอาจจะไม่ใช่คนดี อาจจะทำ
ธุรกิจผิดกฎหมาย ศัตรูถึงได้มาตามยิง คิดแล้วยิงสาวก็ท้อไหล่
ความหวาดกลัวหลังไหล่ไปทั่วทุกอณูกายจนขนลุกชู

ถ้าเขาจับเธอมาเพื่อนำไปขายล่ะ?

“เป็นอะไร” เสียงถามคล้ายรำคาญตั้งขึ้นจากคนหน้า
เฉย กัญญาวีร์สบตากับเขาแล้วถามอย่างหวาดกลัว

“พวกคุณ...จะพาฉันไปขายหรือเปล่า” ถึงเขาจะไม่ได้
จับเธอมัดมือมัดปากเหมือนที่เคยดูในละคร แต่บางทีคนร้าย
ในชีวิตจริงที่มีเครื่องบินส่วนตัวอาจจะไม่จำเป็นต้องทำแบบ
ในละครก็ได้ อย่างไรก็ตามเธอก็หวาดกลัวอยู่ดี

หญิงสาวคิดว่าเห็นแววตาเขาไหววูบคล้ายหัวเราะอยู่
ชั่ววินาที ก่อนจะตอบ

“ผมไม่ได้ค้ำมนุษย์ ทำใจให้สบายเถอะ เราแค่ต้องการ
ตรวจสอบว่าคุณเกี่ยวข้องกับพวกที่ส่งคนมายังเราหรือเปล่า
ถ้าไม่ใช่ผมไม่เก็บตัวคุณไว้หรอก”

กัญญาวีร์ก็อยากทำให้สบายอย่างที่เขابอกหรอก
แต่ใครจะไปทำได้เมื่ออยู่ ๆ ก็จับพลัดจับผลูไปอยู่ในดงกระสุน
กับคนที่เธอไม่รู้จัก แล้วก็ถูกพาตัวมากับผู้ชายแปลกหน้าตั้ง
สามคน ถึงจะไม่ได้หน้าเหมือนโจรและแต่งตัวดูดีมีเทสต์ แต่
พวกเขาก็เป็นผู้ชาย แล้วยังเป็นผู้ชายที่มีที่มาที่ไปไม่ชัดเจน
ใครจะไปคิดในแง่ดีกับคนที่ถูกถล่มยิงได้ คนดี ๆ ที่ไหนจะมา

ถูกไล่อิงแบบนี้

กัญญาวีร์อยากหนีไปจากคนพวกนี้ แต่เธอก็หมดปัญญา ขนาดนั่งรถยนต์เธอยังหนีไปไหนไม่ได้ แล้วตอนนี้อยู่ในเครื่องบินที่กำลังเหินฟ้าแบบนี้ เธอคงทำได้แค่สงบสติอารมณ์ ตั้งสติและหาหนทางพาตัวเองหนีไปหลังจากลงสู่พื้นดินอีกครั้งเท่านั้นกระมัง

เมื่อไม่มีเสียงเธอ ภายในห้องโดยสารเครื่องบินก็ตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงเครื่องยนต์ที่ดังกระหึ่มให้ได้ยินเท่านั้น กัญญาวีร์ถือโอกาสสำรวจภายในห้องโดยสารเครื่องบิน ซึ่งมีลักษณะเป็นห้องโถงขนาดไม่แคบนักแต่ก็ไม่ได้กว้างขวาง ลักษณะการจัดตกแต่งเหมือนห้องนั่งเล่นในบ้าน มีโซฟา มีโต๊ะ ไม่เหมือนที่นั่งบนเครื่องบินโดยสารที่เธอเคยขึ้นเมื่อลอบมองคนที่ป็นหัวหน้าก็เห็นเขาเอนตัวพิงพนักโซฟาและหลับตา ไม่นั่นใจว่าหลับหรือแค่พักสายตาเท่านั้น ส่วนสองคนที่เธอเดาว่าคงเป็นบอดีการ์ดก็นั่งตัวตรง ท่าทางระมัดระวัง ทั้ง ๆ ที่อยู่ในเครื่องบินส่วนตัวแท้ ๆ เธอก็ไม่เข้าใจว่าจะระมัดระวังอะไร หรือพวกเขาคิดว่าเธอจะบ้าเลือดทำร้ายเจ้านายของพวกเขา ถ้าคิดแบบนี้จริง ๆ ก็บ้าไปแล้วถึงเธอจะอยากทำก็ประมาณตนอยู่หรือกว่าได้แต่คิด แต่ไม่มีทางทำได้อย่างแน่นอน ก็ในเมื่อเคยพยายามและเห็นผลแล้วตอนอยู่ในรถยนต์ เธอจึงไม่เียงพยายามอีก สู้เก็บแรงไว้หาทาง

หนีทีไล่เมื่อเครื่องบินลงจอดดีก็ว่า

ราวชั่วโมงกว่า ๆ ที่เดียวก่อนที่กัญญาวีร์จะรู้สึกว่
เครื่องบินลดระดับการบินลง เธอขยับตัวไปชะโงกหน้ามอง
ออกนอกหน้าต่าง แล้วก็พบว่าข้างล่างเป็นสีฟ้า หญิงสาวคิด
ชั่วครู่ก่อนจะตาเบิกกว้าง...ข้างล่างเป็นทะเล

เธอถูกพาไปที่ไหน!

ความหวาดกลัวเริ่มคืบคลานเข้ามาจับจองพื้นที่หัวใจ
เธออีกครั้ง เธอถูกคนแปลกหน้าพาตัวมา เท่าที่รู้เครื่องบินใช้
เวลาเดินทางเป็นชั่วโมง และตอนนี้ข้างล่างคือทะเล เธอเดา
ว่าด้วยระยะเวลาเท่านี้เธอคงจะยังอยู่ในเขตประเทศไทย ยัง
ไม่ถูกนำไปส่งยังประเทศเพื่อนบ้าน แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน
เพราะหากทะเลที่เห็นข้างล่างเป็นทะเลของประเทศกัมพูชา
มาเลเซีย หรือพม่าละ การเดินทางสู่ประเทศเหล่านี้ใช้เวลา
เท่าไรกัน

ในที่สุดเครื่องบินก็ลงจอด กัญญาวีร์เดินตามผู้ชายสาม
คนในห้องโดยสารออกมาด้วยโดยไม่ต้องให้บอก และเมื่อเห็น
สภาพบรรยากาศภายนอกเธอก็อ้าปากค้าง เพราะไม่ว่าจะ
มองไปทางไหนก็มีแต่ทะเล ทะเล และทะเล เธอยืนอยู่บน
พื้นที่ที่ล้อมรอบด้วยทะเล

เธออยู่บนเกาะ!

๒

ในระหว่างที่เดินตามกลุ่มคนที่จับตัวเธอมาออกจากบริเวณที่เป็นรันเวย์ กัญญาวีร์ก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ความหวาดกลัวคือคลื่นเข้ากอบกุมพื้นที่หัวใจเมื่อเห็นว่าเธอไม่มีทางหนีไปไหนได้เลย ในเมื่อไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็มีแต่ทะเล คำพูดที่เคยได้ยินว่า “คือก็ทะเล คือก็ทะเล” เป็นอย่างไรเธอได้รู้ซึ่งในตอนนี้เอง เสียงคลื่นที่สาดซัดกระแทกหาดโครมครามให้ความรู้สึกน่าสะพรึง คล้ายเสียงสัตว์ร้ายที่เฝ้าประตูประกาศก้องต่อหน้าเธอว่าจะไม่ยอมให้เธอหนีไปไหนได้

กัญญาวีร์หัวใจร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เมื่อตระหนักถึงสถานการณ์ในชีวิตตอนนี้ ในหัวก้องไปด้วยคำถาม คนพวกนี้เป็นใคร จับเธอมาที่นี่ทำไม และที่นี่คือที่ไหน!

คนทั้งหมดพาเธอเดินไปบนทางดินซึ่งทอดยาวข้ามไป
อีกฝั่งของเกาะ ซึ่งที่นั่นมีบ้านชั้นเดียวสีขาวหลังเล็กน่ารักตั้ง
หันหน้าออกสู่ชายหาดเบื้องหน้า หาดทรายสีขาวละเอียดตัด
กับน้ำทะเลสีเขียวมรกตซึ่งต่อกับฟ้าสีครามเป็นภาพที่
สวยงามจนกัญญาวีร์ถึงกับตะลึงมอง ที่นี้สวยงามเหลือเกิน
แต่เธอไม่มีอารมณ์จะชื่นชมความงามใด ๆ จนกว่าจะรู้ถึง
ชะตากรรมของตน

เมื่อเดินอ้อมไปทางด้านหน้าของตัวบ้าน กัญญาวีร์ก็
เห็นหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งเปิดประตูแล้วเดินเร็ว ๆ ตรงมา
สายตามองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ในขณะที่ปากก็ถาม
คนที่มีท่าทางเป็นเจ้านายของคนทั้งหมด

“คุณธีร์ จะมาทำไมไม่บอกก่อนละคะ น้อมไม่ได้
เตรียมอาหารไว้เลย แล้วนี่ พาใครมาด้วยหรือคะ”

“น้อม นี่...เอ่อ...” เขาว่าคล้ายจะแนะนำเธอแต่แล้วก็
ชะงักไป ก่อนหันมาถาม “คุณชื่ออะไรนะ”

“วีคะ กัญญาวีร์”

“วีจะมาพักกับเราวันสองวัน ช่วยจัดห้องพักแขกให้
หน่อยก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ” น้อมรับคำผู้เป็นนาย ก่อนจะหันมามองเธอ
ด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

น้อมเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างผอมแกร็น ผิวคล้ำ

สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีเข้มกับกางเกงผ้าสามส่วนสีน้ำตาล ใบหน้าขึ้นโครงชัด ตาลูกโหลและตุ้มที่มีผมหงอกแซมถูกม้วนเป็นมวยต่ำง่าย ๆ

กัญญาวีร์ถอนหายใจยาวเมื่อสบตาคู ๆ ของคนตรงหน้า ยายป้านี้คิดว่าเธออยากจะมานอนห้องพักแขกอะไรนั้นของเจ้าหล่อนหรือไงนะถึงได้ทำหน้าที่ไม่รับแขกขนาดนั้น ถ้าไม่ถูกจับตัวมาใครจะอยากมากันเล่า

“เดี๋ยวผมจะอยู่ในออฟฟิศ หาน้ำเข้าไปให้หน่อยละกัน” เขาบอกแล้วก้าวยาว ๆ จากไปพร้อมผู้ติดตาม ทิ้งเธอไว้กับหญิงวัยกลางคนสีหน้าไม่รับแขกตามลำพัง

“เชิญ” น้อมเอ่ยเสียงแข็ง สีหน้าไม่ได้เชิญอย่างคำพูด

กัญญาวีร์พยายามสะกดอารมณ์แล้วเดินตามคนหน้าไม่รับแขกเข้าไปภายในบ้าน ตรงไปยังห้องนอนขนาดเล็กห้องหนึ่ง ซึ่งคนนำทางส่งเธอแล้วก็ทำท่าจะผละจากไป จนกัญญาวีร์ต้องร้องแขนไว้

“ป้า เดี่ยวค่ะ”

“คะ?” น้อมถาม ปรายตามองมือเธอที่จับแขนไว้จนกัญญาวีร์ต้องวางราวกับถือของร้อน

“ที่เกาะนี้มีเรือขึ้นฝั่งไหมคะ”

คำถามของเธอทำให้คนถูกถามมองกลับมาด้วยสายตา มีคำถาม แต่กัญญาวีร์ไม่สนหรอก เธอแค่ต้องการกลับบ้าน

จะด้วยวิธีไหนก็ได้ ไม่สำคัญเลย ขอให้เธอได้กลับบ้านเท่านั้น
พอ

“คุณเพิ่งมาถึงเองนี่คะ”

“ป้า ตอบไม่ตรงคำถามเลย ฉันทถามว่ามีเรื่องขึ้นฝั่งหรือ
เปล่า”

“มีค่ะ”

“หรือคะ เรือออกกี่โมง ป้ารู้ไหม” กัญญาวิรัธถามด้วยความ
ดีใจ เมื่อทราบว่าไม่มีเรื่องขึ้นฝั่ง เธอมองเห็นอนาคตไร้
แล้ว

น้อมมองเธอแปลก ๆ คล้ายกับว่าเธอถามอะไรไม่รู้
เรื่อง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงติดรำคาญ

“จะไปเมื่อไรก็ออกเมื่อนั้น แต่อาทิตย์นี้ไม่มีแผนการ
ขึ้นฝั่งหรอก เรือเพิ่งกลับมาเมื่อเช้านี้เอง”

กัญญาวิรัธใจแป้วเมื่อได้ยินเช่นนั้น เพราะเดาว่าเรือที่ว่า
คงเป็นเรือส่วนตัวที่ใช้เดินทางระหว่างเกาะกับแผ่นดินใหญ่
ไม่ใช่เรือโดยสารอย่างที่เธอคิด

เมื่อเห็นท่าว่าแผนการขึ้นเรือโดยสารหนีไม่ได้ผล
กัญญาวิรัธก็ตัดสินใจบอกความจริงกับหญิงสูงวัย ด้วยหวังว่า
จะได้รับความเมตตาบ้าง

“ป้า หนูถูกจับตัวมา ป้าช่วยหน่อยนะ หนูไม่อยากอยู่
ที่นี่”

“ถูกจับตัวมา?” น้อมทวนคำแล้วมองหน้าเธอ หัวคิ้วขมวดมุ่น ก่อนจะพูดเสียงแข็ง “คุณพูดอะไรของคุณ”

“เจ้านายป่าจับตัวหนูมา หนูไม่ได้เต็มใจมาเลยนะคะ คนของเขาลากหนูขึ้นเครื่องบินมา เกาะนี้อยู่ไหนก็ไม่รู้ เขาจะเอาหนูมาพักที่นี่ก่อนส่งขายต่างประเทศหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ เกาะนี้ติดชายแดนประเทศอะไรคะ”

“มาเลเซีย”

“มาเลเซีย!” กัญญาวีร์ทวนคำตาเหลือก เขาจับเธอมาขายมาเลยอย่างนั้นหรือ เธอพูดกับแม่บ้านละล่ำละลัก “ป่าต้องช่วยหนูนะคะ หนูไม่อยากไปขายตัวที่มาเลย นะบ้านะ สงสารหนูเถอะ หนูไม่ได้เต็มใจ อย่าปล่อยให้เจ้านายป่าจับหนูส่งมาเลยเลยนะคะ”

“ฉันว่าต้องมีเรื่องเข้าใจผิดกันแล้วละคะ เจ้านายฉันจะไปจับเด็กอย่างคุณมาทำไม” น้อมว่า มองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า สายตาบอกว่าที่เห็นอยู่ตรงหน้านี้ ‘ไม่ผ่าน’ มาตรฐานอะไรในใจคนมองเลย

“ป่าพูดแบบนี้เพราะไม่รู้ว่าเจ้านายเป็นมาเฟียละสิ” กัญญาวีร์ลองแตะความจริงดู อยากรู้ว่าผู้หญิงที่เป็นเหมือนแม่บ้านดูแลเกาะห่างไกลให้ผู้ขายที่ถูกกราดยิงและยังมีเครื่องบินส่วนตัวจะรู้เรื่องราวของเจ้านายไหม

“มาเฟียอะไรกันคะ” เป็นอย่างที่คุณคิด น้อมมองเธอ

เหมือนกัญญาวิร์พูดจาภาษาต่างดาว ซึ่งนั่นแสดงว่าคนเฝ้าบ้านบนเกาะให้ผู้ชายคนนั้นไม่ได้รู้เรื่องอะไรของเจ้านายมากไปกว่ารับใช้เขาเวลาที่เขามาที่นี่

“ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้ว ฉันจะไปละ มีงานต้องทำ”

“เดี๋ยวสิคะ จะไปไหน ยังคุยกันไม่จบเลย”

“ก็เอาน้ำไปให้เจ้านายในออฟฟิศ ไม่ได้ยินที่ท่านสั่งหรือไง”

“ไปด้วย”

น้อมตวัดสายตามองเธอคล้ายจะถามว่าจะตามมาทำไม เลยกตอบโดยที่ไม่รอให้ถาม “ก็จะไปคุยกับเจ้านายมาเฟียของป่าว่าเขาจะจับหนูไว้ที่นี่อีกนานไหม”

“คุณอย่าพูดอะไรเลอะเทอะนะ มาฟังมาเฟียอะไร” น้อมพูดน้ำเสียงสะบัด ดูไม่พอใจมากที่เธอเรียกเจ้านายของเจ้าหล่อนว่ามาเฟีย

“ก็ถ้าไม่ใช่มาเฟียจะถูกไล่ยิงตุ้มตุ๋มแบบนี้ไหมเล่า”

“อะไรนะ!” น้อมถามเสียงหลง มองหน้าเธอหน้าตื่นกัญญาวิร์เลยถอนหายใจ ก่อนจะบอก

“ก็เจ้านายป่าถูกใครก็ไม่รู้ไล่ยิง หนูก็จลอยฟ้าพลอยฝนอยู่ท่ามกลางดงกระสุนไปกับเขาด้วย แล้วก็บอกเขาแล้วว่าไม่เกี่ยว ๆ เขาก็ยังลากตัวมาที่นี่” ท้ายประโยคเธอพูดเหมือนฟ้อง อย่างน้อย ๆ การมีผู้หญิงที่ดูมีอายุอยู่ด้วยก็ทำให้กัญญา

วีร์รู้สึกว่ที่นี่ไม่น่ากลัวเท่าไร ไม่เหมือนตอนที่รอบตัวมีแต่ผู้ชายวัยฉกรรจ์หลายคนอย่างตอนที่ถูกเขาลากขึ้นเครื่องบินมา

น้อมไม่ฟังเธอพูดจนจบ แต่หญิงวัยกลางคนก้าวเดินลี้วตรงไปยังทางที่เจ้านายของหล่อนเดินจากไป ก็ญญาวีร์จึงวิ่งตามเพราะต้องการถือโอกาสพูดคุยกับคนที่จับตัวเธอมาให้รู้เรื่องเสียที่เหมือนกัน

“ป่า รอด้วย!”

ก็ญญาวีร์ชอยเท้าเร็ว ๆ ตามน้อมซึ่งเดินเร็วอย่างน่าประหลาดใจ จนกระทั่งหญิงแม่บ้านไปหยุดอยู่หน้าประตูห้องห้องหนึ่ง แล้วยกมือเคาะเบา ๆ จนมีเสียงทุ้มเอ่ยอนุญาตดังออกมาจากในห้อง แม่บ้านจึงเปิดประตูเข้าไป

“อ้าว น้อม” คนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะในห้องที่ดูเหมือนห้องประชุมเพราะเป็นโต๊ะรูปตัวยู มีเก้าอี้วางอยู่รอบ ๆ เงยหน้าขึ้นมามองคนที่เดินนำเธอเข้าไป เขาเล็กค้วน้อย ๆ มองแม่บ้านด้วยสายตาที่เธออ่านไม่ออก

“ผู้หญิงคนนี้บอกว่าคุณโดนไล่ยิง จริงหรือคะ”

อ้อหือ เข้าประเด็นโดยไม่มีเสียเวลา ก็ญญาวีร์อยากตบมือให้แม่บ้านของอิตามาเพียนี่จริง ๆ แต่เธอไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น ทั้งยังรู้สึกขนลุกขนชันแปลก ๆ เมื่อเขาตัวต้วสายตามามองเธออย่างตำหนิ

“คุณไม่ควรเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องไปบอกแม่บ้านของ
ผม”

คำพูดรวมกับใบหน้านิ่ง ๆ เย็นชา ไม่มีความรู้สึกอื่นใด
นอกจากคำหยาบคายเธอทำให้กัญญาวิรร้อยากจะร้องกรี๊ด

“คุณพูดว่าเรื่องไม่เป็นเรื่องได้อย่างไร นั่นมันเรื่องคอขาด
บาดตายของฉัน ทำงานอยู่ดี ๆ ก็ชวยไปอยู่กลางสงครามของ
พวกมาเฟีย แล้วยังถูกคุณจับตัวมาอีก พ่อแม่พี่น้องก็ไม่รู้ว่า
ฉันหายไป แบบนี้หรือเรื่องไม่เป็นเรื่องของคุณ”

เธอว่าเธอแค่พูดนะ ไม่มีอยู่ในความคิดจริง ๆ ว่าจะ
โถมตัวเข้าทำร้ายผู้ชายหน้าหนึ่งคนนั้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคงเป็น
แรงผลักดันภายในจากจิตใต้สำนึกกระมัง เพราะตอนที่รู้ตัว
อีกที เธอก็ถูกเขาจับมือไหลหลัง ซึ่งเป็นท่าตั้งรับท่าหนึ่งของ
ศิลปะป้องกันตัวที่เธอเคยแอบแม่ไปเรียนอยู่ช่วงหนึ่ง เพราะ
คิดว่าหากจะทำงานในทางที่เธอเลือก การมีความรู้ด้านการ
ต่อสู้จะช่วยเธอได้บ้างหากมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้น แต่ตอนนี้เธอ
รู้แล้วว่า หากคู่ต่อสู้เป็นคนที่ฝีมือเหนือกว่า เธอก็จนตรอก
ง่าย ๆ เลย

“ปล่อยนะ ไ้บ้า จับกุมทำไมวะ หน้าตัวเมีย ทำ
ผู้หญิงไม่มีทางสู้” เมื่อจนตรอกมากเข้า กัญญาวิรรู้ก็ไม่มีกะจิต
กะใจจะพูดดี ๆ ด้วยแล้ว เธอพยายามบิดตัวให้หลุดจากการ
เกาะกุมของเขาแต่ก็ไม่เป็นผล ทั้งถีบ ทั้งถอง ทั้งพยายามจะ

กระต๊อบทำเขา แต่เขาก็รับมือกับเธอได้หมด และในที่สุดก็รัดเธอจากด้านหลังแล้วยกขึ้นจากพื้น เหมือนรัดเด็ก ๆ ที่ทำได้เพียงตื่นกระแदว ๆ ในอ้อมแขนแข็งแกร่งราวกับคีมเหล็กนั้น

คนในห้องยีนึง ไม่มีใครพยายามจะเข้ามาช่วยเธอ หรือห้ามปรามเขา และไม่มีใครพยายามจะช่วยเขาจัดการกับเธอ คล้ายกับว่าทุกคนรอคำสั่งจากผู้เป็นนายก่อนที่จะขยับทำอะไร จนในที่สุดคนในห้องก็ทยอยเดินออกไปจากห้อง โดยคนสุดท้ายเป็นคนปิดประตูและกดล็อก หลังจากผู้เป็นนายบอก

“ทุกคนออกไปก่อน”

หลังประตูปิดลง เขาก็ก้มลงพูดใกล้หูเธอ

“ผมจะวางคุณลง อย่าพยายามทำร้ายผมอีก แล้วเรามาพูดกันดี ๆ”

สิ้นคำเขาก็วางเธอลงยืนบนพื้นตามที่บอก แต่ท่าทางเขาระมัดระวังคล้ายกับว่าพร้อมรับทุกความเคลื่อนไหวของเธอ ก็สัญญาไว้ไม่ได้พยายามจะทำร้ายเขาอีก เธอสะบัดมือให้เขาเห็นว่าเขาทำให้เธอเจ็บ รู้ตัวว่าหน้าคงองจ้ำ และเสียงที่พูดออกไปก็ห้วนตามอารมณ์โกรธที่กรุ่นอยู่ภายใน

“คุณจับฉันมาทำไม”

“ผมบอกคุณแล้วว่าเราแค่ต้องการตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณไม่เกี่ยวข้องแล้วจะไปส่งบ้าน”

“แล้วไงคะ คุณคาดหวังว่าฉันจะเชื่อง รับฟังและเข้าใจ และรอคุณไปส่งบ้าน แบบลูกน้องที่ดีของคุณหรือไง คุณลืมไปหรือเปล่าว่าฉันไม่ใช่ลูกน้องคุณ และคุณไม่มีสิทธิ์เอาตัวฉันมาโดยไม่เต็มใจ บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ คุณจะทำอะไรตามใจแบบนี้ไม่ได้ หรือคิดว่าเป็นมาเฟียแล้วจะทำอะไรก็ได้ อย่างนั้นหรือ”

“ผมไม่ใช่มาเฟีย”

หากไม่ได้คิดไปเอง ก็สัญญาวิรัรู้สึกว่าน้ำเสียงเขาตอบอกว่าไม่ใช่มาเฟียฟังดูขมขื่นอย่างไรก็ไม่รู้ แต่เขาจะยอมรับหรือไม่เธอก็ไม่สนใจหรอก คนปกติธรรมดาที่ไหนจะถูกไล่ยิงแล้วยังทำหน้าที่เฉยเมยเหมือนไม่รู้สึกรู้สมขนาดนี้ หากไม่ได้คุ้นเคยกับลูกปืนจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดาอย่างพวกเจ้าพ่อมาเฟียที่เธอรู้อว่าในบ้านนี้เมืองนี้มีคนพวกนี้อยู่จริง

“ฉันบอกคุณไปแล้วว่าฉันไม่เกี้ยว ส่งฉันกลับบ้านเถอะค่ะ” สัญญาวิรัรลองพูดดี ๆ กับเขาอีกครั้ง ด้วยจะเป็นทางเดียวที่เธออาจจะชนะบ้าง เพราะการใช้กำลังหรือความรุนแรงนั้นเธอ ‘อ่อน’ กว่าเขาอย่างเทียบกันไม่ได้

“ผมก็บอกคุณไปแล้วว่าถ้าตรวจสอบแล้วคุณไม่เกี้ยวจริงคนของผมจะไปส่งคุณถึงบ้าน”

“แล้วเมื่อไรคะ เมื่อไรจะตรวจสอบเสร็จ แล้วทำไมต้องพาฉันมาไกลถึงเกาะนี้ งานฉันล่ะ หายมาแบบนี้เขาคงไล่

ฉันออก ใครจะรับผิดชอบ ค่าใช้จ่ายที่รอฉันอยู่ ใครจะจ่าย คุณจับฉันมาแบบนี้ เคยคิดบ้างไหมคะว่ามันทำให้ฉันลำบาก ยังไงบ้าง หรือไม่สนใจ เพราะสิ่งที่คุณสนคือการแสดงอำนาจเหนือกว่าของคุณเท่านั้น”

กัญญาวีร์ไต่ยีนเขาถอนหายใจยาวอย่างไม่พยายามจะปกปิด ยิ่งทำให้เธออารมณ์ขึ้น เขาถอนใจจะเพราะเบื่อหน่าย หรืออะไรเธอก็ช่างเถอะ แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นก็เพราะเขา หากเขาไม่ถูกคนมาไล่ยิง ไม่จับเธอมา เขาก็คงไม่ต้องมาถอนหายใจเหมือนเบื่อหน่ายเหลือเกินใส่เธอแบบนี้

“คุณต้องการให้ชดใช้ยังไงก็บอกมาแล้วกัน ผมจะให้คนจัดการให้”

“ฉันอยากกลับบ้าน ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่”

“ไม่ได้” เขาตอบสั้น ๆ

“ทำไมล่ะคะ”

“เพื่อความปลอดภัย...ของผม” เขาว่า เมื่อเห็นเธอมองอย่างไม่เข้าใจ เขาก็อธิบาย “ผมต้องอยู่ที่นี่ในระหว่างที่คนของผมจัดการหลาย ๆ อย่าง รวมทั้งตรวจสอบเรื่องของ คุณด้วย เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยผมจะไปส่งคุณจนถึงบ้านเอง”

“ฉันต้องส่งข่าวบอกที่บ้าน ถ้าฉันหายไปต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่”

“คุณไม่ได้พักอยู่กับที่บ้าน” เขาพูดเหมือนรู้ และตอน

นั่นเองที่กัญญาวีร์ตระหนักว่าเขาเริ่มต้นกระบวนการตรวจสอบเธอแล้ว

“ใช่ แต่ฉันก็โทร. หาแม่ทุกวัน ถ้าฉันไม่โทร. แม่ต้องคิดว่าเกิดเรื่องกับฉันแน่นอน”

เขานิ่งไปสักพักก็เดินมายืนโทรศัพท์มือถือให้เธอ

“โทร. หาแม่ บอกว่าลูกค้าจ้างไปสนามต่างจังหวัด โทรศัพท์คุณตกน้ำ ใช้ไม่ได้ คุณยืมโทรศัพท์ลูกค้าโทร. มา และจะติดต่อกลับอีกทีเมื่อซื้อโทรศัพท์ใหม่แล้ว”

กัญญาวีร์มองเขาอย่างไม่อยากเชื่อว่าเขาจะแต่งบทให้เธอแบบสด ๆ แต่กระนั้นก็ยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์มากดหามารดาตามที่เขาบอก

เธอต้องแก้ตัวนอกบทไปหลายประโยค แต่โดยรวมก็อยู่ในบทที่เขาบอก กัญญาวีร์ได้แต่หวังว่าการตรวจสอบของเขาจะไม่ใช้เวลานาน และเธอจะได้กลับสู่ชีวิตปกติของเธอเสียที

“มีอะไรอีกไหม” เขาถามหลังเธอวางสายจากมารดา และยื่นโทรศัพท์คืนเขา

“ฉันขาดงาน ขาดรายได้ ทั้งงานแคดดี้ที่สนามกอล์ฟแล้วก็งานเสิร์ฟตอนกลางคืนด้วย”

เขามองเธอด้วยสายตาแปลก ๆ ที่กัญญาวีร์อ่านไม่ออก สีหน้าคล้ายครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนจะบอก

“เดี๋ยวผมจะให้เลขาฯ โอนเงินเข้าบัญชีให้คุณ”

“ฉันจำหมายเลขบัญชีไม่ได้”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา” คำตอบของเขาทำให้กัญญาวิรรู้ว่าคนพวกนี้สามารถตรวจสอบเธอได้จริง

“แล้วคุณจะจ่ายเท่าไร ฉันจะแน่ใจได้ไงว่ามันคุ้มกับที่ขาดงาน”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ผมมั่นใจว่าผมจ่ายมากกว่าที่คุณจะได้รับทั้งเดือนแน่”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้นกัญญาวิรรู้ก็ไม่ว่าอะไรอีก ด้วยคิดว่าหากเขารู้แม้แต่หมายเลขบัญชีเธอ เขาย่อมต้องรู้แน่ว่ารายได้ต่อเดือนจากการวิ่งรอกทำงานหลาย ๆ ที่ของเธอเป็นเท่าไร

“ขอบคุณค่ะ หวังว่าคุณจะทำตามคำพูด แล้วก็หวังว่าคนของคุณจะตรวจสอบเสร็จเร็ว ๆ ฉันจะได้กลับบ้านสักที”

“ผมจะพยายามไม่ให้เกินสามวัน”

“ดีค่ะ” เธอตอบแล้วหมุนตัวทำท่าจะเดินออกจากห้อง แต่ต้องหันกลับไปเมื่อได้ยินเสียงเขาถาม

“สมัยนี้ใคร ๆ เขาก็มีพร้อมเพย์ผูกกับหมายเลขโทรศัพท์หมดแล้ว คุณไม่มีหรือไง”

“คุณเช็กแล้ว ถ้าไม่เจอก็แปลว่าไม่มีค่ะ” ตอบเขาแล้วเธอก็เดินออกจากห้องซึ่งคราวนี้ไม่มีเสียงทุ่มเรียกไว้ แต่แล้วเธอก็ต้องเดินกลับเข้าไปในห้องนั้นอีกครั้ง

คนในห้องหันมามองเธอแล้วเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม
สายตาดูแปลกใจที่เห็นเธอกลับมาอีกครั้ง

“ฉันไม่มีเสื้อผ้าใส่”

“ผมจะให้คนจัดการให้” เขาว่าเหมือนแทบไม่ได้คิด
หรืออีกทีก็คิดไว้แล้ว กัญญาวีร์ไม่แน่ใจนัก เพราะบอกเลยว่า
เธออ่านผู้ชายคนนี้ไม่ออกเลย

หลังจากนั้นก็กัญญาวีร์ก็เดินออกจากห้อง กลับไปยัง
ห้องนอนแขกที่เป็นที่พักของตน แม่บ้านของเขาไม่อยู่ใน
สายตา กัญญาวีร์ถอนหายใจ เดินไปนั่งลงที่ปลายเตียงซึ่งเป็น
เตียงขนาดควีนไซซ์ ปูด้วยชุดผ้าปูลายดอกไม้อ่อนหวานสี
ชมพู หญิงสาวกวาดตามองไปรอบ ๆ ห้อง ข้างหน้าเป็นโต๊ะ
เครื่องแป้งที่มีกระจกกรอบไม้แกะสลักแบบโบราณติดอยู่ที่
ผนัง แก้วเป็นแก้วไม้เทอะทะ แต่ผ้ามันเป็นผ้าลูกไม้สีขาว
พลิ้วไสวช่วยลดความกระด้างของเครื่องเรือนลง ข้างโต๊ะ
เครื่องแป้งเป็นประตูบานหนึ่งที่แง้มอยู่จึงเดินไปส่องดูแล้ว
พบว่า เป็นห้องน้ำที่ภายในมีสุขภัณฑ์ตามแบบห้องน้ำทั่วไป
เพิ่มเติมอ่างล้างหน้าและห้องอาบน้ำซึ่งเป็นห้องกระจก
กัญญาวีร์รู้สึกสมองตื้อคิดอะไรไม่ออก จึงเดินเข้าไปล้างหน้า
ในห้องน้ำ แต่ความเย็นของน้ำก็ไม่ได้ช่วยให้เธอได้คำตอบเลย
ว่าชีวิตเธอต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร

เสียงเคาะประตูที่ตั้งขึ้นเรียกหญิงสาวให้เดินออกมา

จากห้องน้ำ ตรงไปเปิดประตู

“ป้า” เธอทักเมื่อเห็นว่าคนเคาะประตูเป็นใคร

“ฉันจะเข้ามาบอกว่า อาหารกลางวันเริ่มตอนเที่ยงครึ่ง อย่าสาย คุณธีร์ท่านไม่ชอบ” น้อมว่า น้ำเสียงยังคงไม่เป็นมิตร

“ขอบคุณค่ะ” กัญญาวีร์พิมพ์คำขอบคุณ พลังทอดตามองตามหลังแม่บ้านที่เดินจากไป หญิงสาวถอนหายใจท่าทางไม่เป็นมิตรของแม่บ้านทำให้กัญญาวีร์รู้สึกว้าวุ่น สถานการณ์ที่แยะอยู่แล้วยิ่งแยะลงไปอีก เพราะเหมือนกับไม่ว่าจะหันมองไปทางไหนก็เจอแต่ทางตัน ไม่รู้ว่าชีวิตเธอจะเป็นอย่างไรต่อไปเลย

หญิงสาวคิดถึงคนที่เป็นสาเหตุของทุกเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับเธอแล้วก็รู้สึกถึงความโกรธที่พลุ่งพล่าน เธอก้าวเร็ว ๆ ออกจากห้องไปด้วยความหงุดหงิด

เพราะจิตใจที่ไม่สงบกัญญาวีร์จึงไม่ได้สนใจมองลักษณะภายในบ้าน เธอเดินลิวออกจากห้องไป แม้จะโกรธกรุ่นพลุ่งพล่านแต่ก็รู้ว่าต้องเดินลงบันไดสามชั้นจากตัวบ้านไปถึงพื้น บริเวณรอบ ๆ บ้านมีสวนดอกไม้ที่ออกดอกหลากสี แต่ไม่ได้ใส่ใจมองให้รู้ว่าเป็นดอกอะไร

หญิงสาวเดินแกมวิ่งไปจนถึงชายหาดหน้าบ้านพัก เธอถอดรองเท้าแล้วเดินลงทะเล เมื่อน้ำลึกพอก็จ้วงแขนว่ายน้ำ

อย่างต้องการระบายอารมณ์ที่คุกรุ่นอยู่ภายใน ความเย็นของน้ำที่กำลังรู้สึกทำให้ความร้อนรุ่มคลายลงเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่มากพอจะทำให้เธอหยุดจ้วงแขน และเมื่อรู้ตัวอีกทีขาเธอก็ยืนไม่ถึงพื้นเสียแล้ว

เมื่อหันกลับไปมองฝั่งกัญญาวิรัก็ใจหายวาบเมื่อเห็นว่าเธออยู่ห่างอย่างที่เรียกว่าไกลลิบ หญิงสาวพยายามจะว่ายน้ำกลับเข้าหาฝั่ง แต่คลื่นลูกโตที่สาดซัดก็เป็นอุปสรรค เพราะพอเธอขยับไปข้างหน้าได้หน่อย คลื่นก็ซัดเธอให้ถอยกลับไป ในทะเลลึกยิ่งกว่าเดิม

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!” กัญญาวิรัร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ เพราะหลังจากต่อสู้กับคลื่นอยู่ครู่หนึ่งเธอก็รู้ชะตากรรมของตน หากไม่มีใครมาช่วย เธอคงพาดตนเองกลับเข้าฝั่งไม่ได้แน่

“คุณมาเฟีย ช่วยฉันด้วย” เธอร้องเรียกคนคนเดียวที่นึกถึง คงมีแต่เขาที่จะช่วยเธอได้ แต่แม้จะตะโกนขอความช่วยเหลือเช่นนั้น กัญญาวิรัก็ไม่มีหวังนัก เพราะรู้ว่าในตอนที่เธอวิ่งลงทะเลนั้นไม่มีใครเห็นเธอเลย ตอนนี้อย่างไรก็คงไม่รู้ว่าจะกำลังจะจมน้ำตายอยู่ตรงนี้

ความคิดที่ว่าเธอกำลังจะจมน้ำตายแบบไม่มีใครรู้เห็นทำให้เธอมีพลังกระเสือกกระสนเฮือกสุดท้าย แต่แล้วคลื่นลูกใหญ่ก็ซัดใส่ร่างที่เริ่มจะหมดแรงให้จมดิ่งลงไปอีก และครั้งนี้

กัญญาวิธีไม่มีแรงจะต้านทานอีกแล้ว

๓

ภาพคนกำลังจมน้ำที่อยู่ไกลลิบ ๆ นั้นทำให้ธีร์ตม้จ้วง
แขนว่ายน้ำเข้าไปหาอย่างไม่คิดชีวิต ในใจพลุ่งพล่านไปด้วย
ความโกรธ เมื่อรู้ว่าคนที่เขานำตัวมาทำอะไรลงไป เขาอยู่ใน
ห้องทำงาน กำลังพูดคุยถึงเรื่องที่ถูกถล่มยิงที่สนามกอล์ฟใน
ตอนที่แม่บ้านของเขาวิ่งหน้าตาตื่นมาบอก

“คนที่มากับคุณธีร์ว่ายน้ำหนีไปแล้วค่ะ”

เขาต้องตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเข้าใจว่าแม่บ้านของ
เขาหมายความว่าอย่างไร ผู้หญิงที่เขาจำเป็นต้องพาตัวมา
ด้วยและกล่าวหาว่าเขาเป็นมาเฟีย พยายามหนีไปด้วยการ
ว่ายน้ำออกจากเกาะอย่างนั้นหรือ ทำไมถึงได้ทำอะไรโง่เง่า
อย่างนั้น ยิ่งเมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะจมนลงไปในขณะที่เขายังอยู่
บนฝั่ง ก็ยิ่งทำให้ชายหนุ่มโกรธจนหุดาตาย หากเธอมาตายใน

ที่ของเขา เรื่องที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วยิ่งจะยุ่งยากมากขึ้นไปอีก คิดเช่นนั้นชายหนุ่มจึงว่ายน้ำสุดแรง เขาต้องถึงตัวเธอให้เร็วที่สุด และพากลับเข้าฝั่งให้ได้ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

เมื่อไปถึงจุดสุดท้ายที่เห็นเธอผลุบ ๆ โผล่ ๆ เขาต้องความหาอยู่ครู่หนึ่งจึงคว้าตัวเธอได้ จากนั้นก็ลากเธอขึ้นฝั่ง การที่เขาลากเธอเข้าฝั่งได้อย่างง่ายดาย ไม่มีการดิ้นรนตามธรรมชาติของคนจมน้ำทำให้ชายหนุ่มปวดหนึบในอก ไม่... เขาจะไม่ยอมให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นอีก ประวัติศาสตร์จะต้องไม่ซ้ำรอย!

เมื่อถึงฝั่งชายหนุ่มโยนเธอลงบนผืนทราย ก่อนรีบตรวจสอบเธอ และก็ใจหายวาบเมื่อสิ่งที่เห็นคือสิ่งที่เขากลัวที่สุดในตอนที่พยายามว่ายน้ำไปหาเธอ

เธอไม่หายใจ...

“ไปเตรียมเรือ กับขอเครื่องเออีดี¹ ด้วย” เขาหันไปบอกคนของเขาที่ตอนนี้ตามมาถึงชายหาด ซึ่งแยกย้ายไปทำตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว เหลืออยู่เพียงคนหนึ่งที่ยังรือรืออยู่ หลังจากเห็นสภาพของคนที่เขาเพิ่งพาขึ้นมาจากทะเล

ธีร์ตัมเริ่มต้นปฏิบัติการกู้ชีพ เขาปัมหัวใจสลับกับการเป่าปากผายปอดตามความรู้ที่ฝึกฝนมาจนชำนาญ ขณะกदन้าหนักมือเป็นจังหวะลงบนหน้าอกของคนทีนอนนิ่ง ภาพ

¹ เครื่องช็อกไฟฟ้าหัวใจอัตโนมัติ

บางภาพก็ทับซ้อนขึ้นมา

“อย่าตายนะ ผมไม่ยอมให้คุณตาย...” ชายหนุ่มกัดฟันพูดกับคนที่เขาพยายามช่วยชีวิตด้วยหัวใจที่ปวดร้าว ภาพทับซ้อนที่ปรากฏขึ้น แม้จะทำให้เขาเจ็บปวดเจียนตาย แต่ก็ทำให้เขามีสติอยู่กับงานตรงหน้ามากยิ่งขึ้น

ชายหนุ่มบอกตนเองแน่แน่ว่า เขาต้องทำได้ เขาต้องช่วยชีวิตผู้หญิงคนนี้ให้ได้ ต้องมีสักครั้งที่เขาทำได้ ชายหนุ่มคิดอย่างเจ็บปวด น้ำตาลูกผู้ชายไหลอาบแก้ม เหงื่อซึมเต็มหน้า

“ฟื้นสิ ฟื้น!” เขาพูดกับคนที่นอนนิ่ง หลังจากทำการกู้ชีพไปเกือบสองนาทีกว่า ซึ่งเป็นเวลาที่เธอควรจะกลับมาหายใจอีกครั้ง แต่เมื่อเธอยังนิ่ง หัวใจที่มีความหวังของเขาก็ดำดิ่ง

อย่าตาย... ความตายของเธอจะฆ่าเขาให้ตายทั้งเป็น เขารู้ดี...

ในขณะที่หัวใจสั่นหวัง แต่มีอย่งทำงานอย่างไม่ยอมแพ้ ในที่สุดหัวใจชายหนุ่มก็โลดขึ้นอย่างยินดี เมื่อเห็นว่าใบหน้าของคนที่เขาพยายามช่วยชีวิตเริ่มมีเลือดฝาด ก่อนที่เธอจะค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมา ซึ่งเป็นภาพที่สวยงามเสียจนเขาเผลอเข้ากอดเธอด้วยความดีใจ เธอไม่ตาย

เธอไม่ตาย!

ชายหนุ่มรู้สึกถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

ของตนราวกับน้ำหลาก จากความท้อแท้สิ้นหวัง หวาดกลัวว่า เธอจะตาย กลับกลายเป็นความยินดีที่เธอกลับมาหายใจอีกครั้ง ความรู้สึกโล่งใจอยู่กับเขาเพียงไม่กี่วินาที ความกรุณาที่ เป็นความรู้สึกแรกหลังจากรู้ว่าเธอพยายามว่ายน้ำหนีไป จากเกาะแห่งนี้ก็กลับมาเกาะกุมความรู้สึกทั้งหมดอีกครั้ง และเมื่อแน่ใจว่าเธอไม่ตาย เขาก็เปิดฉากต่อว่าทันที

“รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำบ้าอะไรลงไป ใช้อะไรคิดว่าจะ ว่ายน้ำออกจากเกาะได้ ถ้าคุณตายขึ้นมา รู้ไหมว่าผมจะ เดือดร้อนแค่ไหน เด็กโง่ แคร่อยู่เฉย ๆ ตามที่บอกมันยาก ตรงไหน ฮะ!”

ธีรต์มย์ยอมรับว่าเขากำลังระบายอารมณ์ ไม่ใช่แค่ความ โกรธ แต่เป็นทุกความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ภายในในช่วงเวลา หน้าสิ่วหน้าขวานเมื่อไม่กี่นาทีก่อน โดยเฉพาะความรู้สึก เปราะบางและอ่อนแอที่ไม่ได้รู้สึกมานานจนเขารู้สึกกลัวกับ ความดำมืดในอารมณ์ของตนเอง ทำให้เขาแสดงความโกรธ ออกมาในระดับที่อาจจะดูไร้เหตุผล ซึ่งมีแต่เขาเท่านั้นที่รู้ว่า เพราะอะไร

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะ พยายามขับไล่ภาพความทรงจำ ที่กำลังฉุดรั้งให้เขาดำดิ่งสู่อดีตออกไป พยายามตั้งสติอยู่กับ เหตุการณ์ตรงหน้า และเห็นว่าคนที่เพิ่งฟื้นจากความตายมอง เขาอยู่ด้วยท่าทางงุนงง ตัวเธอสั่นระริก และก่อนที่เขาจะทัน

ได้ระวัง เธอก็โถมเข้าไปหาทั้งตัว

“ไอ้บ้า ใช้สมองคิดหรือเปล่าก่อนจะพูดออกมา ใครจะว่าน้ำออกจากเกาะ หือ...” ขณะพูดเธอก็ทุบเขาไม่ยั้งมือ ซึ่งดูเหมือนจะช่วยดึงเขาออกจากความดำมืดของอารมณ์ตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“แล้วคุณจมน้ำได้ยังไง”

“ฉันแค่จะลงไปว่ายน้ำแก้เครียด แต่รู้ตัวอีกทีก็ถูกคลื่นซัดไปไกลแล้ว แล้วก็...” เธอตัวสั่นเมื่อพูดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น ความหวาดกลัวปรากฏชัดในสายตา ทำให้ชายหนุ่มกระซิบอ้อมกอดและเอียงปากปლობประโลมอย่างไม่รู้ตัว

“ไม่เป็นไรแล้วนะ คุณไม่เป็นไรแล้ว” บอกแล้วเขาก็ขยับตัว อ้อมเธอขึ้นไว้ในอ้อมแขน พาเดินตรงไปยังเรือที่จอดรออยู่ตามคำสั่งของเขา ส่วนเครื่องเออีดีที่เขาสั่งนั้นมาถึงในตอนที่ไม่จำเป็นต้องใช้แล้ว

“คุณจะพาฉันไปไหนคะ”

“ไปหาหมอ”

กัญญาวิรัชจมอยู่กับความคิดของตนหลังรู้ว่าคนพวกนี้จะพาเธอไปไหน คำว่าไปหาหมอทำให้เธอมีความหวังที่จะได้ออกจากเกาะแห่งนี้ ในเมื่อบนเกาะไม่มีหมอ และเขากำลังพาเธอเดินตรงไปยังเรือ นั่นแปลว่าหมอที่เขาจะพาเธอไปหาต้องอยู่บนฝั่ง ซึ่งอาจจะเป็นโรงพยาบาลที่ไหนสักแห่ง และหาก

เป็นเช่นนั้น เธอก็คงมีโอกาสนในการหนีไปจากคนเหล่านี้โดยไม่ต้องรอให้การตรวจสอบข้อหาอะไรของพวกเขาเรียบร้อยก่อน

เรือที่จะพาเธอไปหาหมอเป็นเรือสปีดโบตลำไม่ใหญ่นัก นายมาเฟียพาเธอไปนั่งบริเวณท้ายเรือ ซึ่งมีคนของเขามายืนเฝ้าอยู่ไม่ห่าง ราวกับกลัวว่าเธอจะกระโดดเรือหนีไปเสียอย่างนั้น หญิงสาวสังเกตเห็นว่านอกจากคนขับเรือแล้วทุกคนจับตามองเธออย่างไม่ให้คลาดสายตา จึงถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายแล้วทอดตามองออกไปยังทะเลกว้าง ทำไม่รู้ว่าไม่ซึ่กับสายตาหลายคู่ที่จ้องมองเธอ

ภาพฝันน้ำสีครามเข้มที่มีจุดสิ้นสุดที่เส้นขอบฟ้าช่วยให้เธอรู้สึกผ่อนคลายจากสายตาหลายคู่ของคนบนเรือ ครูเดียวเรือลำเล็กก็เคลื่อนออกจากที่ และเร่งความเร็วขึ้นจนเรือกระเด็นกระดอนเมื่อกระทบกับคลื่นน้ำ จนหญิงสาวต้องยึดท่อนแขนของคนที่นั่งติดกันเพื่อไม่ให้หลุดจากเบาะที่นั่ง

เวลาผ่านไปไม่นานนักชายฝั่งก็ปรากฏแก่สายตา ก็ญญาวิร์หัวใจเต้นแรง ความหวังที่จะหนีไปจากคนพวกนี้หลังไหลเข้าสู่หัวใจ แต่เมื่อถึงท่าเรือที่คงเป็นท่าเรือส่วนตัว เพราะไม่มีเรือลำอื่น ๆ จอดอยู่เลย ความหวังที่จะหนีไปก็ริบหรี่และมอดดับในทันทีที่รถยนต์ที่มารอรับที่ท่าเรือพาไปจอดหน้าคลินิกแห่งหนึ่ง ไม่ใช่โรงพยาบาลอย่างที่หวัง

“เข้ามาเลยอีร์ รอออยู่” คนที่กัญญาวีร์เดาว่าคงเป็น นายแพทย์เจ้าของสถานที่เอ่ยกับคนที่ประคองเธอลงจากรถ เขาออกมายืนรออยู่หน้าคลินิกในตอนี่รถไปถึง และเมื่อคนที่เธอคิดว่าเขาเป็นหัวหน้ามาเฟียประคองเธอลงจากรถ ก็มี ผู้หญิงที่คงจะเป็นพยาบาลหรือเจ้าหน้าที่ในคลินิกนำรถเข็น มาให้เธอนั่งแล้วเข็นเข้าไปภายใน

กัญญาวีร์ถูกพาตัวไปนอนบนเตียงภายในห้องตรวจ ซึ่งมีหมอมและหัวหน้ามาเฟียอยู่ในห้อง ส่วนพยาบาลนั้นออกไป หลังจากจัดการให้เธอนอนอย่างเรียบร้อยบนเตียงแล้ว และ คนของเขาก็แยกย้ายไปตั้งแต่มาถึง

ภายในห้องมีเพียงเสียงนายแพทย์ผู้ตรวจที่สอบถาม อาการต่าง ๆ ของเธอ ส่วนอีกคนนั้นยืนอยู่มุมห้อง แต่ทุกครั้ง ที่กัญญาวีร์เหลือบตาไปมองทางเขา ก็เห็นเขาจับตามองเธอ อยู่ตลอดเวลา สายตาเขาเป็นประกายที่อ่านไม่ออก แต่เธอ สัมผัสได้ถึงความวิตกกังวลของเขา เขาคงกลัวเธอจะตาย และแม้จะรอดมาได้ ก็ต้องให้มั่นใจด้วยการพาตัวมาให้หมอ ตรวจกรรมัง

การตรวจใช้เวลาไม่นานก็เสร็จสิ้น ตลอดเวลานอกจาก เสียงหมอถามและเธอตอบ ก็ไม่มีการพูดคุยอะไรกันระหว่าง คนที่อยู่ในห้องเลย กัญญาวีร์อยากแอบฟังบทสนทนาของคน เป็นหมอกับมาเฟีย แต่เขาทั้งสองก็ไม่พูดคุยกัน ทั้ง ๆ ที่เธอ

สัมผัสได้ว่าทั้งสองต้องรู้จักและสนิทสนมในระดับหนึ่ง สังเกตได้จากคำพูดประโยคแรกของผู้เป็นหมอบอกในตอนที่เรามาถึง

ก่อนที่จะออกจากห้องตรวจ ผู้เป็นหมอบอกหันไปบอกกับคนที่ยืนเฝ้าอยู่ในห้องเป็นครั้งแรก

“ให้คนไข้วัดก่อนเยอะ ๆ นะจ๊ะ ถ้ามีความผิดปกติอะไร โทร. มาเรียกได้ทันที ฉันจะไปดูเอง”

“ขอบใจมากนะหมอ”

เธอได้ยินคนที่เฝ้ามานานเฝ้าตอบเบา ๆ เมื่อหันไปมองก็เห็นทั้งหมอบอกและมาเฟียส่งสายตาบางอย่างให้กัน ซึ่งแม้จะอ่านไม่ออก แต่ก็สัญชาตญาณก็พอจะเดาได้ว่ามีสัญญาณของการ ‘รู้จักกัน’ บางอย่าง ซึ่งทำให้หญิงสาวมั่นใจว่าผู้เป็นนายแพทย์ต้องรู้ต้นลึกหนาบางในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และแน่นอนว่า ต่อให้ขอร้อง เขาก็คงไม่ช่วยเธอหนีไปจากพวกมาเฟียนี้แน่ ๆ

คิดแล้วก็ได้แต่ระทดท้อ ไม่รู้ว่าจะต้องถูกกักตัวอยู่บนเกาะแห่งนั้นอีกนานแค่ไหนกว่าเรื่องบ้า ๆ นี้จะจบลง ทัศนคติวิีร์หมายมาดว่า หลังจากคนของนายมาเฟียตรวจสอบจนมั่นใจแล้วว่าเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง เธอจะเรียกร้องค่าเสียหายและเสียเวลาให้หนักเลย

เมื่อออกมาจากห้องตรวจ คนที่ทำหน้าที่ขับรถรออยู่แล้ว ทัศนคติวิีร์เดินไปที่รถเองโดยไม่ต้องนั่งรถเข็นที่พยาบาล

เตรียมไว้รอ ภายในรถมีเพียงคนขับ ส่วนคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกันหายไปไหนเธอไม่รู้และไม่ได้ถาม คิดว่าไม่ใช่ธุระของการอะไรของเธอ จึงเข้าไปนั่งในรถโดยไม่ได้พูดอะไร ซึ่งใช้เวลาไม่นาน รถยนต์ก็พากลับไปยังท่าเรือ ซึ่งเธอและนายหัวหน้ามาเฟียขึ้นไปนั่งอยู่บนเรือครู่หนึ่ง คนของเขาที่หายไปก็ปรากฏตัว ในมือถือถุงกระดาษมาด้วย

“ได้ทุกอย่างครบไหมประณต” คนเป็นหัวหน้าถาม

“ครบครับนาย” นายลูกน้องที่เธอเพิ่งรู้ว่าชื่อประณตตอบอย่างนอบน้อม

กัญญาวีร์ไม่ได้สนใจเจ้านายกับลูกน้องมากไปกว่านั้น เธอไม่รู้ว่าของในถุงกระดาษคืออะไร คิดว่าอาจจะเป็นของอะไรที่พวกมาเฟียผู้มีอิทธิพลเขาจัดหากัน ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเธอ และเธอไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับใคร ๆ ด้วย

เมื่อทุกอย่างพร้อมเรือก็ออกเดินทางอีกครั้ง ไม่นานเธอก็กลับขึ้นสู่เกาะที่เป็นเหมือนคุกชั่วคราวที่จะกักขังเธอไว้ จนกว่าคนพวกนี้จะจัดการตรวจสอบอะไรของเขาเสร็จ

กัญญาวีร์ถูกพากลับไปยังห้องพัก โดยมีน้อมตามเข้ามาดูแลความเรียบร้อย และเธอก็เห็นคนเป็นนายยื่นถุงกระดาษใบนั้นให้แก่คนรับใช้แล้วสั่ง

“ในถุงนี้เป็นเสื้อผ้าคุณวี น้อมช่วยเอาไปซักให้หน่อยนะ” แต่ก่อนจะยื่นให้คนรับใช้ เขาล้วงมือเข้าไปในถุงแล้ว

หยิบบางอย่างออกมาก่อนแล้วยื่นให้เธอ “ส่วนนี้เป็นของ กระจุกกระจิกของผู้หญิง ผมไม่แน่ใจว่ามีอะไรบ้าง บอกให้ ประณตซื้อ ๆ มา ลองดูละกัน ขาดเหลืออะไรก็บอก

กัญญาวีร์หันไปมองด้วยความประหลาดใจ ไม่คิดว่า ของในถุงกระดาษที่เธอคิดว่าเป็นของผิดกฎหมายของพวกมา เพียงจะเป็นเสื้อผ้าที่เธอให้ลูกน้องไปซื้อมาให้เธอ เมื่อกัมดูของ ในถุงใบเล็กที่เขายื่นให้เธอก็ยิ่งไม่อยากเชื่อเข้าไปใหญ่ ก็ข้าง ในเป็นพวกเครื่องสำอาง เครื่องประดับ ตรงกับคำว่าของ กระจุกกระจิกของผู้หญิงที่เขาบอกจริง ๆ อดนึกไปถึงคนซื้อ มาให้ไม่ได้ นายประณตนี้ถ้าไม่เชี่ยวชาญเพราะซื้อให้สาวบ่อย ก็คงได้ไปซื้อของพวกนี้แทนคนเป็นนายบ่อยกระมัง

แม้จะนึกขอบคุณที่เธอทำตามสัญญาว่าจะให้คน จัดการหาเสื้อผ้ามาให้ แต่เธอก็ไม่หายโกรธที่เธอจับเธอมาขัง ไว้บนเกาะจนเกือบจมน้ำตาย จึงเปื้อนหน้าหนี แล้วนอน ตะแคงหันหลังให้เขา ไม่สนใจว่าเขาจะสั่งอะไรกับคนของเขา อีก แต่คนที่เขาสั่งกลับเป็นเธอ

“นอนพักผ่อนให้มาก ๆ ตามที่หมอสั่งนะ ผมจะ พยายามจัดการทุกอย่างให้เสร็จโดยเร็วที่สุด จะได้ไปส่งคุณ กลับบ้านสักที”

กัญญาวีร์ลอบค้อนกับลมกับแล้ง เขาพูดราวกับว่าเธอ เป็นภาระที่เขาต้องกำจัดทิ้งให้เร็วที่สุด ทั้ง ๆ ที่การที่เธอต้อง

มาอยู่ที่นี้ก็เป็นเพราะเขาจับตัวมา เธอไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรด้วยเลย แต่การที่เขาพูดเช่นนั้นก็ทำให้หญิงสาวรู้ว่าเขาเองก็ไม่ได้อยากให้เธออยู่บนเกาะแห่งนี้นานเหมือนกัน จึงพยายามทำใจ บอกตนเองให้ใจเย็น อีกไม่กี่วันเธอก็จะได้กลับบ้านแล้ว

เป็นครั้งแรกที่กัญญาวีร์รู้สึกอยากทำตามคำสั่งของเขา เพราะการนอนให้เวลาผ่านไปเร็ว ๆ ดูจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด ในตอนนี้

แม้จะคิดว่าตนเองไม่ได้เป็นอะไรมาก และนายแพทย์ที่ตรวจก็ไม่ได้บอกว่าเธอป่วยไม่สบายตรงไหน แต่คืนนั้นก็กัญญาวีร์ก็รู้ตัวว่าตนไข้ขึ้นสูง เธอรู้สึกสลับร้อนหนาว นอนหลับ ๆ ตื่น ๆ อย่างทรมาน

โชคดีที่ได้แอมกอดอุ่นของพ่อช่วยทำให้เธอสงบลงและหลับสบายขึ้น แม้จะเป็นเพียงแค่ความฝันก็ตาม...

๔

เขานี้ธีรธรรมลืมนตาตื่นแล้วต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าภาพห้องนอนที่ปรากฏแก่สายตาไม่ใช่ห้องนอนของตน ก่อนที่จะทะเล็งพรวดลูกขึ้นนั่งเมื่อรู้ว่าเขาไม่ได้อยู่บนเตียงเพียงลำพัง แต่มีใครบางคนนอนอยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มหันขวับไปมอง และเมื่อเห็นคนที่นอนหลับตาพริ้ม ผมยวาวกระจายเต็มหมอนเต็มตา ความทรงจำในคำคืนที่ผ่านมาก็หลังไหลเข้าสู่ห้วงคำนึง ทำให้เขาหลบถอนหายใจโล่งอก เมื่อตระหนักว่าเขาไม่ได้ตื่นมาบนเตียงกับคนแปลกหน้าอย่างที่คิดในตอนแรกที่ลืมนตาตื่น

ชายหนุ่มมองคนที่ยังหลับสนิท ใบหน้าเธอดูอ่อนเยาว์ โดยเฉพาะในเวลาที่ยังหลับสนิทแบบนี้ เธอมีคิ้วที่หนาและโค้งตามธรรมชาติ ขนตาเป็นแพหนาและงอน จมูกเล็กไม่โด่งมาก ริมฝีปากอím จะว่าไปแล้วก็คล้ายกับใครบางคนที่เขารู้จัก และ

คิดถึงสุดหัวใจอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ความรู้สึกบางอย่าง
ถ้าโถมเข้าใส่อย่างรุนแรงจนต้องกุมหัวใจ เขานอนมองเธอ
เนิ่นนาน ภาพความบริสุทธิ์ตรงหน้าทำให้เขาละสายตาแทบ
ไม่ได้ ชายหนุ่มถอนหายใจยาวก่อนยื่นมือไปแตะหน้าผากเพื่อ
วัดไข้ แล้วก็ระบายยิ้มพอใจ เมื่อเธอไม่ได้ตัวร้อนจึอย่างที่เขา
กังวลและอย่างที่เขามาตลอดคืน จนเขาต้องมาเฝ้าไข้เธอ
ด้วยตนเอง

เมื่อวานหลังจากที่สั่งให้เธอนอนพักผ่อนให้มาก
หลังจากกลับจากหาหมอแล้ว ธีรต์มก็ไม่ได้เห็นแขกจำเป็น
ของเธออีก มีเพียงน้อมที่มารายงานว่าเธอมีไข้ และทำอาหาร
เย็นซึ่งเป็นข้าวต้มไปให้เธอถึงห้อง เขาเพียงรับรู้และปล่อยทุก
อย่างไว้กับน้อม เพราะรู้ว่าหญิงแม่บ้านมีความสามารถในการ
จัดการกับสถานการณ์แบบนี้มากกว่าเขา และชายหนุ่มก็มี
เรื่องอื่นที่ต้องการเวลาและความเอาใจใส่ของเขามากกว่า
จนแทบจะลืมไปว่าเขามีเธอที่เรียกว่าแทบจะเป็นคนแปลก
หน้าอาศัยอยู่บนเกาะด้วย จนกระทั่งแม่บ้านมาเคาะห้องเขา
กลางดึก

“แขกของคุณธีรใช้ขึ้นสูงมากเลยคะ น้อมให้กินยา
แล้วแต่ไข้ไม่ลดเลย” แม่บ้านบอกกับเขาด้วยน้ำเสียงกังวล
เมื่อเขาเปิดประตู

ธีรต์มนี้ถึงนายแพทย์ผู้เป็นเพื่อนที่บอกให้เขาติดต่อ

ไปทันทีหากมีอะไรเกิดขึ้นแล้วฝ่ายนั้นจะเดินทางมาที่เกาะเอง แต่ในเวลาติดตื้นเช่นนี้ เขาจะรบกวนเพื่อนได้อย่างไร ในที่สุด จึงตัดสินใจบอกหญิงรับใช้

“น้อมช่วยเช็ดตัวให้เธอหน่อย เดี่ยวผมจะไปดู”

แม่บ้านรับคำสั่งแล้วจากไป ธีร์ตม์จึงหยิบเสื้อคลุมมาสวม แล้วเดินไปยังห้องพักแขก เมื่อไปถึงก็พบว่าน้อมกำลังเช็ดตัวให้คนป่วยตามที่เขาสั่ง เขารออยู่จนแม่บ้านเช็ดตัวเสร็จแล้ว จึงบอก

“ดีกมากแล้ว น้อมไปนอนเถอะ”

“แล้ว...คนป่วยล่ะคะ” แม่บ้านถาม ท่าทางลังเล

“เดี๋ยวผมเฝ้าเอง”

“แต่ว่า...”

“ไปเถอะ” เขาบอกก่อนแม่บ้านจะพูดจบ “ผมจ้างน้อมมาเป็นแม่บ้าน ไม่ใช่พยาบาลดูแลคนป่วย เธอเป็นแขกของผม ผมดูแลเอง” เมื่อเขายืนยันเช่นนั้น แม่บ้านของเขาก็ไม่มีอะไรโต้แย้งอีก จึงเดินออกจากห้อง แม้จะมีท่าทางไม่เต็มใจและไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของเขาก็ตาม

หลังแม่บ้านลับสายตาหลังบานประตูที่ปิดลง ธีร์ตม์เดินเข้าไปดูคนป่วยที่นอนหลับอยู่บนเตียง เขายกมือขึ้นอังหน้าผากเธอ แล้วก็พอใจเมื่อพบว่าตัวเธอเพียงอุ่น ๆ ไม่ได้ร้อนจัดอย่างที่แม่บ้านรายงานก่อนหน้านี้ ซึ่งคงเป็นเพราะยา

และการเช็ดตัวช่วยลดไข้ของน้องม เขาคิดอยู่ครู่ว่าจะทำ
อย่างไรต่อไปดี ซึ่งในที่สุดก็เดินไปหยิบผ้าห่มจากในตู้แล้วเดิน
ไปทรุดตัวลงนอนที่โซฟามุมห้อง ทำหน้าที่เฝ้าไข้ตามที่บอก
แม่บ้านไว้

ธีรต์ไม่แน่ใจว่าเขาผล็อยหลับไปตอนไหนและนาน
เท่าไร รู้แต่ว่ารู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงครางแผ่วของคนป่วยบน
เตียง ชายหนุ่มขยับตัวลุกขึ้น แล้วเดินเข้าไปชะโงกหน้าดู
ก็เห็นเธอนอนหลับตาแต่ก็กระสับกระส่าย พร้อมเสียงพึมพำ

“หนาว หนาว พ่อ หนาว กอดหน่อย” นอกจากจะ
พูดแล้วเธอยังยกมือไขว่คว้า คล้ายจะหาอ้อมกอดที่เธอร้อง
ขอ ชายหนุ่มยื่นมือไปจับมือเธอแล้วถึงกับสะดุ้ง เพราะฝ่ามือ
เธอร้อนจี๋ เมื่อยื่นมือไปแตะหน้าผากเธอ ก็ให้ความรู้สึกไม่
ต่างกัน

เธอไข้ขึ้นอีกแล้ว...

ชายหนุ่มหันซ้ายหันขวา แล้วก็มองเห็นสิ่งที่มองหา
น้องมวางขาอ่างไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งในห้อง เขาจึงเดินไป
หยิบแล้วเดินเข้าห้องน้ำเพื่อใส่น้ำมาเช็ดตัวให้เธอ เพราะน้อง
เพิ่งให้ยาลดไข้เธอไปไม่กี่ชั่วโมง จึงให้กินยาอีกยังไม่ได้อีก
ไข้ที่ทำได้ก็เหลือเพียงเช็ดตัวเท่านั้นเอง

หากเป็นในสถานการณ์ปกติธีรต์คงไม่มาเช็ดตัวให้
ผู้หญิงที่เขาไม่ได้สนิทสนมด้วยเช่นนี้ แต่ในเวลานี้ที่เขาไล่

แม่บ้านไปนอนแล้ว และอาสาจะดูแลคนป่วยเอง จึงไม่มีทางอื่นนอกจากเขาจะต้องลงมือเช็ดตัวให้เธอเอง และโชคดีที่คนป่วยหลับตลอดเวลาที่เขาเช็ดตัวให้ หาไม่แล้วคงรู้สึกระอึก ระอ่วนมากทีเดียว

หลังเช็ดตัวเสร็จตัวเธอเย็นลงเล็กน้อย ชายหนุ่มจัดให้เธอนอนด้วยท่าทางที่สบาย แต่เมื่อเขาทำท่าจะผละจากมืออ่อน ๆ ก็ยื่นมาจับแขนเขา ปากก็พิมพ์

“หนาวค่ะพ่อ วิหนาว”

เธอเกี่ยวแขนเขาไว้ราวกับจะไม่ยอมปล่อยให้จากไปไหน ธีรธรรมแกะมือเธอออก ซึ่งคนหลับก็ไม่ได้ตั้งต้น แต่กระนั้นเมื่อเห็นว่าเธอนอนกระสับกระส่าย พลิกหน้าไปมา อีกทั้งยังยกมือไขว่คว้าหาความอบอุ่นจาก ‘พ่อ’ ก็ทำให้ชายหนุ่มใจอ่อนยวบด้วยความสงสาร เขาซึ่งใจอยู่ครู่ ในที่สุดก็ตัดสินใจเอนตัวลงนอนข้างเธอ ยื่นมือไปโอบและดึงเธอเข้าสู่อ้อมอก

“นอนนะ” เขาบอกเบา ๆ กับกระหม่อมเธอ ซึ่งดูเหมือนคนหนาวจะพอใจกับการกระทำของเขา เพราะเธอขยับตัวซุกอกเขา หยุดกระสับกระส่ายและนอนหลับสนิทตลอดทั้งคืน

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังหลับสนิท ธีรธรรมก็ก้าวลงจากเตียงแล้วเดินออกจากห้อง เขาคิดว่าคงเป็นการดีกว่าหากเธอ

จะไม่รู้ว่าเขาอยู่กับเธอทั้งคืน และเรียกแม่บ้านให้มาดูแลเธออีกครั้ง

กัญญาวิร์ลีส้มตาตื่นขึ้นมาอย่างเดี๋ยวตายบนเตียงหลังใหญ่ อ้อมกอดอุ่นของพ่อเมื่อคืนก็เป็นเพียงความฝันอย่างเช่นที่เป็นมาตลอด อ้อมกอดของพ่อที่เธอโหยหาที่เป็นจริงได้เพียงแคในความฝัน นับตั้งแต่พ่อจากไปอย่างไม่มีวันกลับ กัญญาวิร์ก็ทำได้เพียงโอบกอดตนเองในยามตื่น และฝันถึงอ้อมกอดพ่อในยามหลับไหล

หญิงสาวไม่รู้ว่า เป็นเพราะอาการป่วยไข้หรืออะไรที่ทำให้ความโหยหาถึงพ่อในเช้าวันนี้รุนแรงกว่าครั้งไหน ๆ จนกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ เธอนอนร้องไห้เงียบ ๆ คิดถึงชีวิตของตนที่คงไม่เปลี่ยนแปลงไปขนาดนี้หากพ่อยังอยู่ เธอคงได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยอย่างเพื่อนคนอื่น ๆ ไม่ใช่ต้องออกมาทำงานในทันทีที่เรียนจบชั้นมัธยมอย่างเช่นที่เป็นอยู่ แล้วต้องเรียนมหาวิทยาลัยเปิดที่เธอไม่มีเวลาเข้าเรียน แต่แค่ไปทำข้อสอบในแต่ละเทอมแทน เธอคงไม่ต้องไปทำงานเป็นแคดดี้ที่สนามกอล์ฟ และไม่ต้องหลงไปอยู่ท่ามกลางเหตุการณ์กราดยิงของพวกนักธุรกิจผู้มีอิทธิพล จนต้องถูกจับตัวมาขังไว้บนเกาะห่างไกลแบบนี้

ถ้าเพียงแต่พ่อยังอยู่ กัญญาวิร์คงไม่ต้องมาพบเจอกับ

ความเลวร้ายของชีวิตแบบนี้

เสียงหมนลูกบิดประตูปลุกก็ญญาวีร์ให้หลุดจากภวังค์ เธอรีบยกมือเช็ดน้ำตา ลวก ๆ ตื่นตัวด้วยสัญชาตญาณระวังภัย แต่เมื่อเห็นว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาเป็นแม่บ้านประจำเกาะก็ลอบถอนหายใจและรู้สึกผ่อนคลายลง ก่อนเอ่ยทักด้วยเสียงแหบพร่า

“ป่า...”

แม่บ้านเดินตรงมาที่เตียงแล้วเอ่ยถาม พร้อมมองเธออย่างพิจารณา

“คุณ ตื่นแล้วหรือคะ เป็นยังไงบ้าง”

“ปวดหัว” เธอตอบพร้อมยกมือขึ้นกุมขมับ นอกจากปวดหัวเธอก็ยังรู้สึกหนักอึ้งไปทั้งตัว และเวียนหัวนิด ๆ ด้วย

“เมื่อคืนคุณใช้ชี้น ลูกมากินข้าวก่อนสิคะ จะได้กินยา” น้อมบอก น้ำเสียงอ่อนลงกว่าครั้งแรกที่เจอกันนิดหนึ่ง

แม้จะไม่รู้สึกหิวสักนิด แต่กัญญาวีร์ก็ลุกขึ้นตามที แม่บ้านบอก เพราะต้องการกินยารักษาตนเองให้หายเร็ว ๆ เธออยากกลับบ้าน หากยังไม่สบายนอนชมอยู่ ต่อให้เขาตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยและพบว่าเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใคร ๆ กับเหตุการณ์กราดยิงที่สนามกอล์ฟ ก็อาจจะทำให้เขาใช้ความไม่สบายของเธอเป็นข้ออ้างไม่ไปส่งเธอทันทีตามที่รับปากไว้ จึงต้องรีบหายอย่างด่วนที่สุด

“จ้ะฉันล้างหน้าแปรงฟันแป็บหนึ่งนะคะ แล้วจะออกไป”

“คุณธีร์สั่งให้คุณกินข้าวในห้องนี้แล้วก็นอนพัก ไม่ต้องออกไปไหน ฉันจะไปยกข้าวต้มมาให้คะ”

“เอ่อ...จ้ะก็ได้คะ ขอบคุณนะคะ” กัญญาวีร์รับข้อเสนอโดยไม่เกียจกร เพราะแม้จะบอกว่าจะออกไปรับประทานอาหารเอง แต่จริง ๆ แล้วเธอก็แทบไม่มีแรงแม้แต่จะก้าวเข้าไปจัดการกับตนเองในห้องน้ำด้วยซ้ำ เมื่อแม่บ้านบอกจะยกอาหารมาให้ เธอก็ไม่ปฏิเสธ

กัญญาวีร์ใช้เวลาล้างหน้าแปรงฟันไม่นาน จากนั้นก็กลับขึ้นไปนอนบนเตียงอีกครั้ง อาการปวดตื้อ ๆ ที่ศีรษะยังรุมเร้าจนเธอไม่อยากแม้แต่จะลืมตา แต่เมื่อได้ยินเสียงแม่บ้านกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง เธอก็ต้องฝืนลุกขึ้น

น้อมยกชามข้าวต้มที่มีควันกรุ่นมาวางลงบนโต๊ะหัวเตียง ตามด้วยแก้วน้ำและถ้วยเล็ก ๆ ที่มียาเม็ดสีขาววางอยู่สองเม็ด แล้วบอก

“ข้าวต้มคะ เสร็จแล้วก็กินยานะคะ จะได้นอนพัก”

กัญญาวีร์ไม่ตอบ แต่ยกช้อนขึ้นมาตักข้าวต้มใส่ปากเงิบ ๆ โดยไม่รับรู้ถึงรสชาติของอาหารสักนิด เธอฝืนกินไปได้ไม่กี่คำก็วาง ก่อนที่จะรู้ว่าคนเอาอาหารเข้ามาให้จับตามองเธออยู่ตลอดเวลา เพราะทันทีที่เธอวางช้อน ก็มีเสียงเข้มงวด

ตั้งขึ้นทันที

“กินแค่นั้นจะไปพออะไร กินอีกหน่อยเถอะค่ะ จะได้กินยา”

“กินไม่ลง” เธอว่า ไม่อยากฝืนอะไรทั้งนั้น

“ฝืนกินหน่อยเถอะค่ะ คุณธีร์เธอสั่งให้คุณกินเยอะ ๆ แล้วก็พักผ่อนเยอะ ๆ จะได้หายไว ๆ”

คำพูดของแม่บ้านเตือนให้กัญญาวีร์สำเหนียกถึงสถานการณ์ของชีวิตและความตั้งใจอยากหายป่วยของตน เธอจึงฝืนตักข้าวต้มเข้าปากอีกหลายคำจนพร่องไปครึ่งชาม ก่อนจะยกน้ำขึ้นดื่มแล้วตามด้วยยาที่วางอยู่ข้างกัน ซึ่งแม้ว่าข้าวต้มจะไม่หมดชาม แต่ก็คงมากพอที่จะทำให้แม่บ้านไม่คะยั้นคะยอเธออีก แต่กลับมาช่วยประคองเธอให้นอนลง ยกมืออังหน้าผาก แล้วพึมพำบอก

“นอนพักนะคะ คุณตัวไม่ร้อนแล้ว กินยาแล้วอาการปวดหัวคงดีขึ้น เดี๋ยวฉันจะเข้ามาดูอีกที ถ้ายังไม่ดีขึ้นคงต้องเรียกคุณหมอ”

ได้ยินเช่นนั้นกัญญาวีร์ก็นึกถึงคำพูดของหมอที่เธอไปหาเมื่อวาน เขาบอกว่าจะขึ้นมาที่เกาะเองหากว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเธอ ซึ่งกัญญาวีร์ก็ได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้มีอะไรเกิดขึ้นอีกเลย เธออยากหาย อยากกลับบ้าน เธอต้องการแค่นั้นจริง ๆ

“ฉันคงไม่เป็นอะไรแล้วละคะ นอนพักก็คงหาย
 ขอบคุณป้ามากนะคะ” เธอบอกแม่บ้านอย่างซาบซึ้งใจ แม้
 ฝ่ายนั้นจะยังไม่มิต่างเป็นมิตรเท่าไรนัก แต่การที่มีหล่อน
 ดูแลในยามเจ็บไข้ในเวลาอยู่ห่างไกลจากบ้าน ก็ทำให้กัญญา
 วีร์ซึ่งในน้ำใจของหญิงสูงวัยไม่น้อยเลย

“เป็นหน้าที่ของฉันอยู่แล้ว นอนเถอะคะ” แม่บ้าน
 บอกเสียงเรียบ ก่อนที่จะเก็บชาม แล้วเดินออกจากห้องไป

กัญญาวีร์พลัดยหลับไปหลังจากแม่บ้านลับตัวไปไม่
 นาน และเธอก็ใช้เวลาทั้งวันบนเตียง ตื่นขึ้นมาเพียงเพื่อกิน
 ข้าว กินยา แล้วก็กลับไปนอนต่อ จนมารู้สึกว่าตื่นก็จนเช้า
 วันใหม่ที่เดียว

เมื่อลืมตาตื่นในเช้าวันที่...สาม วันที่สาม! ที่อยู่บน
 เกาะ หญิงสาวก็รีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัว เธอไม่มีไข้แล้ว และ
 อาการไม่สบายเนื้อสบายตัวก็ไม่หลงเหลือ เธอคิดว่าเธอหายดี
 แล้ว และวันนี้ก็เป็นวันที่สาม ที่นายมาเฟียควรจะได้คำตอบ
 สักทีว่าเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเหตุการณ์ที่เขาถูกราด
 ยิง เพราะฉะนั้นวันนี้เขาควรจะไปส่งเธอกลับบ้านได้แล้ว

หลังแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยกัญญาวีร์ก็ออกมาจากห้อง
 แต่แม้จะอยากตามหาเจ้าของเกาะเพื่อพูดเรื่องไปส่งเธอกลับ
 บ้านแคไหน แต่ห้องเธอลับคร่ำครวญหาอาหาร จึงเดินตาม

หาแม่บ้านของเขา ก่อน และยังไม่ทันได้เดินไปไหน ก็มองเห็น
น้อมเดินตรงมาพอดี

“อ้าว คุณ หายดีแล้วหรือคะ”

“หายดีแล้วค่ะ”

“งั้นก็ดีแล้วค่ะ หิวหรือเปล่า ฉันเพิ่งทำกับข้าวเสร็จ ว่า
จะเข้ามาดูคุณก่อน”

“หิวค่ะ ขอกินก่อนเลยได้ไหมคะ”

ดูเหมือนคำขอของเธอจะไม่ถูกใจแม่บ้านนัก เพราะ
น้อมค้อนให้เธอน้อย ๆ แล้วบอก

“คุณธีร์รับอาหารเข้าตอนเจ็ดโมง”

กัญญาวีร์รับรู้โดยที่แม่บ้านไม่ต้องบอกว่าเธอต้องรอ
รับประทานอาหารเข้าพร้อมเจ้าของบ้าน จึงเดินตามแม่บ้าน
ไปยังห้องอาหารเงียบ ๆ และช่วยหยิบจับงานตั้งโต๊ะระหว่าง
รอให้คุณมาเพียมากินข้าว ซึ่งรออยู่ไม่นานนักเขาก็ปรากฏตัว

กัญญาวีร์ไม่ยอมให้เสียเวลา เธอเปิดฉากทันทีที่เห็น
หน้าเขา

“วันที่สามแล้ว คุณคงได้คำตอบแล้วว่าฉันไม่เกี่ยวข้อง
ด้วย คราวนี้จะไปส่งฉันกลับบ้านได้หรือยังคะ”

“ยัง” เขาตอบสั้น ๆ แต่ทำให้เธอแทบเต้น

“อะไรนะ!”

“คนของผมรายงานมาว่า พวกนั้นตามหาตัวคุณแทบ

54 | รักนะคุณมาเฟีย

พลิกแผ่นดิน”

“พวกนั้น? พวกไหนคะ”

“พวกที่ส่งคนมายิงผม”

“ตามหาฉันทำไม” เธอถามอย่างไม่เข้าใจ และคำตอบ
ของเขาก็ทำให้เธออ้าปากค้าง

“ปิดปากพยาน!”

๕

“อะไรนะ!” กัญญาวีร์ถามเสียงหลง พวกที่ส่งคนมายัง
เขา ตอนนี้กำลังตามหาตัวเธอเพื่อฆ่าปิดปากพยานอย่างนั้น
หรือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมเธอถึงได้กลายมาเป็น
เป้าหมายของพวกมาเฟียไปกับเขาด้วย โอ๊ย จะบ้าตาย!

“คุณยังกลับบ้านไม่ได้”

“แล้วจะให้ฉันติดเกาะตลอดไปหรือไง ไม่เอาหรอก ไป
ส่งฉันกลับบ้านเลยนะ”

“ส่งคุณกลับก็เหมือนส่งคุณไปตาย ผมทำไม่ได้”

เธอมองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ ทุกคำพูดของเขามันดู
ห่างไกลกับชีวิตของเธอจนกัญญาวีร์ทำความเข้าใจ
สถานการณ์ได้อย่างยากลำบาก และในที่สุดก็เลือกที่จะไม่
รับรู้เสียดีกว่า ฆ่าปิดปากพยานบ้าบออะไรกัน เขาหาเรื่อง

กักขังหน่วงเหนี่ยวเธอไว้ที่เกาะแห่งนี้มากกว่า

“ฉันจะเชื่อได้ยังไงว่าที่คุณบอกเป็นเรื่องจริง คุณจะพูดอะไรก็ได้เพื่อกักตัวฉันไว้ที่เกาะนี้”

“แล้วผมจะอยากกักตัวคุณไว้ทำไม” เขาถาม พลางทำหน้ายุ่ง

“จะไปรู้คุณหรือ คุณเป็นพวกค้ายาหรือเปล่า จับฉันมาเพื่อเตรียมส่งชายมาเลยหรือเปล่าละ”

“คุณดูหนังมากเกินไปแล้ว นี่มันชีวิตจริง”

“จะไปรู้หรือ หนังละครเขาก็สร้างมาจากชีวิตจริงทั้งนั้นแหละ ไม่งั้นมันจะมีคำพูดว่าชีวิตจริงยิ่งกว่าละครหรือไง”

“แต่ไม่ใช่ละคร นี่คือชีวิตจริง เป็นความเป็นความตายจริง ๆ และการที่ผมไม่ไปส่งคุณกลับบ้านก็เพื่อรักษาชีวิตคุณ ไม่ว่าจะยังไงคุณก็ต้องอยู่ที่นี้จนกว่าเรื่องจะเรียบร้อย” เขาว่าพร้อมยื่นโทรศัพท์มือถือให้เธอแล้วบอก “โทร. บอกที่บ้านว่าลูกค้าเสนองานที่ต้องอยู่ต่างจังหวัดระยะยาว งานเริ่มลงตัวแล้วจะกลับไปเยี่ยมบ้าน”

กัญญาวีรียื่นมือไปกระซอกโทรศัพท์จากมือเขา บอกเสียงแข็ง

“ไม่ ฉันจะบอกแม่ให้ไปแจ้งความว่าฉันถูกพวกมาเฟียจับตัวมา!”

หญิงสาวไม่มีโอกาสได้พูดอย่างที่บอกเขา เพราะทันทีที่เธอส่งเสียงไปตามสาย แม่ก็ถามเธอด้วยน้ำเสียงติตราคาญ

“เมื่อไรจะกลับบ้านสักที เพื่อนมาถามหาหลายรอบแล้วนะ”

“เพื่อน? เพื่อนที่ไหนคะแม่” เธอถามอย่างงงงวย นับแต่เรียนจบจากรั้วโรงเรียนมา เธอก็ไม่มีเพื่อน คนที่ทำงานก็ไม่เคยคบหาเป็นเพื่อนกับใคร แล้วใครจะมาถามหาเธอหลายรอบ ซึ่งคำตอบที่แม่ตอบมาก็ทำให้กัญญาวิรรู้สึกเย็นวาบไปทั้งไขสันหลังทันที

“เพื่อนที่สนามกอล์ฟ เขาบอกว่าเราไม่ไปทำงานหลายวัน เขาเป็นห่วง เลยมาตาม เราบอกที่อยู่บ้านให้เพื่อนที่ทำงานรู้ด้วยหรือวี”

คำถามของแม่ทำให้กัญญาวิรรู้ซุกซุ่ม เพื่อนที่ไม่มีอยู่จริงนั้นเป็นคนของพวกมาเฟียอีกฝ่ายที่ไปตามหาเธอถึงบ้านเพื่อฆ่าปิดปากพยานตามที่เจ้าของเกาะบอกเธอจริง ๆ นะ หรือ หากไม่ใช่จะเป็นใครไปได้เล่า ในเมื่อเธอเพิ่งเริ่มทำงานที่สนามกอล์ฟวันแรก ยังไม่มีเพื่อนสักคน และหากคนพวกนั้นไปตามหาเธอเพื่อฆ่าปิดปากจริง หมายความว่าถ้าเธอกลับบ้านตอนนี้ก็คือกลับไปตายจริง ๆ นะหรือ

กัญญาวิรรู้สึกถึงความหวาดกลัวที่ศิบคลานเข้ามาออบกุ่มความรู้สึก เธอรักตัวกลัวตายตามประสามนุษย์ปุถุชน เธอ

เป็นแค่คนธรรมดาที่ไม่เคยมีเรื่องมีราวกับใคร อย่าวว่าแต่จะถูกตามฆ่าปิดปากเลย แล้วแบบนี้เธอจะทำอย่างไร เธอยังไม่ยอมตาย แต่เธอก็อยากกลับบ้าน เธอจะทำอย่างไรดี!

หญิงสาวข่มความหวาดกลัวที่กำลังจะทำให้สติกระเจิดกระเจิงถามแม่ออกไปเสียงเบาหวิว

“แล้วแม่ตอบไปว่าไงคะ”

“ก็บอกว่าลูกค้าจ้างไปต่างจังหวัด เขาดูไม่ค่อยพอใจที่เราไม่บอกเขา เพื่อนจริงหรือเปล่า หรือแอบมีแฟน” แม่ถามด้วยน้ำเสียงคาดคั้น

กัญญาวีร่อยากบอกแม่เหลือเกินว่าไม่ใช่แม่แต่เพื่อนไม่ต้องพูดถึงว่าเป็นแฟนเลย แต่เธอก็บอกได้เพียง

“ถ้าเขามาอีก แม่บอกว่าวิได้งานใหม่แล้วนะคะ ลูกค้าที่จ้างวิไปต่างจังหวัด จริง ๆ แล้วเขาเป็นเจ้าของสนามกอล์ฟ เขาจ้างวิให้เป็นหัวหน้าแคดดี้ที่สนามกอล์ฟสร้างใหม่ของเขา ตอนนี่วิเลยจะยุ่งมาก คงพักใหญ่ ๆ กว่าจะได้กลับกรุงเทพฯ” เธอต้องบอกแม่ไปตามที่เขาสั่งจนได้

“จังหวัดอะไรละ”

“เอ่อ...พังงาค่ะ” เธอตอบมั่ว ๆ ก่อนกำซับ “แต่แม่อย่าบอกเพื่อนวิว่าที่ไหนนะคะ วิไม่อยากให้ที่ทำงานเการู้ เพราะวิมาแบบไม่ลาออกให้เรียบร้อย เตียวเขาจะเขม่นเจ้านายใหม่วิ วงการมันแคบนิดเดียว บอกไปเขารู้ทันทีว่าใคร

มาถึงพนักงานเขาไป วีไม่ยอมให้เจ้านายมีปัญหา”

“แล้วทำไมถึงไปปูปับแบบนี้ล่ะ เขาให้เงินดีหรือไง”

กัญญาวีร์เหลือบตามอง ‘เจ้านายใหม่’ แวบหนึ่งเมื่อแม่ถามมาเช่นนั้น

“ดีค่ะ ดีมากเลย มากกว่าที่เก่าตั้งสองเท่า”

“งั้นก็ดีแล้วละ แล้วนี่คุยโทรศัพท์นาน ๆ เจ้านายเขาไม่ว่าเอาหรือไง ที่เก่าเขาไม่ให้ใช้โทรศัพท์ระหว่างทำงานเลยไม่ใช่รี”

“ก็...คุยได้นิดหน่อยค่ะแม่ งั้นวีไปก่อนนะคะ แล้วจะโทร. มาใหม่” เธอเอออออก่อนขอตัววางสาย ซึ่งหลังจากสายตัดไป เธอก็หันไปโวยวายกับเจ้านายกำมะลอของเธอทันที

“แล้วฉันต้องทำยังไง คุณจะให้ฉันติดเกาะตลอดไปไม่ได้หรอคะ”

“ผมจะพยายามจัดการเรื่องทุกอย่างให้เรียบร้อยอย่างรวดเร็วที่สุด”

“เร็วที่สุดของคุณมันนานแค่ไหน จะให้ฉันมานั่ง ๆ นอน ๆ ไม่ต้องทำอะไรบนเกาะนี้ได้เป็นบ้าตายพอดี อีกอย่างฉันมีภาระ ไม่ได้ทำงานแล้วฉันจะหาเงินมาจากไหน”

“ระหว่างนี้ก็ทำงานให้ผมละกัน ถือว่าเป็นการรับผิดชอบที่ผมทำให้ชีวิตคุณยุ่งยาก”

“จริงหรือคะ” เธอเงยหน้าขึ้นถาม หัวใจชุ่มชื้นขึ้นมา

นิตหนึ่ง

“จริงสิ กินข้าวเถอะ เย็นหมดแล้ว”

“เดี๋ยวค่ะ อีกเรื่อง”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว มองเธอด้วยสายตาระอาจาง ๆ แต่
กัญญาวีร์ไม่สนใจ เธอต้องคุยให้เรียบร้อยและชัดเจน

“ฉันบอกแม่ไปว่าเจ้านายใหม่จ่ายเงินมากกว่าเดิมสอง
เท่า หวังว่าคุณจะไม่ทำให้ฉันเป็นคนขี้โกหก”

“ได้ คราวนี้กินข้าวได้หรือยัง”

“ได้ค่ะ ขอบคุณนะคะคุณเจ้านาย” เธอว่าอย่าง
อารมณ์ดีขึ้นมา นิตหนึ่ง แต่ขณะจะตักข้าวเข้าปาก เธอก็มี
คำถามอีกจนได้ “ว่าแต่ คุณจะให้ฉันทำอะไรคะ”

“นึกได้แล้วจะบอก” เขาตอบแล้วก็หันหน้าก้มตาคิน
ข้าว คล้ายกับจะบอกเธอว่าเขาจะไม่ยอมตอบคำถามอะไร
เธออีก

เมื่อเห็นท่าทางของเขา กัญญาวีร์ก็ยกไหล่แล้วเริ่มลง
มือกินข้าวบ้าง พยายามจะไม่เดาว่าเขาจะให้เธอทำงานอะไร
เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดคือเธอจะมีรายได้มากกว่าเดิมสองเท่า
ต่างหาก

ธีรต์ม์รอนหญิงสาวอึ้งแล้วก็บอกเธอ

“เดี๋ยวตามผมเข้าไปคุยเรื่องงานในออฟฟิศหน่อยละ

กัน”

กัญญาวีร์เงยหน้าขึ้นจากงานที่กำลังวางซ้อนมามองหน้าเขา เธอขมวดคิ้วนิด ๆ สายตามีแววสงสัย แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา นอกจากพยักหน้ารับ

“ค่ะ”

เห็นเช่นนั้นชายหนุ่มก็ลุกขึ้น รีรออยู่จนเธอลุกตามแล้วจึงเดินนำไปยังห้องทำงาน เมื่อไปถึง เขาเดินไปนั่งหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ แล้วเอ่ยกับคนที่เดินตามเข้ามา พร้อมผายมือไปยังเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา

“นั่งสิ”

หลังเธอนั่งลงเรียบร้อย เขาก็ถาม

“เคยทำงานอะไรมาบ้าง”

“คุณตรวจสอบฉันทุกซอกทุกมุมแล้ว ยังต้องถามอีกหรือคะ”

ธีรต์มถอนหายใจ บอกเสียงดู

“นั่นไม่ใช่วิธีตอบคำถามสัมภาษณ์งานที่ดีหรอกนะ”

เธอทำหน้ามึน ซึ่งเป็นสีหน้าที่ทำให้ความทรงจำถึงใครบางคนลอยฟุ้ง จนแทบจะดึงชายหนุ่มให้จมลงสู่อดีต ซึ่งชัดเจนขึ้นเมื่อมีเธอมานั่งอยู่ตรงหน้า แต่แล้วเสียงตอบของเธอก็ดึงเขากลับสู่ปัจจุบัน

“งานเสิร์ฟค่ะ เคยเสิร์ฟร้านไอติม ร้านพาสต์ฟู้ด

แคชเชียร์ แล้วล่าสุดก็เสิร์ฟร้านเหล้า แล้วก็เป็นคนแคดดี้ ประเดิมงานแคดดี้ครั้งแรกด้วยการเป็นคนแคดดี้ของคุณแล้วว๊าก โดนกระหน่ำยิง เป็นสี่สัปดาห์ของชีวิตสุด ๆ”

น้ำเสียงแตกตันและสีหน้าเย้ยหยันขณะตอบคำถามที่เห็นอยู่ตรงหน้า คล้ายกับจะเตือนสติเขาว่าเธอคือใครอีกคนหนึ่งที่ไม่มีอะไรเหมือนคนในความทรงจำอย่างที่ความโหยหาของเขากำลังเดินทางกลับไปหาเลย ไม่มี...

มีลี ชายหนุ่มบอกตนเอง ทำไมจะไม่มี ในเมื่อนับตั้งแต่ผู้หญิงคนนี้เดินทางมาถึงเกาะแห่งนี้ ความทรงจำถึงใครบางคนที่เขาเก็บไว้ลึกสุดในลิ้นชักหัวใจก็ถูกเปิดออก โดยเฉพาะในตอนที่เขาจมน้ำเกือบตาย ในโมงยามที่เขาจดหน้าอกเธอเป็นจิ้งหระ เพื่อสูบชีวิตเข้าสู่ร่างที่ไม่หายใจของเธอ คล้ายกับเขาได้รับโอกาสครั้งที่สองในชีวิต ให้เขาได้แก้มือ ให้เขาได้เดินทางกลับไปสู่ออดีตที่เคยฆ่าเขาให้ตายทั้งเป็น และแม้จะแก้ไขอดีตไม่ได้ แต่ก็เหมือนเขาได้สร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ ที่ในที่สุดเขาก็ทำได้ เขาช่วยให้เด็กสาวคนนี้พ้นจากความตาย และหลังจากนั้นเขาก็มองเธอเป็นเพียงคนแปลกหน้าที่จับพลัดจับผลูมาเกี่ยวข้องกันอย่างที่เธอเป็นจริง ๆ ไม่ได้เลย

ถ้าเพียงแต่...

“มองอะไรคะ” เสียงถามรวน ๆ ดังขึ้นจนธีร์ตม้สะดุ้ง

หลุดจากภวังค์ทันที

“ผมไม่มีร้านอาหารให้คุณเสิร์ฟเสียด้วยสิ” เขาว่า
 เก้อ ๆ อดยิ้มบาง ๆ ไม่ได้เมื่อเห็นเธอค้อนให้แก่คำพูดของเขา

“ฉันทช่วยงานในออฟฟิศนี้ก็ได้ อ่านหนังสือออก ถึงจะ
 เรียนมาน้อยก็เถอะ” ท้ายประโยคเธอมีน้ำเสียงเย้ยหยันอีก
 แล้ว

น้ำเสียงและท่าทางที่เธอแสดงออกทำให้ธีรธรรมพอจะ
 มองออกว่า เด็กสาวคนนี้คงผ่านอะไรบางอย่างที่หนักหนา
 ไม่น้อยทีเดียว จึงทำให้เขายิ่งรู้สึกผิดที่เป็นสาเหตุให้ชีวิตที่ไม่
 ง่ายของเธอต้องยุ่งยากมากขึ้นไปอีก จึงบอกเสียงอ่อนอย่าง
 ไม่รู้ตัว

“ขอผมคิดดูก่อนว่าคุณจะทำอะไรได้บ้าง รับรองว่าจะ
 ใช้งานให้คุ้มเงินเดือนแน่นอน ไม่ต้องห่วง”

“ดีค่ะ”

ยังไม่ทันได้คุยอะไรกันต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือของ
 ธีรธรรมก็ดังขึ้น เมื่อหยิบขึ้นมาดูชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอ เขาก็
 บอกคนที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน

“คุณออกไปก่อน ปิดประตูให้ด้วยนะ”

เขารอจนประตูปิดลงตามหลังหญิงสาว จึงกดรับสาย

“ฮัลโหลครับ จี”

“ธีร์ คุณอยู่ไหนคะ” น้ำเสียงคาดคั้นดังมาตามสาย

เขาลอบถอนหายใจก่อนตอบ

“บนเกาะ”

“บนเกาะ” คนฟังทวนคำ เจียบไปอึดใจก่อนถาม
“แสดงว่าเขาลือกันว่าคนที่ถูกถล่มยิงที่สนามกอล์ฟคือคุณก็
เป็นเรื่องจริงหรือคะ”

“อือ”

“อ้อ เลยหนีตายขึ้นเกาะ ทำไมกระจอกแบบนี้ล่ะซีร์”

ธีรต์ม์กัดฟันข่มความโกรธ ถ้ามกลับเสียงเรียบ

“โทร. มามีธุระอะไรกับผมหรือเปล่า”

“มีแน่นอนค่ะ คิดว่าจियोากโทร. มานักหรือไง”

“เข้าเรื่องเถอะจี้”

“คนขับรถบอกว่ามีคนท่าทางไม่น่าไว้ใจไปด้อม ๆ
มอง ๆ ที่โรงเรียนลูก”

“อะไรนะ!” เขาถามอย่างตระหนก เจ็บแปลบในอก
เมื่อคิดว่าลูกอาจจะมีอันตรายเพราะเขา คนพวกนั้นฆ่าเขา
ไม่ได้ ก็จะไปจัดการลูกเขาแทนอย่างนั้นหรือ

“บอกไว้เลยนะ ถ้าลูกเป็นอะไร จีเอาคุณตายแน่”

“แล้วตอนนี้ลูกอยู่ที่ไหน” เขาถามอย่างร้อนใจ

“อยู่ที่บ้านกับจิค่ะ แต่จิกำลังจะไปอังกฤษคืนนี้ เลื่อน
ก็ไม่ได้ ธุระสำคัญมาก”

“เข้าใจแล้ว ผมจะไปให้เร็วที่สุด”

๖

กัญญาวีร์ออกมาจากห้องทำงานของเจ้าของเกาะแล้ว ก็เดินเตร็ดเตร่ออกไปข้างนอก ภาพผืนน้ำจรดผืนฟ้า ตัดกับ ผืนทรายสีขาวสะอาดให้ความรู้สึกสบายตา ลมทะเลที่พัดแผ่ว ทำให้รู้สึกสดชื่น หญิงสาวถอนหายใจยาว เกาะแห่งนี้งดงาม เหลือเกิน ถ้าเพียงแต่เธอจะไม่ได้ถูกจับตัวมาแล้วยังต้องติด เกาะต่อไปอีกนานแค่ไหนก็สุดรู้ เธอคงจะชื่นชมกับความ งดงามของธรรมชาติได้มากกว่านี้

หญิงสาวเดินไปทรุดตัวนั่งลงบนผืนทราย ทอดตามอง ความงดงามของท้องทะเล ปล่อยความคิดให้ล่องลอยอย่างไร้ จุดหมาย แต่แล้วเมื่อรู้ตัวอีกทีก็พบว่า มีน้ำตาหยดต้องแก้ม เมื่อความคิดวนเวียนกลับไปสู่อดีตถึงช่วงเวลาที่เคยเป็น ความสุขของชีวิต ช่วงเวลาที่ยังมีพ่อ พ่อ...ที่จากลูกไปตลอด

กาล

กัญญาวีร์ยกมือเช็ดน้ำก่อนจะปล่อยโฮเมื่อภาพครอบครัวสุขสันต์อันประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และลูกสาวสองคน กำลังใช้เวลาริมทะเลด้วยกันอย่างสนุกสนานปรากฏขึ้นในห้วงคำนึง ชีวิตที่ครั้งหนึ่งเคยมีครบทุกอย่าง ชีวิตที่ไม่เคยขาด จนกระทั่ง...เมื่อพ่อตายจาก ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

หญิงสาวสุดหายใจลึก พยายามหยุดร้องไห้และเข้มแข็งอย่างที่เป็นมาตลอด แต่ในวันนี้มันช่างฝืนทำตัวเข้มแข็งได้ยากเย็นเหลือเกิน เมื่อเธอต้องมาอยู่เกาะกลางทะเลที่อยู่ตรงไหนของประเทศไทยก็ไม่รู้ ต้องมาอยู่กับคนแปลกหน้าที่ไม่รู้ว่าเป็นดีหรือร้าย ต้องมารับรู้ว่ามีคนตามล่าตัวเธอไปถึงบ้าน บ้านที่แม่อาศัยอยู่กับพี่สาวที่เจ็บปวด ๆ แอด ๆ และไม่รู้ว่าจะทำอะไรแม่กับพี่สาวหรือเปล่าเมื่อหาเธอไม่เจอ

กัญญาวีร์ลุกขึ้นแล้วเงยหน้ามองฟ้า ท้องฟ้าสีสันสดใสประกายแดดที่จัดจ้านยิ่งทำให้ท้องฟ้าและท้องทะเลสวยงามซึ่งช่วยคลายความหม่นหมองในใจเธอลงได้เล็กน้อย เธอพรั้มบอกตนเองว่า ต่อให้มีเรื่องราวเลวร้ายถ้าโถมเข้าใส่แค่ไหนเธอก็จะยืนหยัดต่อสู้กับทุกเรื่องเลวร้ายที่เข้ามา ยืนหยัดเป็นเสาหลักให้แก่แม่และพี่สาวอย่างที่เป็นมานับแต่วันที่ตัดสินใจก้าวเข้าสู่โลกของคนทำงาน แม้ว่าจะมีการศึกษาแค่ระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลายก็ตาม

หญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินช้า ๆ ไปบนผืนทราย ตั้งใจว่าจะใช้เวลาที่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรนี้เดินสำรวจรอบเกาะ ไม่ได้ตั้งใจหาทางหนีที่ไล่ แค่เพียงอยากรู้ว่าเกาะที่เธอต้องอาศัยอยู่นี้เป็นอย่างไรเท่านั้น

หลังจากเดินไปบนชายหาดที่ทอดยาวอยู่ระยะหนึ่ง ก็ญูวัวร์ก็พบว่าหาดทรายครอบคลุมพื้นที่สองในสามของชายฝั่งของเกาะ อีกส่วนหนึ่งเป็นโขดหินและหน้าผา ซึ่งมีแผงโซลาร์เซลล์ถูกติดตั้งอยู่บริเวณใกล้หน้าผาเป็นจำนวนมาก ทำให้เธอเดาได้ว่านี่เองแหล่งพลังงานไฟฟ้าของเกาะ หญิงสาวสังเกตเห็นทางเดินเล็ก ๆ ที่ตัดตรงเข้ากลางเกาะ จึงลองเดินตามทางนั้นไป เพราะคิดว่าเกาะขนาดเล็กแค่นี้เธอคงไม่หลง ซึ่งก็เป็นเช่นนั้น เมื่อเดินไปบนทางเดินเล็ก ๆ นั้นสักพัก ก็ปรากฏภาพเครื่องบินลำเล็กที่เธอโดยสารมาปรากฏแก่สายตา

ก็ญูวัวร์มองเครื่องบินสลับกับผู้คนที่ดูวุ่นวายคล้ายกำลังเตรียมการบางอย่างอยู่อย่างไม่เข้าใจในตอนแรก ก่อนที่ความคิดบางอย่างจะผุดวาบขึ้น

เครื่องบินกำลังจะออกจากเกาะใช่หรือไม่!

ไม่ปล่อยให้ตนเองสงสัยอยู่นาน ก็ญูวัวร์เดินไปหาคนที่กำลังเดินวนเวียนทำอะไรบางอย่างกับเครื่องบินทันที

“คุณ! จะไปไหนคะ”

เมื่อคนคนนั้นหันกลับมาเพราะเสียงเธอ ก็กัญญาวีร์ก็จำได้ว่าเขาคือนักบินที่ขับเครื่องบินพาเธอมาที่นี่นั่นเอง และเมื่อเขาไม่ตอบ เธอก็ถามอีกครั้ง

“คุณจะบินกลับกรุงเทพฯ หรือว่าเจ้านายคุณจะไปไหนคะ”

“ผมไม่มีหน้าที่ตอบคำถามคุณ” นักบินหน้าบึ้งตบน้ำเสียงไม่ถนอมน้ำใจ ก่อนหันกลับไปตั้งใจกับงานตรงหน้าโดยไม่สนใจเธออีก

กัญญาวีร์มองคนที่ทำราวกับว่าเธอไม่มีตัวตนอย่างไม่อยากเชื่อ อยากร้องกรี๊ดให้สาสมกับความรู้สึกอัดอั้นตันใจที่กำลังเกิดขึ้น เธอหันรีหันขวาง กำลังคิดว่าจะวิ่งไปประทุษร้ายคนตรงหน้าดีไหม แต่ได้ระบายนารมณก็ยั้งดี แต่หางตากลับเห็นคนหลายคนเดินตรงมาเสียก่อน

เมื่อหันไปมองและเห็นคนที่เดินนำหน้า เธอก็สาวเท้าเร็ว ๆ เข้าไปหาทันที

“คุณจะไปไหน”

“ผมมีธุระด่วน”

“ที่ไหนคะ กรุงเทพฯ หรือ”

“ใช่”

“แล้วฉันล่ะ” เธอถามเสียงแผ่ว ใจหายวูบเมื่อคิดว่า

เขากำลังจะจากไป ทิ้งเธอไว้ที่เกาะนี้ตามลำพัง

“คุณรออยู่ที่นี้ ผมจะรีบกลับ ไม่เกินเที่ยงแน่นอน”

“ไม่เอา ฉันไปด้วยนะคะ อย่าทิ้งฉันไว้ที่นี่” เธออ่อนวอน จริง ๆ แล้วก็ไม่ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี ระหว่าง อาละวาดแสดงความต้องการ หรืออ่อนวอนให้เขาเห็นใจ แต่เมื่อคิดว่าไม่อ่อนอาจจะได้ผลมากกว่า เธอจึงใช้วิธีอ่อนวอนแทน

“ไม่ได้ทิ้ง ผมมีธุระด่วนจริง ๆ เสร็จแล้วจะรีบกลับมา คุณรออยู่ที่นี้กับน้อง ไม่ได้อยู่คนเดียวเสียหน่อย”

“คุณ...คุณไม่ได้ปล่อยเกาะฉันใช่ไหม” กัญญาวีร์ถาม น้ำตาคลอ โกรธตนเองที่แสดงความอ่อนแอให้เขาเห็น แต่เธอก็ห้ามตนเองไม่ได้ เมื่อคิดว่าเขาจะกลับไปแล้วทิ้งเธอไว้ที่นี่กับแม่บ้านของเขาตลอดกาล น้ำตาก็ซึมอย่างห้ามไม่อยู่

“ผมไม่ทิ้งคุณหรอก เดี่ยวจะกลับมาพร้อมงานของคุณด้วย กลับไปหาน้องนะ ผมจะรีบไปรีบกลับ”

ไม่รู้เพราะน้ำเสียงที่ฟังดูนุ่มนวลและปลอบประโลมของเขาหรือเปล่า ทำให้กัญญาวีร์เชื่อว่าเขาจะทำตามคำพูด จึงยอมเดินออกจากรั้ว และยื่นมองเครื่องบินลำเล็กบินจากไป

ภาพเด็กชายตัวอ้วนกลมที่วิ่งออกมาหาเขาจากบ้าน

หลังใหญ่ ตอกย้ำกับธีรต์มว่า ทุกอย่างที่เขาทำ ที่เขาต่อสู้ ก็เพื่อคนคนนี้ คนตัวเล็กที่มีความหมายยิ่งใหญ่กับเขาเหลือเกิน คนนี้

“คุณพ่อ คุณพ่อครับ ไตตันคิดถึงคุณพ่อชุด ๆ เยยคร้าบ” เสียงพูดที่ยังไม่ชัดถ้อยชัดคำตามประสาเด็กที่ส่งมาก่อนตัวเรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากคนเป็นพ่อ เขาก้าวเข้าไปอุ้มคนตัวป้อมแล้วหอมแก้มยุ้ยนั้นให้สาสมแก่ความคิดถึง บอกลูกชายถึงความรู้สึกที่แทบล้นอก รอยยิ้มไม่หายไปจากใบหน้า

“ไตตันคนเก่ง พ่อก็คิดถึงไตตันมาก ๆ ครับ”

ชายหนุ่มอุ้มลูกชายตรงเข้าไปหาคนที่ยืนรออยู่ในบ้าน
“จ๊”

“ธีร์ มาเร็วนะคะ มีเวลาพาลูกออกไปหาอะไรกินก่อนไหม” จีรนนท์ถาม

ธีรต์มยิ้มให้หล่อนอย่างเต็มหัวใจ ในฐานะแม่ที่ให้ความสำคัญแก่ลูกก่อนสิ่งอื่นใด หล่อนไม่มีอะไรให้เขาตำหนิได้เลย เขารู้ว่าที่หล่อนชวนพาลูกออกไปหาอะไรกิน ก็เพราะอยากให้ลูกได้มีเวลาแบบพ่อ แม่ ลูก อย่างที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก แต่เพราะเขาจำเป็นต้องรีบกลับเกาะตามสัญญาที่ให้ไว้กับคนที่จับพลัดจับผลูไปติดอยู่บนเกาะของเขา ก็ทำให้เขาต้องปฏิเสธอย่างเสียดาย

“ผมมีงานด่วน ค่อยนัดกันตอนคุณกลับมาจากอังกฤษ
ก็แล้วกันนะ”

จีรันทน์ถอนหายใจ มองหน้าเขาด้วยสีหน้าไม่ค่อย
พอใจ ถามเสียงห้วน

“แล้วนี่จะเอาลูกไปฝากใครที่ไหนหรือเปล่านั้น จีไม่
ชอบนะถ้าคุณจะไม่มีเวลาให้ลูก”

“ผมจะพาลูกไปอยู่บนเกาะ ไม่วุ่นใจพวกนั้น” เขาว่า
รู้สึกถึงความตึงเครียดเมื่อคิดถึง ‘พวกนั้น’

จีรันทน์มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธอหัน
ไปเรียกคนรับใช้ให้พาลูกชายออกไปจากห้อง รอจนลูกและ
คนรับใช้ลับสายตา ก็หันมาถามเขา

“เรื่องนั้น คุณจะปิดข่าวและกั๊กหนีอยู่แบบนี้หรือคะ”

“ผมไม่ได้หนี ผมแค่ไม่ต้องการให้มีข่าวว่าผมถูกล่ม
ยั้งแค่นั้น แต่เรื่องก็ไม่ได้หายไปกับสายลม ทางการเร่งสี่บอยู่”

“ไร้เดียงสาไม่เคยเปลี่ยนแปลงนะคะธีร์ คุณก็รู้ว่าศัตรู
คุณมีอิทธิพลแค่ไหน ถ้าคุณไม่มีแบ็กใหญ่กว่า คุณสู้เขาไม่ได้
หรอก ใ่วิธีการทำธุรกิจอย่างใสสะอาดของคุณ มันเอามาใช้
ในบ้านนี้เมืองนี้ไม่ได้ คุณก็รู้”

“ขอบคุณสำหรับความเห็น แต่ผมเชื่อในวิถีทางที่
ถูกต้อง และจะทำต่อไป จนกว่าจะไม่ไหว” เขาบอกหนักแน่น
ไม่ใช่เฉพาะบอกแม่ของลูก แต่เน้นย้ำกับตัวเขาเองด้วย

“อย่าให้ใครต้องไปเดือดร้อนกับคุณด้วยก็แล้วกัน โดยเฉพาะลูก” เธอเน้นเสียง

ธีรต์มถอนหายใจยาว เขายอมรับว่าจึรนนท์ตีถูกจุด คนที่เขาเป็นห่วงที่สุดก็คือลูก และหากการทำธุรกิจของเขา จะนำอันตรายมาสู่ลูก ชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาจะ เดินหน้าต่อได้แค่ไหน เพราะสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับ เขาก็คือลูกชายเพียงคนเดียว และที่ทำทุกอย่างอยู่ทุกวันนี้ก็ เพื่อลูก แต่ถ้าการทำสิ่งนั้นแล้วทำให้ลูกได้รับอันตราย เขาก็ ไม่รู้ว่าเขาจะลงทุนลงไปเพื่ออะไรเช่นกัน

“น้อมเตรียมอาหารกลางวันรออยู่ ข้าวของลูกพร้อม หรือยัง” เขาถามเปลี่ยนเรื่อง

“พร้อมแล้วค่ะ เดี่ยวจีจะส่งคนให้ขนไปใส่รถ คุณจะไปตอนนี้เลยหรือคะ”

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร”

“เชิญเถอะค่ะ ดูแลลูกดี ๆ ด้วยล่ะ”

“ผมเป็นพ่อนะ” เขาว่า หน้าตึง รู้ว่าไม่ค่อยมีเวลา ใกล้ชิดกับลูกนัก แต่เมื่อได้อยู่กับลูก เขาก็รู้ว่าตนมีหน้าที่ต่อ ลูกอย่างไร

ดูเหมือนจึรนนท์จะสัมผัสอารมณ์เขาได้ หล่อนไม่ได้ว่าอะไรอีก แต่เรียกหาคนรับใช้ให้นำข้าวของของลูกไปใส่รถ และเรียกลูกชายมากล่าวลา

“ไต่ขึ้นไปอยู่กับคุณพ่อต้องเป็นเด็กดี อย่าดื้อกับคุณพ่อกับยายน้อมนวลูก”

“ไต่ขึ้นเป็นเด็กดีคร้าบคุณแม่” เด็กชายรับคำสั่งเสียงหนักแน่น

จิรนนท์ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าหน้าลูกชาย รวบตัวอวบอ้วนของลูกเข้ามากอดแล้วหอมแก้มหลายพอด ก่อนที่จะเดินจูงมือไปส่งถึงรถที่จอดรออยู่ในโรงรถ และเมื่อเขาและลูกขึ้นนั่งในตอนหลังเรียบร้อย หล่อนก็บอกเขา น้ำเสียงเป็นห่วงอย่างที่ไม่ค่อยได้ยินบ่อยนัก

“ดูแลตัวเองด้วยนะคะธีร์”

ธีร์ยิ้มจาง ๆ ให้หล่อน หันไปมองลูกชายที่ยกมือโบกให้แม่อย่างตั้งอกตั้งใจ จึงยกมือขึ้นโบกให้หล่อนบ้าง แล้วบอก

“เดินทางปลอดภัยครับจี”

จากนั้นรถก็เคลื่อนออกจากบ้านหลังใหญ่ มุ่งหน้าสู่สนามบินที่เครื่องบินลำเล็กของเขาจอดรออยู่

กัญญาวีร์ กลับเข้าบ้านหลังจากที่เดินสำรวจไปทั่วเกาะจนไม่มีอะไรให้สำรวจแล้ว และพบว่าน้อมกำลังทำอาหารกลางวันสำหรับผู้เป็นนายที่จะกลับมารับประทาน หลังจากไปทำธุระส่วนตัวที่กรุงเทพฯ เห็นตั้งนั้นหญิงสาวจึง

อาสาช่วยงานในครัว เพราะรู้สึกเบื่อจนแทบบ้าเมื่อต้องอยู่เฉย ๆ

น้อมไม่ปฏิเสธการเสนอตัวช่วยงานของเธอ และมีงานให้หญิงสาวทำมากกว่าที่เธอคาดเสียอีก ทำให้ในตอนที่ได้ยินเสียงเครื่องบินเล็กกลับมาถึงนั้น ก็ัญญาวีร์ยุ่งอยู่กับงานในมือจนลืมให้ความสนใจ จนกระทั่งเจ้าของเกาะเดินเข้ามาในห้องอาหาร เธอจึงหันไปให้ความสนใจเขา แล้วก็ต้องเบิกตาโต เมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้มาตามลำพัง แต่มีเด็กชายหน้าตาน่ารักคนหนึ่งมาด้วย

เด็กชายยกมือไหว้ทักทายน้อมอย่างคุ้นเคยกันในขณะที่หันมามองเธอด้วยความสนใจ คิ้วน้อย ๆ ขมวดอย่างน่าเอ็นดู

“ไต่ต้นสวรรค์พี่วีลีครับ” คนตัวใหญ่บอกคนตัวเล็ก

เด็กชายทำตามอย่างว่าง่าย แม้สีหน้าจะยังมองเธออย่างมองคนแปลกหน้าอยู่ก็ตาม ก็ัญญาวีร์มองเด็กชายสลับคนตัวโตอย่างไม่เข้าใจ ก่อนถาม

“ใครคะเนี่ย”

“งานของคุณ” เขาตอบพร้อมรอยยิ้ม

“งานของฉันทัน งานอะไรคะ”

“พี่เลี้ยงเด็ก”

๗

“พี่เลี้ยงเด็ก!” กัญญาวิร์ทวนคำเสียงสูง งานที่เขาบอกว่าจะให้เธอทำเมื่ออยู่บนเกาะคืองานพี่เลี้ยงเด็กอย่างนั้น หรือ คนที่เพิ่งออกจากรั้วโรงเรียนมัธยมมาไม่นาน งานที่เคยทำก็เป็นงานตามร้านอาหาร สถานบันเทิง และสนามกอล์ฟ อีกทั้งเกิดมาก็ไม่เคยมีน้องมีนุ่กับใครเขาอย่างเธอเนี่ยจะต้องมาทำงานพี่เลี้ยงเด็ก

“น้องไต้ต้น ลูกชายผม จะมาอยู่บนเกาะกับเราระยะหนึ่ง ระหว่างนี้ผมอยากให้คุณช่วยเป็นพี่เลี้ยงให้ไต้ต้นหน่อย ค่าจ้างก็ตามที่เคยบอกไป”

“แล้ว...พี่เลี้ยงต้องทำอะไรบ้างคะ”

“ดูแลเขา ทุกอย่างที่เกี่ยวกับไต้ต้นเป็นหน้าที่

รับผิดชอบของคุณ”

“โอ้โฮ ทำไมมันฟังดูยิ่งใหญ่ขนาดนี้ล่ะ” กัญญาวีร์ พึมพำ ยิ่งเมื่อหันไปมองเด็กที่มองเธอไม่วางตา หญิงสาวยิ่ง รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เพราะในสายตาอยากรู้ อยากเห็นนั้น มี บางสิ่งบางอย่างที่ไม่เป็นมิตรให้เธอมองเห็น เหมือนเด็กคนนี้จะไม่ค่อยชอบเธอสักเท่าไรแม้จะยังไม่ทันได้ทำความรู้จักกัน แล้วแบบนี้หน้าที่พี่เลี้ยงเด็กของเธอจะเป็นไปอย่างไรได้ไหม

“มันก็ไม่ขนาดนั้นหรอก แค่ออยู่กับเขา เป็นเพื่อนเล่น สอนการบ้าน อ่านนิทานก่อนนอน เรียกว่ามีหน้าที่เป็นเพื่อน เล่นให้ลูกผมก็ได้”

กัญญาวีร์ส่งก้อนให้เขาอย่างลึบตัวเมื่อได้ยินเช่นนั้น เป็นเพื่อนเล่นให้ลูกเขาเนียนะ นี่เขาเห็นเธอเป็นเด็กไปด้วยอีกคนหรือไง

“คือ...คุณคิดว่าคุณควรเพิ่มเงินเดือนให้ฉันหรือเปล่า”
เขาเลิกคิ้วเมื่อได้ยิน

“ทำไม”

“ก็...ฉันคิดว่าเงินเดือนที่คุณเสนอมาก่อนหน้านั้นมันดูจะน้อยกว่าหน้าที่รับผิดชอบไปหน่อย ฉันต้องรับผิดชอบชีวิตเด็กคนหนึ่งเลยนะ ก็ควรจะจ่ายให้สมกับความรับผิดชอบหน่อย”

“เอาเถอะ ผมจะรับไว้พิจารณา หลังจากที่คุณผ่านทดลองงาน อาจจะมีการปรับเงินเดือนให้ ตอนนี้อย่าไปกินข้าวกันดีกว่า ไตตันหิวหรือยังครับ” ประโยคหลังเขาหันไปถามเด็กชายที่พยักหน้ารับทันที

“หิวมากครับคุณพ่อ”

“งั้นไปกินข้าวกันครับ” เขาว่าแล้วจูงลูกชายพาไปนั่งยังโต๊ะอาหาร ก็อนุญาตให้จูงตามไปด้วย

หญิงสาวสังเกตเห็นสองพ่อลูกระหว่างรับประทานอาหาร แล้วพบว่าเธอนั่งยิ้มโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกอบอุ่นคือปลาน้ำเค็มที่เธอไม่เคยสัมผัสมาก่อน ทำทางพ่อที่ปฏิบัติกับลูกชายอย่างอบอุ่นอ่อนโยนนั่นทำให้ความรู้สึกแสบที่เธอมีต่อคนที่เธอเรียกเขาว่ามาเฟียค่อย ๆ เลือนหาย

ในตอนที่คนของเขาลากขึ้นเครื่องบินมาด้วยนั้นเธอมองเห็นแต่มาเฟียผู้ชั่วร้ายที่ทำอะไรไม่เกรงใจกฎหมาย โดยไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าเขาเป็นคุณพ่อที่มีลูกชายวัยกำลังน่ารัก และการปฏิบัติตนที่เขามีต่อลูกก็ห่างไกลจากความเป็นมาเฟียที่เธอคิดว่าเขาเป็นอย่างยิ่ง และคงเพราะความโหยหาถึงพ่อกระมัง ก็อนุญาตให้จูงรู้สึกได้ว่า ภาพพ่อลูกที่เห็นอยู่ตรงหน้าเป็นภาพที่งดงาม และทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นหัวใจไปด้วย

ดูเหมือนว่าคนที่เปลี่ยนสถานะมาเป็นเจ้านายเธอ จะต้องการให้เธอเริ่มงานในหน้าที่พี่เลี้ยงลูกชายเขาในทันที

เพราะหลังรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วเขาก็สั่งเธอ

“เดี๋ยวผมจะพาไปไต่ต้นไม้ไปที่ห้องพัก คุณมาช่วยจัดของหน่อยนะครับ”

กัญญาวีร์รับคำ เดินตามเขาไปยังห้องพักอีกห้องที่ยังว่าง ซึ่งเมื่อไปถึงก็พบว่ากระเป๋าดูทางใบใหญ่ของลูกชายเจ้าของเกาะถูกนำมาวางไว้ในห้องแล้ว ซึ่งเมื่อถึงห้อง เขาก็ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าตรงหน้าลูกชาย แล้วบอกเสียงอ่อนโยน

“ไต่ต้นไม้อยู่กับพี่วีร์นะครับ เดี่ยวช่วยพี่วีร์จัดเสื้อผ้าเข้าตู้คุณพ่อจะไปทำงาน”

“ครับ คุณพ่อ” เด็กชายแก้มยู่ตอบรับอย่างว่าง่าย เรียกความเอ็นดูจากกัญญาวีร์ได้มากโข

บอกลูกชายเสร็จเขาก็หันมาบอกเธอ

“รบกวนช่วยจัดเสื้อผ้าจากกระเป๋าดูทางเข้าตู้ก่อน จากนั้นจะพาไต่ต้นไม้เล่นอะไรก็ได้ ถ้าจะดูทีวี อย่าดูเกินหนึ่งชั่วโมง แล้วถ้าจะออกไปที่ชายหาด ให้ไปบอกผมก่อน จะได้ให้คนไปด้วย”

“คะ เจ้านาย” เธอว่า มองเขาหันไปเอย่กับลูกชายอีกครั้ง

“เดี๋ยวคุณพ่อมารับไต่ต้นไม้” จากนั้นเขาก็เดินออกจากห้องไป

กัญญาวีร์เดินไปปิดประตูห้อง ก่อนจะหันกลับมายิ้มให้

เด็กชายที่มองเธอไม่วางตา เมื่อเห็นว่าเด็กยังมีท่าทางไม่ไว้วางใจเธอ ก็ัญญาวีร์ก็เริ่มต้นทำความคุ้นเคยทันที

“มาครับไต่ต้นไม้ เดี่ยวพี่วีจะช่วยจัดเสื้อผ้า นะครับ แต่ไต่ต้นไม้ต้องช่วยพี่วีด้วยนะ พี่วีทำคนเดียวไม่ไหว เสื้อผ้าไต่ต้นไม้เยอะมากเลย” เธอว่าพร้อมกับเปิดกระเป๋าเดินทางใบโตที่วางอยู่บนพื้นห้องไปด้วย เมื่อเห็นว่าเด็กชายตัวป้อมไม่ยอมขยับตัว เธอก็ชวนอีกครั้ง “มาสิครับ มาช่วยกัน”

นอกจากไม่มาตามคำชวนแล้ว เด็กชายยังมองเธอด้วยสายตาแปลก ๆ ราวกับเขามองคนตัวโตที่กำลังร่วนวายใจ แขนอ้วนป้อมยกขึ้นกอดอก ก่อนเดินมายืนตรงหน้าเธอ เงยหน้าขึ้นถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไต่ต้นไม้สงสัยครับ”

“ครับผม ไต่ต้นไม้สงสัยอะไรครับ” เธอถาม พร้อมตอบคำถามของเด็กในความรับผิดชอบเต็มที่ ด้วยคิดว่าคงจะเป็นคำถามอย่างเด็ก ๆ ทั่วไป โดยไม่คาดคิดว่าจะได้พบกับคำถามที่ทำให้เธอถึงกับตาเหลือก

“พี่วีเป็นแฟนคุณพ่อหรือเปล่าครับ”

“หือ...” ก็ัญญาวีร์ลากเสียง มองเด็กตัวอ้วนที่ถามคำถามที่ค่อนข้างแกล่แกล้มแล้วรีบส่ายหน้า “เปล่า นะคะ พี่วีไม่ได้เป็นแฟนคุณพ่อน้องไต่ต้นไม้ นะ”

“แล้วทำไมพี่วีมาอยู่กับคุณพ่อล่ะครับ”

“ใครมาอยู่ไม่ได้มา” เธอตอบเสียงสูง รีบอธิบายก่อน เด็กจะเข้าใจผิดไปใหญ่ “พี่วีมาทำงานเฉย ๆ ครับ เหมือนป้าน้อมไง”

“ไม่ใช่ป้าน้อม ยายน้อมหรือก”

“นั่นแหละ พี่วีมาทำงานให้คุณพ่อเหมือนยายน้อม ทำไมโตตันไม่ถามยายน้อมบ้างล่ะ” กัญญาวีร์ต่อปากต่อคำกับเด็กอย่างนิกสนุก

“ยายน้อมแก่แล้ว เป็นแฟนคุณพ่อไม่ได้ คุณแม่บอกว่า ถ้าสาว ๆ อยู่กับคุณพ่อ ก็อยากมาแทนที่คุณแม่” เด็กชายบอกเธอด้วยสีหน้าจริงจัง คิ้วขมวด แก้มแดง ๆ นั้นตึง ๆ เหมือนไม่ค่อยพอใจกับความคตินั้นเท่าไรนัก

เป็นคราวของกัญญาวีร์ต้องขมวดคิ้วบ้าง คาดว่านายมาเฟียคงเจ้าชู้มากจนแม่ถึงกับต้องบอกลูกว่าพ่อจะมีคนอื่นมาแทนที่แม่ ว่าแต่แม่แบบไหนกันที่เอาความคิดแบบนี้ใส่หัวลูก หญิงสาวอดตำหนิมารดาของเด็กชายไม่ได้ และเมื่อจินตนาการว่า เด็กชายมีพ่อที่เจ้าชู้ มีแม่ที่หวาดระแวงว่าสามีจะมีคนใหม่ตลอดเวลา ทั้งยังฝังความคิดนั้นใส่หัวลูกที่ยังไร้เดียงสา กัญญาวีร์ก็รู้สึกสงสารเด็กน้อยจนนั่งลงตรงหน้าแล้วยื่นมือไปจับมือป้อม ๆ นั้น บอกให้คนตัวเล็กคลายกังวล

“คุณพ่อโตตันก็แก่แล้ว เป็นแฟนพี่วีไม่ได้หรอก พี่วีไม่ชอบคนแก่ โตตันไม่ต้องห่วงนะครับ พี่วีไม่แยงคุณพ่อไปจาก

คุณแม่ไต่ต้นแนนนอน”

“คุณพ่อยังไม่แก่สักหน่อย”

ดูเหมือนว่าการที่คุณพ่อถูกกล่าวหาว่าแก่จะมีความสำคัญกว่าเรื่องที่คุณกันอยู่สำหรับคนตัวเล็ก เพราะเจ้าตัวริบแย่ง หน้ามุ่ม

“ก็แก่กว่าพี่ที่ตั้งเอยอะ” กัญญาวีร์ไม่ยอมแพ้

“พี่วีย่อยว่าคุณพอนะ”

“โอเค ๆ ไม่ว่า ๆ” กัญญาวีร์ว่ากลัวหัวเราะ เมื่อเห็นเจ้าตัวกลมทำหน้าเบะ “ไป ไปช่วยพี่จัดเสื้อผ้าเข้าตู้ดีกว่าจะเสร็จแล้วจะได้ออกไปเล่นกัน”

“พี่วีสัญญาก่อนสิว่าไม่ใช่แฟนคุณพ่อ” เด็กน้อยหวงพ่อยังไม่ยอมจบเรื่องง่าย ๆ ทั้งยังยื่นนิ้วก้อยบ้อม ๆ มาตรงหน้าเธออีก กัญญาวีร์จึงยื่นมือไปเกี่ยวก้อยกับคนตัวเล็กแล้วบอก

“สัญญาครับ พี่ไม่ใช่แฟนคุณพ่อไต่ต้น พี่วี่เป็นพี่เลี้ยงไต่ต้น มาเล่นกับไต่ต้นไงครับ”

ดูเหมือนคำพูดของเธอจะถูกใจคนฟัง เพราะเจ้าตัวอ้วนกว้าง เขย่ามือที่เกี่ยวข้องสัญญากับเธอ แล้วชวน

“จั้นไปเล่นกันเถอะครับ ไต่ต้นอยากเล่นฟุตบอล”

“ไม่ได้ค่ะ ต้องจัดของเข้าตู้ก่อนแล้วค่อยเล่นได้ มาค่ะ มาช่วยพี่วี่นะ” กัญญาวีร์บอกแล้วผละไปจัดการกับเสื้อผ้าใน

กระเป่าเดินทาง ไม่ได้คิดว่าเด็กชายจะมาช่วยตามที่ชวน และไม่ได้คาดหวังอยู่แล้ว แต่การกระทำของเด็กตัวกลมกลับทำให้เธอรู้สึกผิดคาด เพราะเจ้าตัวเดินตามมาเปิดกระเป่าอีกใบทีในนั้นอัดแน่นไปด้วยหนังสือ แล้วหยิบหนังสือออกมา เยกหน้าขึ้นบอกเธอ

“ไต่ต้นจัดหนังสือนะครับ”

กัญญาวีร์พยักหน้าให้ มองคนตัวเล็กที่เดินเอาหนังสือไปวางบนชั้นหัวเตียงอย่างเอ็นดู รู้สึกว่างานพีเลียงเด็กก็ไม่ได้แย่งจนเกินไป เมื่อมีเด็กหน้าตาน่ารัก นิสัยใจคอก็ดูเหมือนจะได้รับการอบรมมาอย่างดีมาอยู่ในความดูแลแบบนี้

หลังจัดเสื้อผ้าใส่ตู้จนเรียบร้อย หญิงสาวก็หันไปชวนคนตัวเล็กที่จัดหนังสือเรียบร้อยแล้วเช่นกัน

“ไปคะไต่ต้น ไปบอกคุณพ่อก่อนว่าเราจะออกไปเล่นฟุตบอลที่ชายหาด”

เด็กชายเมื่อได้ยินเช่นกันก็กระโดดลงจากเตียงที่นอนอยู่ระหว่างรอเธอจัดเสื้อผ้าใส่ตู้ แล้วยื่นมือป้อม ๆ ให้เธอจับจูงเดินออกจากห้อง จุดหมายอยู่ที่ห้องทำงานของคนเป็นพ่อ

กัญญาวีร์เคาะประตูแล้วรอ เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตก็เปิดประตูเข้าไป เห็นคนนั่งหลังโต๊ะทำงานเยกหน้าขึ้นมามองเธอแล้วเลิกคิ้ว ก่อนจะยิ้มให้เด็กตัวป้อมที่ปล่อยมือจากเธอ แล้ววิ่งไปหาพ่อ

“คุณพ่อครับ ไตตันอยากเล่นฟุตบอลที่ชายหาด พี่วีให้ขออนุญาตคุณพ่อก่อนครับ” เจ้าตัวเล็กบอกลเสียงเจื้อยแจ้ว

“หรือครับ ไปสิ เตียวคุณพ่อไปด้วย”

กัญญาวีร์หุฝั่งเมื่อได้ยินเช่นนั้น เขาไปกับลูกเขาแล้ว เธอไม่ต้องไปหรืออย่างไรนะ ซึ่งคำตอบก็มาในรูปของคำสั่ง

“วีพาไตตันไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสิ เตียวผมไปหยิบลูกบอลก่อน”

“คุณไปเล่นกับไตตันแล้ว ฉันต้องไปด้วยหรือคะ”

“ไปสิ เล่นกันหลาย ๆ คนสนุกดี ไปเร็ว” เขาบอกเธอแล้วหันไปบอกลูกชายที่ตอนนี้นั่งอยู่บนตักพ่อเรียบร้อย “ไตตันไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากับพี่วีนะครับ เตียวคุณพ่อไปหยิบลูกบอลมาให้”

เด็กชายกระโดดลงจากตักพ่อแล้ววิ่งมาคว้ามือเธอแล้วลากออกจากห้องอย่างมีชีวิตชีวา กัญญาวีร์หันกลับไปมองคนในห้องก็เห็นเขายืนมองอยู่ และเมื่อเห็นเธอหันหน้ากลับไป เขาก็ยกมือโบกให้ กัญญาวีร์จึงหันกลับไปหาคนตัวเล็กที่จุมมือเธออยู่ พาเดินกลับไปยังห้องพักของเด็กชาย เมื่อถึงเธอก็ถาม

“ไตตันเปลี่ยนเสื้อผ้าเองได้ไหมครับ ให้พี่วีช่วยไหม”

“ได้ครับ ไตตันโตแล้ว แต่งตัวเองได้ คุณแม่สอน” น้ำเสียงมั่นใจ สีหน้าจริงจังของคนตัวเล็กทำให้กัญญาวีร์ยิ้ม

เอ็นดู ในใจนึกชื่นชมแม่ของเด็กที่สอนให้ลูกรู้จักช่วยตัวเอง ตั้งแต่ยังเด็กขนาดนี้

“จันเปลี่ยนเสื้อผ้าเลยครับ เดี่ยวพีวีหากางเกงว้ายน้ำให้ก่อนนะ” เธอว่าแล้วหันไปเปิดตู้เสื้อผ้า และเพราะเพิ่งจัดเสื้อผ้าเข้าตู้เมื่อยังไม่ถึงชั่วโมงที่ผ่านมา จึงหยิบกางเกงว้ายน้ำได้ในทันที จากนั้นก็ยื่นให้เด็กชาย ซึ่งถอดเสื้อผ้ารออยู่แล้ว จึงใช้เวลาไม่นานก็เปลี่ยนชุดเป็นกางเกงว้ายน้ำสำหรับออกไปเล่นฟุตบอลที่ชายหาดเสร็จ

กัญญาวีร์ก้มลงมองเสื้อผ้าตนเองแล้วคิดว่าไม่ค่อยเหมาะกับการออกไปเล่นฟุตบอลที่ชายหาดสักเท่าไร จึงบอกกับคนที่เพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ

“ไต่ต้นครับ เดี่ยวไปห้องพีวีแป็บหนึ่งนะ พีวีต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเหมือนกัน”

“คร้าบ” เด็กชายรับคำอย่างกระตือรือร้น ดูเหมือนการจะได้ออกไปเล่นฟุตบอลที่ชายหาดจะทำให้เจ้าตัวอารมณ์ดี จนพร้อมทำทุกอย่างอย่างไม่มีอึดอัดเลยทีเดียว

หลังจากนั้นกัญญาวีร์ก็เดินกลับห้องของตนโดยมีคนตัวเล็กวิ่งนำ หญิงสาวเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อยืดพอดิตัวและกางเกงขาสั้น เสร็จแล้วก็เปิดประตูและพบว่ามิไครบางคนยืนรออยู่ คนที่ทำให้กัญญาวีร์เห็นแล้วถึงกับอ้าปากค้างทีเดียว

๘

เมื่อรู้ตัวก็สัญญาไว้ก็รีบหุบปาก แต่ก็ไม่วายลอบกลืน
น้ำลาย เมื่อมองคนที่ยืนรออยู่หน้าประตูเต็มตา

ซิกซ์แพ็ก! ซิกซ์แพ็กล้วน ๆ เลย

กัญญาวีร์ไม่เคยคิดว่านายมาเฟียที่เธอแอบพูดกับลูก
ชายเขาว่าแก จะมีลอนกล้ามเนื้อหน้าท้อง หน้าอก ต้นแขน
บ่า ไหล่ ที่สวยงามขนาดนี้ ตายแล้ว ทำไมเขาต้องใส่กางเกง
ขาสั้นตัวเดี่ยวยืนตรงหน้าเธอด้วยนะ ถึงเธอจะไม่เคยมอง
เขาอย่างผู้ชายที่เธอจะสนใจมาก่อน แต่มายืนอวดซิกซ์แพ็ก
แบบนี้ ก็ทำให้เธอใจสั้นไปเหมือนกัน

“เสร็จแล้วหรือ ไม่เห็นไต่ขึ้นไปชายหาดสักทีเลยมา
ตาม” เขาว่า ปลุกกัญญาวีร์ให้ตื่นจากภวังค์ หญิงสาวกะพริบ
ตาปริบ ๆ ยิ้มแหย่ บอกเขาเสียงอ่อย

“เสร็จแล้วค่ะ ขอโทษนะคะ พอดีฉันต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเหมือนกัน เลยข้านิดหนึ่ง”

“ไม่เป็นไร ไปกันเถอะ” เขาว่า

ชายหนุ่มยื่นมือมาหาลูกชายที่ยืนอยู่ข้างเธอ ซึ่งเด็กชายตัวน้อยก็ยื่นมือไปจับมือพ่อ แล้วพากันเดินแถมวิ่งตรงไปยังชายหาด โดยมีกัญญาวีร์เดินตามไปห่าง ๆ

หญิงสาวมองตามสองพ่อลูกที่นำไปก่อนแล้วก็อดที่งกับชะตาชีวิตของตนเองไม่ได้ จากเด็กสาวที่ทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียวที่อยู่ในโลกของเธอ อยู่ ๆ ก็ไปตกอยู่ในเหตุการณ์ถล่มยิง ถูกจับตัวขึ้นเครื่องบินมากับคนไม่รู้จัก เหตุการณ์ล่วงเลยมาจนต้องติดเกาะ และตอนนี้ก็กลายเป็นพี่เลี้ยงเด็ก ซึ่งเป็นคนที่เหมือนกับอยู่คนละโลกกับเธอ แต่กลับโคจรมาเจอกันได้

“พี่วี เร็ว ๆ สิคร่าบ” คนตัวเล็กที่นำหน้าไปก่อนหันกลับมาตะโกนบอกเธอ เด็กชายมีท่าทางร่าเริง ความสุขฉายชัดรอบกาย กัญญาวีร์ออกวิ่งเพื่อตามให้ทัน แต่วิ่งไปได้ไม่ถึงไหน เธอก็หอบแฮก รู้สึกเจ็บชายโครงจนต้องหยุดวิ่ง ยืนเท้าเข้าก้มหน้า สุดหายใจลึก

“อะไรกัน วิ่งนิดเดียวเหนื่อยแล้วหรือ” เสียงทุ้มที่ตั้งขึ้นใกล้ ๆ เรียกกัญญาวีร์ให้เงยขึ้นมองคนพูด เธออยากตอบได้ แต่แค่จะสุดหายใจเข้าเต็มปอดยังลำบาก อย่าว่าแต่จะพูด

อะไรเลย ซึ่งดูเหมือนคนที่พูดเหมือนเยาะเย้ยเธอจะรู้ทัน เขาหัวเราะในลำคอ แล้วบอก “คุณคงต้องตื่นมาวิ่งทุกเช้าแล้วละ ไม่งั้นคงเล่นกับไต่ต้นไม้ไหว”

“ฉันทันทีเป็นพี่เลี้ยงเด็กกะคะ ไม่ใช่ทหาร จะได้ตื่นมาวิ่งทุกเช้า” ในที่สุดเธอก็หายเหนื่อยพอจะตอบโต้ รู้ตัวอยู่หรือกว่าไม่แข็งแรงเอาเสียเลย แต่ก็ไม่อยากให้ใครมาซ้ำเติมเสียหน่อย

“พี่เลี้ยงไต่ต้นไม้ต้องแข็งแรง เพราะต้องใช้พลังงานเยอะ ผมชอบให้ลูกออกมาวิ่งเล่นข้างนอก ไปเร็ว” ทำัยประโยคเขาชวน ยื่นมือมาทำท่าจะลากเธอให้ออกวิ่งไปกับเขา

“โอ๊ย ไม่เอา เหนื่อย คุณไปก่อนเลย เดี่ยวฉันทันเดินตามไป” เธอว่า เอามือไพล่หลัง ไม่ยอมมลูกลากเด็ดขาด

ชายหนุ่มหัวเราะ เขาดูอารมณ์ดี และท่าทางจะขบขันกับท่าทางของเธอ

“ตามมาเร็ว ๆ ด้วยละ ไม่งั้นจะให้ไต่ต้นไม้ตาม” เขาก่อนจะวิ่งจากไป ตรงไปหาลูกชายที่กำลังเตะฟุตบอลอยู่กับกลุ่มบอดีการ์ดของเขา ที่ตอนนี้ลงมาเตะฟุตบอลที่ชายหาดกันหมด

กัญญาวีร์เดินลากขาผ่านผืนทรายหนานุ่มตรงไปยังกลุ่มคนที่กำลังเตะฟุตบอลกันอยู่ด้วยท่าทางสนุกสนาน ไต่ต้นไม้วิ่งตามฟุตบอลไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ เสียงหัวเราะทั้งของเด็ก

และผู้ใหญ่ประสานกันดังไปทั่วหาด กัญญาวีร์เดินไปจนใกล้ แล้วก็ทรุดตัวนั่งลงบนผืนทราย ไม่คิดจะไปวิ่งแย่งลูกฟุตบอลกับคนอื่น ๆ

หญิงสาวนั่งมองคนบนหาดเล่นฟุตบอลกันอย่างเพลิดเพลิน ลมทะเลที่พัดผ่านให้ความรู้สึกเย็นสดชื่น แม้จะมีแดดออกจ๋าก็ตาม คลื่นน้ำที่สาดซัดกระทบหาดให้ความรู้สึกผ่อนคลาย และอาจจะเพราะมีคนตัวเล็กมาอยู่บนเกาะด้วย ทำให้กัญญาวีร์ไม่รู้สึกว่าเธอกำลังติดเกาะอยู่กับพวกมาเฟีย เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกผ่อนคลายและชื่นชมกับความงดงามของธรรมชาติตรงหน้าได้อย่างเต็มหัวใจ

เงาของใครบางคนที่ทรุดนั่งลงข้าง ๆ ทำให้กัญญาวีร์สะดุ้งแล้วหันไปมอง

“คุณ”

“คิดว่า คุณจะแค่นั่งพัก นี๋กะนั่งดูพวกเราอย่างเดียว ใช่มั้ย” เขาว่า ดวงตาเป็นประกายอย่างขบขัน

“ไต่ต้นเล่นกับหนูม ๆ ก็ดีแล้วนี่คะ ฉันทันเป็นพี่เลี้ยง นั่งเฝ้าถูกแล้ว”

เขาหัวเราะกับคำตอบของเธอ กัญญาวีร์สังเกตว่าเขาดูอารมณ์ดีอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน อาจเป็นเพราะมีลูกชายมาอยู่ด้วยเลยทำให้เขามีความสุขกับชีวิตมากกว่าตอนที่ต้องหนีมาจากการถูกล่ามยิงกระมัง

“เล่าเรื่องคุณให้ผมฟังหน่อยสิ”

“คะ?”

“คุณ...ทำไมถึงได้ไปทำงานเป็นแคดดี้”

กัญญาวีร์มองหน้าคนถามแล้วเขม่นปาก ไม่รู้ว่าควรเล่าเรื่องราวในชีวิตให้เขาฟังแค่ไหน และจำเป็นหรือไม่ที่เธอต้องบอกเขา แต่เมื่อคิดว่าเป็นตอนนี้เขาเป็นเจ้านายเธอ จึงตัดสินใจบอกเขาสั้น ๆ

“ก็...พ่อเสียตอนฉันกำลังจะจบ ม.หกพอดี ส่วนพี่สาวกำลังจะจบปีสาม ฉันเลยออกมาทำงานส่งพี่เรียน เพราะเหลือแค่ปีเดียวก็จะจบแล้ว ฉันทำงานหลายที่ จนมีคนแนะนำให้งานแคดดี้ทีปดี ฉันเลยไปทำ แต่เพิ่งทำงานวันแรกก็เจอแจ็กพ็อตนั่นแหละ”

เขาฟังเธอเงิบ ๆ พยักหน้ารับรู้ สายตามองเธออย่างพิจารณาและมีแววครุ่นคิดบางอย่าง

“แปลว่าตอนนี้พี่สาวคุณก็เรียนจบแล้ว เขาไม่ทำงานส่งคุณเรียนบ้างละ”

กัญญาวีร์ถอนหายใจยาว

“พี่ฉันไม่ค่อยสบายค่ะ ต้องเข้าโรงพยาบาลรับเลือดรับยาบ่อย ๆ” เธอนิ่งไปเมื่อคิดถึงพี่สาว ถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนบอกต่อ “ตอนมีเงิน การเข้าโรงพยาบาลบ่อย ๆ ของพี่มันดูไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรมากมายเลยนะคะ แต่พอไม่มีเงิน มันคือ

ภาระที่หนักหนาทีเดียว”

กัญญาวีร์เบือนหน้าไปทางอื่นเมื่อเห็นสายตาเวทนาที่มองมาของเขา เธอไม่อยากเล่าเรื่องตนเองให้ใครฟังก็เพราะอย่างนี้ เธอไม่ต้องการความเวทนาสงสารจากใครทั้งสิ้น

“คุณเก่งมากเลยนะ”

คำพูดสั้น ๆ แต่เปี่ยมไปด้วยความหมายของเขาทำให้กัญญาวีร์หันไปมองอย่างขอบคุณ เธอไม่รู้หรือว่าเขาหมายความตามที่พูดแค่ไหน แต่การที่มีใครสักคนบอกเธอว่าเธอเป็นคนเก่งที่ทำได้อย่างที่ผ่านมา ก็มีความหมายต่อเธอมากพอแล้ว

ธีรต์ม์ตื่นมาออกกำลังกายแต่เช้าตามที่ทำเป็นประจำทุกวัน แต่วันนี้ไม่ปกติตรงที่เขาเดินตรงไปยังห้องฟิตเนสคนใหม่ของลูกชายก่อนที่จะออกไปที่ชายหาด ชายหนุ่มนึกถึงบทสนทนาและการต่อรองของหญิงสาวเมื่อวานแล้วก็อดยิ้มไม่ได้

“ฉันไม่ใช่ทหาร ไม่วิ่ง” เธอว่า เมื่อรู้ว่าเขาไม่ได้พูดเล่นที่บอกให้เธอออกวิ่งทุกเช้า

“ไม่ต้องเป็นทหารหรอก การออกกำลังกายทำให้ร่างกายแข็งแรง คุณอายุเท่าไรเอง แค่วิ่งนิดเดียวเมื่อวานก็แทบไม่ไหว อ่อนแอแบบนี้จะวิ่งตามไต่ต้นไทรได้ยังไง”

“คุณไม่ได้บอกนี่ว่าเป็นฟิตเนสต้องแข็งแรง ต้องวิ่งตาม

ลูกคุณด้วย เพราะฉะนั้นจะมาเพิ่มหน้าที่ให้ฉันไม่ได้”

“กิโลละร้อย”

“หือ?” เธอว่า ตาโต

“ผมจ่ายพิเศษ กิโลเมตรละหนึ่งร้อยบาท” เขาว่ากลัว
หัวเราะ เอ็นดูสีหน้าคนอยากได้เงินแต่ไม่อย่างวิง “เอาไหม”

เธอทำหน้าคิดหนัก แต่ธีรต์ม์รู้ว่าเธอต้องตอบตกลงแน่
เพราะสายตาเธอบอกเขาหมดแล้ว

“มีเพดานไหมคะ”

“ไม่มี”

“ถ้าฉันวิ่งสิบกิโลก็หนึ่งพัน?”

“ถ้าคุณไหวผมก็จ่าย”

เธอทำท่าคิดอีกครู่เดียวก็พยักหน้า

“ป่ามาก ตกลงค่ะ”

ธีรต์ม์ยิ้ม ก่อนบอกรับหน้าตาย

“พรุ่งนี้เจอกันตีห้าครึ่ง”

“ตีห้าครึ่ง! ทำไมเช้าขนาดนั้นล่ะคะ”

“ไม่เข้าหรอก วิ่งหนึ่งชั่วโมงก็หกโมงครึ่ง มีเวลา
อาบน้ำแต่งตัวครึ่งชั่วโมง แล้วก็กินข้าวเช้าเจ็ดโมง”

“แล้วไต่ต้นล่ะคะ”

“ไต่ต้นตีนเกือบเจ็ดโมง คุณวิ่งเสร็จแล้ว”

“คุณวางแผนไว้หมดแล้วนี่” เธอว่า หน้าอง้า “อย่า

เปี้ยวละกัน”

นี่มาถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็ยิ้ม เพราะไม่แน่ใจว่าคนที่บอกให้เขาอย่าเปี้ยวจะเป็นคนเปี้ยวเองหรือเปล่า

เมื่อถึงห้องนอนของพี่เลี้ยงคนใหม่ ชายหนุ่มก็หยุดหน้าประตูแล้วกำลังจะยกมือขึ้นเคาะ แต่ประตูกลับเปิดออกเสียก่อน

“นี่ว่าจะเปี้ยว” เขาว่า

“เปี้ยวได้ไงคะ กิโลละตั้งร้อย” เธอตอบแล้วก้าวออกมาจากห้อง หลังจากปิดประตูแล้วเธอก็หันมาถามเขา “ปกติคุณวิ่งที่ไหนคะ”

“วิ่งรอบเกาะ” เขาตอบขณะเดินเคียงกันไป

“รอบเกาะนี่มันก็กิโลคะ”

“สาม”

“โอ้ สามร้อยเอง”

“คุณจะวิ่งสามรอบก็ได้นี่”

เธอหันมองหน้าเขา ทำหน้าคล้ายกับค้อนน้อย ๆ จากนั้นก็หันกลับไปมองตรงหน้า และไม่ได้พูดอะไรกับเขาอีก จนกระทั่งเดินไปถึงชายหาด ชายหนุ่มถอดรองเท้าวางไว้บนทราย หางตาเห็นหญิงสาวทำตาม จากนั้นเขาก็เริ่มออกวิ่ง และได้ยินเสียงอีกคนวิ่งตามมา

ชายหนุ่มเพิ่งวิ่งไปได้ไม่กี่เมตร ก็ได้ยินเสียงปนหอบ

เรียกมาจากข้างหลัง

“คุณ รอด้วยสิ จะรีบไปไหน”

เขาหันกลับไปมอง แล้วก็อดขำท่าทางของเธอไม่ได้ ชายหนุ่มผ่อนฝีเท้าลงจนกลายเป็นเดินอยู่อึดใจหนึ่งเธอก็ตามทัน

“ถ้าคุณจะวิ่ง ฉันเดินได้ไหม” เธอถาม หอบหายใจแรง

“เดินสลับวิ่งดีกว่า เดินอย่างเดียวไม่น่าจะได้สักกิโลนะวันนี้”

เธอหันหน้ามองเขาเมื่อได้ยิน ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่แล้วก็เขม่นปาก จากนั้นก็เริ่มเดิน ชายหนุ่มเห็นดังนั้นจึงเดินตามไปจนทัน และเดินเคียงเธอไปเรื่อย ๆ ครู่หนึ่งก็บอก

“วิ่งได้แล้ว”

“ฮะ! ต้องวิ่งจริง ๆ หรือ” เธอว่า หน้าเหยเก

“วิ่งนิดเดียว เตียวให้เดิน” เขาว่า “เร็ว”

หญิงสาวถอนหายใจ ทำท่าเหมือนไม่อยากทำตาม แต่ในที่สุดก็เริ่มออกวิ่งเคียงกันไปกับเขา

“โอ๊ย ไหวแล้ว ปอดจะระเบิด เดินได้ยั้งคะ” เธอถามปนหอบ หลังจากวิ่งไประยะหนึ่ง

“โอเค เดินได้” เขาว่า แม้จะตั้งใจให้เธอวิ่งนานกว่านี้อีกหน่อย แต่เห็นสภาพแล้วก็อดสงสารไม่ได้

เขาปล่อยให้เธอเดินจนเสียงหายใจกลับมาปกติ ก็บอก

ให้เธอวิ่งอีกครั้ง ซึ่งหญิงสาวไม่ได้โอตครวญ แต่ออกวิ่งตามที่
เขาบอก คล้ายกับว่าเริ่มทำใจกับสถานการณ์ได้แล้ว

ธีรต์ม์รู้สึกเวลาหนึ่งชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว วันนี้
เขาไม่ได้วิ่งออกกำลังกายมากนัก เพราะต้องสลับเดินไป
พร้อม ๆ กับหญิงสาว แต่กระนั้นก็รู้สึกเฟลิดเฟลินไปกับการมี
เพื่อนออกกำลังกาย โดยเฉพาะเสียงโอตครวญที่มาเป็นพัก ๆ
นั่นเรียกความทรงจำถึงวันคืนดี ๆ ให้ผุดพราย

“พีธีร์ รอดด้วยค่า” คือเสียงที่ดังก้องชายหาดเสมอ ใน
ตอนที่เขาออกมาวิ่งออกกำลังกายโดยมีใครอีกคนตามมา ซึ่ง
เมื่อได้ยินเสียงร้องเรียกเขาก็จะหยุดรอ จากนั้นเป็นต้องได้
แบกคนเดินไม่ไหวขึ้นหลังเสมอ และหากคนคนนั้นยังอยู่ ก็คง
จะรุ่มร่าวคร่าวเดียวกับคนที่เดินบ่นกระปอดกระแปด
ตามหลังเขามาเนือง

๙

หลังการออกกำลังกายที่มีครูฝึกแสนโหดผ่านไปอย่าง
ทุลักทุเล ในที่สุดกัญญาวีร์ก็ได้พักเสียที หลังวิ่งที่สวนใหญ่เดิน
เสร็จ ครูฝึกก็บอกเธอว่าเธอทำระยะทางได้แค่หนึ่งกิโลเมตร
หญิงสาวกัดฟันข่มความเหนื่อยล้า หนึ่งร้อยบาทก็ยังดีกว่า
ไม่ได้เลย ยิ่งเมื่อเขายื่นธนบัตรให้เมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว
กัญญาวีร์ยิ่งมีกำลังใจ เขายายจริง ไม่ใช่หลอกเด็ก เธอจะ
ตั้งใจฝึกวิ่ง รอวันที่เธอแข็งแรงจนวิ่งได้วันละเกินสิบกิโลเมตร
เมื่อนั้นทีปรายวันที่เคยทำได้ก็กลายเป็นจ๊อบจ้อยไปเลย

กัญญาวีร์รีบเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวในห้องของตน เพราะ
มีเวลาสั้น ๆ ก่อนจะถึงเวลาอาหารเช้า และต้องรีบไปหา
เด็กชายที่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของเธอที่กำลังนั่งดูโทรทัศน์
อยู่ในห้องนั่งเล่นเพื่อรอเธออยู่ด้วย

เมื่อพร้อมออกจากห้อง กัญญาวีร์ก็เดินตรงไปยังห้องนั่งเล่นอย่างรวดเร็ว พบว่าไตตันนั่งอยู่ในห้องกับประณตหญิงในบอดีการ์ดของธีรธัม หญิงสาวยิ้มทักทาย ก่อนเอ่ยกับเด็กชาย

“ตีนนานยังครับไตตัน”

“ไม่นานครับ” เด็กน้อยหันหน้ามาตอบ

ประณตลุกขึ้นเมื่อเห็นเธอ แล้วบอก

“ฉันขอตัวก่อนนะครับ” จากนั้นก็เดินออกจากห้องไป กัญญาวีร์จึงเอ่ยชวนเด็กชาย

“หิวยังครับไตตัน ไปกินข้าวกัน”

“หิวครับ” เด็กชายตอบอย่างกระตือรือร้นพร้อมดึงตัวขึ้นจากโซฟา ยื่นมือมาจับมือเธอ ทำท่าจะเดินออกจากห้อง

“เดี๋ยวพี่วีปิดทีวีก่อนนะครับ” กัญญาวีร์บอกกับเด็กน้อย กวาดตาหารีโมตคอนโทรล เมื่อเจอแล้วก็หยิบมากดปิดโทรทัศน์ จากนั้นจึงเดินจูงเด็กชายตรงไปยังห้องอาหาร

“พี่วีไปวิ่งกับคุณพ่อสนุกไหมครับ” ไตตันถามเธอขณะเดินไปยังห้องอาหารด้วยกัน

“ไม่สนุกเลยครับ เหนื่อยมาก” เธอตอบ แค่นี้ก็ถึงตอนนั้นก็รู้สึกคล้ายจะเจ็บปอดขึ้นมาทันที

“ไม่สนุกแล้วไปวิ่งทำไมครับ” เด็กน้อยถามอย่างไร้

เตียงสา สีหน้าไม่เข้าใจ

“เพื่อเงินครับ คือคำตอบที่ผมดีขึ้นมาในหัวทันที แต่ กฎญาวีร์ไม่ได้พูดออกไป เธอก็มองตอบเด็กน้อยด้วยคำตอบที่เหมาะสม

“พี่วีร์ออกกำลังกายให้แข็งแรง จะได้วิ่งเล่นกับไตตันได้ ใจครับ”

“เยี่ยมไปเลยครับ การออกกำลังกายดีต่อสุขภาพ คุณพ่อบอก”

“ใช่แล้วครับไตตัน ไปกันเถอะ คุณพ่อหิวแล้ว”

ตอนนั้นเองที่กฎญาวีร์ได้รู้ว่าเธอไม่ได้อยู่กับเด็กชายเพียงลำพัง เพราะมัวแต่ก้มหน้าคุยกับเด็กน้อยจึงไม่รู้ว่าคนเป็นพ่อมาอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไร ซึ่งเมื่อหันหน้าไปมองเขา เธอก็เดาว่าเขาคงได้ยินที่เธอตอบลูกชายเรื่องออกกำลังกายแน่ ๆ เพราะตาเขาเป็นประกายวิบวับด้วยแววขบขัน

กฎญาวีร์ยิ้มตัวส่งค้อนให้เขา รู้หรือกว่าที่เธอตอบลูกชายเขาไปนั้นเป็นคำตอบที่สร้างภาพ แต่จะให้เธอบอกเด็กว่าเธอวิ่งเพื่อเงินก็กระไรอยู่ ใครจะไปตอบเด็กตรง ๆ อย่างนั้นได้ เขาไม่เห็นต้องทำหน้าที่ขำเธอเลย

เมื่อถึงห้องอาหารนั้นน้อมจัดอาหารขึ้นโต๊ะเรียบร้อยแล้ว ที่โต๊ะมีคนของเขา นั่งรออยู่แล้วบางคน เมื่อทุกคนเข้าประจำที่ การรับประทานอาหารเข้าก็เริ่มขึ้น คนของเขากิน

กันไปเงียบ ๆ ส่วนกัญญาวีร์ก็ไม่พูดคุยกับใคร ทำให้ทั้งโตะะมีแต่เสียงลูกชายคุยกับพ่อเจ็อยแจ้ว จนอิม น้อมก็จัดการเก็บล้างอยู่ในครัวเพียงลำพัง เจ้าของบ้านและคนของเขาแยกไปทำงานในสำนักงาน ส่วนเธอก็พาไตตันกลับเข้าห้องนอน เพราะเด็กชายอยากวาดภาพพระบายสี ซึ่งอุปกรณ์ต่าง ๆ เก็บอยู่ที่ห้อง

กัญญาวีร์ถือสมุดวาดเขียน กล่องสี และสี่อีกฝืน พาเด็กชายเดินออกไปปูเสื่อใต้ต้นไม้หน้าบ้าน ซึ่งสามารถมองเห็นทะเลและมีลมทะเลพัดให้ความรู้สึกเย็นสบาย เด็กชายนอนคว่ำหน้า กางสมุดวาดเขียนออกตรงหน้า แล้วเริ่มลงมือวาดรูป กัญญาวีร์จึงเอนตัวลงนอนตะแคง มือเท้าคางมองเด็กชายไปด้วย

“พี่วีรวาดรูปใหม่ครับ” ไตตันถามพร้อมยื่นสมุดวาดเขียนอีกเล่มมาให้เธอ

กัญญาวีร์คิดอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้า แล้วยื่นมือไปหยิบสมุดและดินสอ ก่อนที่จะจรดปลายดินสอลงบนกระดาษแล้วชะงักอยู่แค่นั้น เพราะไม่รู้ว่าจะวาดอะไร ด้วยเธอกับศิลปินั้นห่างไกลกันมาก จึงเหลือบตามองเด็กชายที่กำลังวาดรูปด้วยท่าทางขะมักเขม้น ก็เห็นว่าเป็นภาพสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งเห็นแล้วทำให้หญิงสาวรู้สึกอายเด็ก เพราะแม้ลายเส้นจะเป็นแบบเด็ก ๆ แต่ก็สามารถบอกได้ว่าสัตว์ต่าง ๆ ที่เด็กชายวาดนั้นคือ

อะไรบ้าง ในขณะที่หากมีโจทย์ให้เธอวาดรูปสัตว์ ก็ัญญาวิรัคัง
ไม่รู้จะวาดออกมาให้เป็นสัตว์ชนิดนั้น ๆ ได้อย่างไร

หญิงสาวละสายตาจากรูवादของเด็กชายก่อน
ทอดตามองไปเบื้องหน้า ภาพท้องทะเลกว้างใหญ่ตรงหน้าทำ
ให้หญิงสาวยิ้มออก เริ่มลงมือวาดรูปด้วยการขีดเส้นเป็น
รอยต่อระหว่างผิวน้ำและผืนทราย และอีกเส้นสูงขึ้นไปเป็น
รอยต่อผิวน้ำกับผิวน้ำ จากนั้นขีดเป็นรอยหยักในบริเวณผิวน้ำ
น้ำเพื่อเป็นลูกคลื่น ก่อนที่สุดท้ายจะขีดเป็นเส้นปีกนกบน
ท้องฟ้าอย่างที่ภาพเบสิกทุกภาพพึงมี

ก็ัญญาวิรัคังมองภาพที่ตนวาดแล้วสายหน้า เพราะหา
ความงดงามใด ๆ ไม่มีเลย แต่กระนั้นเธอก็ยื่นมือไปหยิบสีไม้
ในกล่องมาระบาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีฟ้าเกือบทั้งหมด เพียงแต่
คนละเฉด และมีสีเหลืองอ่อนระบายในบริเวณที่เป็นหาด
ทรายเท่านั้น

“พี่วาดอะไรครับ” ไตตันเงยหน้าจากงานของตนหัน
มามองงานเธอ ก็ัญญาวิรัคังรู้สึกอายเล็กน้อย แต่ก็ตอบไป
ตามความจริง

“ทะเลข้างหน้าไงคะ เหมือนเปล่า”

เด็กชายมองรูปภาพฝีมือเธอสลับกับทะเลเบื้องหน้า
ก่อนจะยกมือเกาหัว คิ้วขมวดน้อย ๆ ก็ัญญาวิรัคังเห็นเช่นนั้นก็
ถามเสียงสูง

“ไต่ต้น! เกาหัวหมายความว่าไงคะ แบบนี้พี่วีเสียเซลฟ์หมดเลยนะ”

เด็กน้อยมองเธอแล้วทำหน้าที่จริงจัง บอกเธอด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้กัน

“พี่วีย่าหมดกำลังใจนะครั้บ ฝึกบ่อย ๆ นะครั้บ”

กัญญาวีร์หัวเราะแห้ง ๆ กับคำพูดของเด็กชาย ก่อนจะหันขวับเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของใครอีกคนดั่งขึ้นข้างหลัง แล้วก็พบว่าป็นเจ้านายเธอ พ่อของเด็กชาย ที่ในมือถือตะกร้าบางอย่างมาด้วย

“ผมสอนไต่ต้นเองแหละว่า เวลาที่เราทำอะไรไม่เก่ง ต้องฝึกบ่อย ๆ แล้วจะเก่งขึ้น”

ไม่ได้ถาม...กัญญาวีร์คิดในใจ หน้าตึงที่ถูกเขาหัวเราะเยาะ และคำพูดของเขาก็หมายความว่าเธอวาดรูปไม่ได้เรื่อง แม้ความจริงจะเป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่ชอบให้ใครมาตอกย้ำเสียหน่อย

“คุณมาทำไมคะ”

เขาก็้มลงมองตะกร้าในมือ ก่อนยื่นให้เธอ แล้วบอก

“ผมออกมายืดเส้นยืดสาย เห็นน้่อมกำลังจะเอาของว่างมาให้ เลยอาสาถือมาให้แทน”

“ขอบคุณค่ะ” เธอว่าพร้อมยื่นมือไปรับ รอให้เขาเดินจากไป แต่ชายหนุ่มกลับทรุดตัวลงนั่ง แล้วหันหน้ามาบอกเธอ

“กินด้วยคนนะ”

กัญญาวีร์มองตะกร้าในมือที่เขายื่นให้สลับกับคนที่นั่งลงโดยไม่มีใครเชื่อเชิญแล้วถอนหายใจ เขาเป็นเจ้านาย เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งก็ถือว่าเป็นเจ้าของของในมือเธอด้วย แล้วจะปฏิเสธได้อย่างไร อีกทั้งเด็กชายที่เห็นว่าบิดามานั่งบนเสื่อด้วยก็เงยหน้าขึ้นยิ้มกว้าง พุดด้วยน้ำเสียงตลกดีใจ

“ขอบคุณคร้าบคุณพ่อ มีอะไรกินคร้าบ ไตตันหิวแล้ว”

“อยู่ในกล่องในตะกร้า ให้พี่วีเปิดดูสิครับ” ชายหนุ่มบอกลูกชาย

กัญญาวีร์จำต้องทำตามที่เขาบอก เพราะแม้ว่าเขาจะพูดกับเด็กชาย แต่ก็เหมือนเป็นคำสั่งถึงเธอกลายเป็น ๆ หญิงสาวหยิบกล่องพลาสติกบรรจุอาหารที่วางซ้อนกันอยู่สามกล่องออกมาเปิด พบว่าเป็นผลไม้ที่ปอกและหั่นมาพร้อมรับประทาน อีกทั้งยังแช่เย็นจัดดูน่ากิน

หญิงสาวเปิดกล่องแรกแล้วพบว่า เป็นแตงโม จึงวางกล่องลงบนเสื่อ ก่อนเปิดกล่องที่สองซึ่งเป็นชมพูที่หั่นเป็นชิ้น ๆ จึงวางลงข้างกล่องแรก ก่อนจะเปิดกล่องสุดท้าย ซึ่งเมื่อเห็นของในกล่อง เธอก็ลั่นหายใจ เปื่อนหน้าหนี

“เมลอน!” ไตตันร้องเสียงดังเมื่อเห็นผลไม้ในกล่องสุดท้าย “ของโปรดไตตันเลย พี่วีชอบไหมคร้าบ”

“ไตตันกินเลยครับ พี่วีให้ไตตันคนเดียวเลย” เธอว่า

ก่อนยื่นกล่องในมือให้เด็กชาย จากนั้นหยิบส้อมจากในตะกร้า ยื่นส่งให้ทั้งพ่อและลูก และถืออันสุดท้ายไว้

“ไต่ต้นแบ่งเมลอนให้พี่วีด้วยสิครับ”

กัญญาวีร์หันไปมองคนพูดทันที แม้ว่าถ้อยคำจะดู เหมือนเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แต่สีหน้าและแววตาเขาที่เห็น นั้นทำให้หญิงสาวมั่นใจ เขาต้องเห็นท่าทางเธอ และรู้ว่าเธอ ไม่ชอบเมลอนแน่ ๆ ถึงได้แก้งบอกให้ลูกแบ่งให้เธอกินด้วย แบบนี้

“ทำไมต้องแก้ง” เธอกัดฟันพูดกับเขาเบา ๆ ไม่อยาก ให้เด็กได้ยินว่าพี่เลี้ยงกับพ่อกำลังมีปัญหากัน

“แก้งอะไร ผมแค่สอนลูกให้รู้จักแบ่งปัน” เขาว่า ยิ้ม ๆ ทำสีหน้าไร้เดียงสา ก่อนหันไปบอกลูกชายอีกครั้ง “ไต่ต้นจิ้มเมลอนให้พี่วีสิครับ”

กัญญาวีร์ถลึงตาคูใส่คนสอนลูกให้รู้จักแบ่งปัน เธอฝืน ยิ้มให้เด็กชายที่ใช้ส้อมจิ้มชิ้นเมลอนในกล่องยื่นมาให้เธอ ปาก ก็บอก

“เมลอนของโปรดไต่ต้น ไต่ต้นแบ่งให้พี่วีด้วยครับ คุณ พ่อสอนว่าเด็กดีต้องรู้จักแบ่งปัน”

กัญญาวีร์อยากปฏิเสธ แต่สีหน้าอยากแบ่งปันของ เด็กชายที่กำลังยื่นส้อมมาตรงหน้าทำให้เธอปฏิเสธไม่ลง จำใจ อ้าปากรับเมลอนชิ้นนั้น ก่อนกลืนใจเคี้ยวแล้วกลืนอย่าง

รวดเร็ว

“ท่าทางพีวีชอบ อีกขึ้นสิครับไต่ต้น”

คำพูดของคนเป็นพ่อที่บอกให้ลูกชายส่งเมลอนให้เธอ อีกขึ้นนั้นทำให้กัญญาวีร์มั่นใจว่ากำลังถูกเขาแกล้งจริง ๆ เขาต้องเห็นสีหน้าเต็มกลืนของเธอ ต้องรู้ว่าเธอไม่ปลื้มเมลอน ตั้งแต่เปิดกล่องแล้ว แล้วเขาก็แกล้ง เขาไม่รู้หรือไงว่าเวลาคนเราไม่ชอบกินอะไรก็คือไม่ชอบจริง ๆ ทำไมต้องมาแกล้ง บังคับให้เธอกินผ่านลูกชายเขาด้วย คิดเช่นนั้นเธอก็ยื่นมือไปรับส้มที่จิ้มเมลอนชิ้นใหม่แล้วบอก

“แบ่งคุณพ่อด้วยดีกว่าค่ะ” จากนั้นก็ยื่นเมลอนชิ้นนั้นใส่ปากคนช่างแกล้งทันที

กัญญาวีร์ตั้งใจว่าถ้าเขาไม่อ้าปากรับเธอก็จะจิ้มใส่ให้เลอะหน้าเขาไปเลย แต่ชายหนุ่มกลับอ้าปากรับเมลอนชิ้นนั้นเข้าปากเคี้ยว แล้วหันไปทำหน้าที่เหมือนกับว่าอร่อยมากกับลูกชาย เห็นดังนั้นเธอก็รีบบอกเด็กชายทันที

“พีวีขอกินแตงโมได้ไหมครับไต่ต้น”

“ได้ครับ” ไต่ต้นบอกพร้อมยื่นกล่องบรรจุแตงโมให้อย่างกระตือรือร้น

กัญญาวีร์รับกล่องมาวางตรงหน้าแล้วใช้ส้อมจิ้มแตงโมจากกล่อง เริ่มรับประทาน สายตาแอบมองสองพ่อลูกที่ทำทางเอรีตอรร้อยกับเมลอนไม่น้อย ก่อนที่คนเป็นพ่อจะหัน

มาถามเธอ

“เมลอนอร่อยออก ทำไมไม่ชอบ”

“ก็ไม่ชอบ” เธอว่า เมื่อเห็นเขายังมองและเลิกคิ้ว จึงอธิบายเพิ่ม “ไม่ชอบกลิ่นมัน”

“หอมออก หวานอร่อยด้วย”

“นั่นความคิดคุณ แต่ฉันไม่ชอบ” เธอว่า ยื่นมือไปหยิบชมพู่มาใส่ปาก เป็นสัญญาณว่าไม่อยากคุยกับเขา ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่ได้เข้าซี่ เขาหันไปคุยและกินผลไม้กับลูกชาย พร้อมถามถึงงานศิลปะตรงหน้า

“ไต่ต้นวาดอะไรครับ”

“สัตว์ต่าง ๆ ครับคุณพ่อ” เด็กน้อยตอบทันควัน อธิบายถึงสัตว์แต่ละตัวบนกระดาษ

“เก่งมากครับ” คนเป็นพ่อชม ซึ่งคนถูกชมก็ยิ้มแป้น ก่อนหันมามองทางเธอ แล้วบอก

“พี่วีเอารูปทะเลให้คุณพ่อดูสิครับ”

“คุณพ่อเห็นแล้วครับไต่ต้น” เธอตอบ นอกจากจะเห็นแล้วเขายังหัวเราะรูปวาดฝีมือเธอไปแล้วด้วย

ชายหนุ่มไม่ได้พูดถึงภาพวาดฝีมือเธออีก เขากินผลไม้กับคุยกะหนุงกะหนิงกับลูกชาย ซึ่งเด็กชายก็ดูท่าทางมีความสุขที่พ่อมาใช้เวลาด้วย ซึ่งหลังจากผลไม้หมดกล่อง เขาก็หันมาบอกเธอ

“เดี๋ยวผมต้องกลับไปทำงานแล้ว ขอขอบคุณที่ดูแลไต่ตั้น นะครับ เจอกันมือเที่ยง” จากนั้นก็หันไปบอกลูกชาย “ไต่ตั้น อยู่กับพี่วี เป็นเด็กดีนะครับ คุณพ่อกลับไปทำงานก่อน”

ชายหนุ่มเก็บกล่องบรรจุผลไม้ลงตะกร้าแล้วเดินถือ กลับเข้าบ้าน ก็ฉวยวีร์มองตาม รู้สึกแปลก ๆ กับการกระทำ ของเขา แต่แล้วก็ปิดความคตินั้นทิ้งไป บอกตัวเองว่าเขาคง อยากรมาใช้เวลากับลูกกระมัง

๑๐

ธีร์ต้มโบท้อมมือให้ลูกชายที่ยังนั่งอยู่ริมทะเลกับพี่เลี้ยง ก่อนจะหันกลับก้าวเดินตรงไปยังตัวบ้าน นำตะกร้าปิกนิก กลับไปคืนน้อม และกลับไปทำงานของตน

เขายิ้มเมื่อนึกถึงพี่เลี้ยงของลูก นึกถึงสีหน้ากลืนไม่เข้า คลายไม่ออกเมื่อต้องกินเมลอนแล้วก็ทิ้งสงสารทิ้งอยากแกล้ง แต่เพราะความอยากแกล้งมีมากกว่า จึงได้บอกให้ลูกชายแบ่ง ผลไม้ของโปรดให้เธออีก ดูหน้าก็รู้ว่าเธอคงโกรธเขาไม่น้อยที่ แกล้ง แต่ก็ช่วยไม่ได้จริง ๆ ก็หน้าตาเธอในตอนที่ผืนกินผลไม้ ที่ลูกชายเขาส่งให้ นั่นน่าเอ็นดูน้อยอยู่เสียเมื่อไร

ชายหนุ่มหลุดหัวเราะออกมา เมื่อนึกถึงสีหน้าที่มอง เขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อของเธอ

“หัวเราะอะไรหรือคะคุณธีร์” เสียงแม่บ้านที่เดินสวน

ออกมาในตอนที่เขากำลังจะเดินเข้าไปในครัวพอดีตาม ทำให้ชายหนุ่มหุบยิ้ม ตอบเก้อ ๆ

“คิดถึงเรื่องตลกนิดหน่อยครับ” จากนั้นก็ยื่นตะกร้าในมือให้ “ผมเอาตะกร้ามาคืน เดี่ยวจะกลับเข้าออฟฟิศ ขอกาแฟสักถ้วยด้วยนะครับ”

เมื่อกลับเข้ามาในห้องทำงานอีกครั้ง อารมณ์รื่นรมย์ และรอยยิ้มประดับใบหน้าที่เกิดขึ้นเพราะการออกไปกินของว่างกับลูกชายก็หายไป มีความหนักหน่วงในอกเข้ามาแทน

ชายหนุ่มหยิบแฟ้มเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเปิดอ่าน ซึ่งเป็นเอกสารข้อเสนอการร่วมลงทุน โครงการพัฒนาปรับปรุงท่าเรือ เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการขนส่งทางเรือของหลาย ๆ ประเทศในภูมิภาคนี้ เขาคาดหวังกับโครงการนี้มาก และมั่นใจว่าด้วยศักยภาพของบริษัท เขามีโอกาสสูงที่จะได้งานนี้ ซึ่งการที่เขาซื้อเอกสารข้อเสนอนี้แม้จะไม่ป่าวประกาศ แต่ก็คงไม่ยากที่จะหาข่าว และเขามั่นใจว่าเขาเป็นเป้าหมายของบริษัทคู่แข่ง เมื่อฝ่ายนั้นส่งคนมายิงถล่มเขา พยายามจบชีวิตเขา ก่อนจะมีโอกาสยื่นเอกสารข้อเสนอการร่วมลงทุน

ธีรต์มถอนใจยาว นึกถึงคำพูดของจิรนนท์ที่บอกว่าการดำเนินธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาใช้ไม่ได้ในบ้านนี้เมืองนี้ เขาไม่อยากเชื่อเช่นนั้น ไม่ต้องการหลงเข้าไปในวังวนของการใช้อำนาจมืดเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ เขาต้องการเป็นนัก

ธุรกิจมือสะอาดที่ไม่ต้องจ่ายใต้โต๊ะ หรือมีข่มมือปืนเพื่อเสริม
 บารมีและแผ้วถางเส้นทางธุรกิจ

มาเฟีย...ชายหนุ่มนึกถึงคำที่ใครบางคนเรียกเขาอย่าง
 ช่วยไม่ได้เมื่อนึกถึงข่มมือปืน เขายอมรับละว่าสำหรับคนที่
 ไม่ได้สนิทสนมคุ้นเคยกับเขา เห็นว่าเขามีบอดีการ์ดล้อมหน้า
 ล้อมหลัง ทั้งยังโดนถล่มยิง ก็คงคิดว่าเขาเป็นมาเฟีย แต่เธอ
 ไม่รู้หรือกว่าเขาเกลียดคำนั้นที่สุด ทั้งไม่ต้องการให้ใครมา
 เป็นมาเฟียใส่ และไม่ต้องการเป็นมาเฟียเสียเอง และแม้ว่าจะ
 ไม่มีข่มมือปืนเป็นของตนเอง หรือต้องใช้งานมือปืนที่ไหน แต่
 เขาก็ไม่ยอมอยู่อย่างไร้เขี้ยวเล็บ เขาไม่ใช้มือปืนเพราะไม่
 ต้องการส่งคนไปจัดการกับใคร แต่ใช้ว่าเขาจะใช้ปืนไม่เป็น!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกชายหนุ่มให้หลุดจากภวังค์
 เขาเอ่ยอนุญาต ก่อนที่น้อมจะเดินเข้ามาพร้อมถ้วยกาแฟใน
 มือ แม่บ้านวางถ้วยกาแฟลงตรงหน้าเขาแล้วเดินออกจาก
 ห้องไปอย่างเงียบ ๆ

ชายหนุ่มยกกาแฟขึ้นจิบ นึกถึงบทสนทนากับเพื่อน
 นายตำรวจหนุ่มหลังจากที่เขาถูกถล่มยิง ว่าทางนั้นต้องการ
 ทำเรือเพื่อให้การขนส่งสิ่งของบางอย่างผ่านทางสะดวก เมื่อ
 เขาเข้าไปเป็นคู่แข่งในการส่งข้อเสนอร่วมลงทุนจึงต้องถูก
 กำจัดอย่างเดี๋ยวนั้น แต่เขาจะสู้ให้ถึงที่สุด ให้มันรู้ไปว่า
 อำนาจมีดีจะชนะทุกอย่างได้

ธีรต์มัยภทศัพทซึ้นกตหมายเลข รออยู่ชั่วอึดใจก็ได้
ยินเสียงเลขานุการของเขาต้งมาตามสาย

“คุณนา อาทิตย์หน้า วันศุกร์ ช่วยเรียกประชุมหัวหน้า
แผนกให้ผมหน่อย ผมต้องการให้ออกสารพร้อมสำหรับการ
นำส่งต้นเดือน”

“ได้คะคุณธีร์”

“ช่วงนี้ผมคงยังไม่ได้เข้าออฟฟิศ มีเอกสารต้องเซ็น
ด่วนไหม”

“ยังไม่มีคะ”

“อ้อ ถ้ามีก็ส่งด่วนมาละกัน ผมจะเข้าออฟฟิศอีกที่วัน
ศุกร์หน้าเลย”

“ได้คะ”

หลังจากนั้นชายหนุ่มก็วางสาย ก่อนจะหยิบแฟ้ม
เอกสารอีกอันขึ้นมาเปิดดูข้างใน ซึ่งเป็นบางส่วนของโครงการ
ร่วมลงทุนพัฒนาท่าเรือที่ทางสำนักงานใหญ่ส่งมาให้เขาดู
ชายหนุ่มค่อนข้างพอใจกับงานตรงหน้า แต่ก็ยังมีบางจุดที่เขาใช้
ดินสอวงไว้เพื่อพูดคุยในที่ประชุมในวันที่แจ้งเลขานุการไป
เขาค่อนข้างมั่นใจกับการยื่นข้อเสนอร่วมทุนครั้งนี้ ขอเพียงให้
เขามีชีวิตรอดจนถึงวันยื่นเอกสารเท่านั้น

ธีรต์มัยยุ่งอยู่กับเอกสารจนถึงเวลาอาหารกลางวัน เขา
ปิดแฟ้มแล้วลุกขึ้นบิดตัวไล่ความเมื่อยขบ ก่อนจะเดินไปยัง

ห้องอาหาร ซึ่งพบลูกชายและพี่เลี้ยงรออยู่ที่โต๊ะอาหารอยู่แล้ว

“คุณพ่อมาแล้ว” ไตตันเอ่ยเสียงดังพร้อมลุกขึ้นกระโดดอย่างดีอกดีใจเมื่อเห็นเขา ชายหนุ่มยิ้มให้ลูกชายแล้วเลยไปยังพี่เลี้ยงสาวที่นั่งอยู่ข้าง ๆ และบอกให้ลูกชายเขานั่งลงให้เรียบร้อย

“คุณพ่อทำงานเพลินไปหน่อย ขอโทษครับ” เขาบอกลูกก่อนจะนั่งลง หลังจากนั้นน้อมซึ่งรออยู่แล้วก็ขยับเข้ามาตักข้าวให้ทันที

หลังจากกินข้าวเสร็จ ชายหนุ่มก็เตรียมกลับเข้าไปทำงาน ในขณะที่พี่เลี้ยงและลูกชายเขาอาสาช่วยน้อมเก็บล้าง แต่ก่อนที่เขาจะเดินออกจากห้องอาหาร กัญญาวีร์ก็ก้าวเข้ามาถาม

“ฉันทาไตตันไปเดินเล่นในเกาะได้ไหมคะ”

“ได้สิ แค่อ่าลงเล่นน้ำละกัน เดี่ยวผมจะให้ประณตไปด้วย”

“ขอบคุณค่ะ” เธอว่าแล้วหันไปช่วยน้อมเก็บจานต่อในขณะที่ลูกชายเขาก็กระโดดโลดเต้นอย่างพอใจที่จะได้ไปเล่นในเกาะกับพี่เลี้ยง ชายหนุ่มเดินไปลูบหัวลูกอย่างเอ็นดูแล้วบอก

“ไปเล่นกับพี่วैयाต่อนะครับ คุณพ่อไปทำงานก่อน”

จากนั้นก็หันไปหาพี่เลี้ยงของลูก แล้วบอก “เย็น ๆ ผมเลิกงานแล้วเดี๋ยวพาไต๋ต้นออกไปพายเรือเล่นกันนะ”

เขาเห็นหรือกว่าสีหน้าคนฟังไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาบอก แต่เขาไม่รอให้เธอปฏิเสธหรือโอดครวญ สาวเท้าเดินออกจากห้องอาหารไปทันที

กัญญาวีร์มองตามเจ้านายที่เดินลี้วไปแล้วอย่างแข็ง ๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องไปพายเรือเล่นกับเขาด้วย ในเมื่อเป็นเวลาที่เขาเลิกทำงานและมาเล่นกับลูก ควรจะปล่อยให้พี่เลี้ยงอย่างเธอไปทำอย่างอื่น ไม่เห็นต้องมาเล่นด้วยเลย แต่ก็นั่นแหละ เขาเป็นเจ้านาย เป็นคนจ่ายเงินเธอที่มากกว่าที่เคยได้รับจากการทำงานทั้งหมด ทั้งยังมีเงินพิเศษค่าวิ่งออกกำลังกายอีก เขาสิ่งอะไรก็คงต้องทำ แม้จะไม่ได้รู้สึกว่าการออกไปพายเรือเล่นกับคนที่ไม่ใช่เพื่อนจะสนุกตรงไหนก็ตาม

หญิงสาวช่วยแม่บ้านเก็บล้างในครัวจนเสร็จแล้วจึงพาเด็กชายในความรับผิดชอบออกไปเล่นข้างนอก พบประณตยืนรออยู่ที่หน้าประตูอยู่แล้ว จึงเดินตามกันออกไป โดยมีไต๋ต้นวิ่งนำอย่างร่าเริง

กัญญาวีร์พาเด็กชายเดินไปตามทางเดินที่ตัดเข้าไปด้านในเกาะ ทางเดินที่เป็นทางดินเล็ก ๆ รกเรือไปด้วยวัชพืชคลุมดิน แต่ก็ยังเป็นทางเดินชัดเจนที่ดูเหมือนจะถูกใช้งานอยู่

เสมอ หญิงสาวพาเด็กน้อยเดินดูต้นไม้ใบหญ้าไปตามเรื่อง โดยมีประณตเป็นคนตอบคำถามของเจ้าหนูจำไม่อย่างไ้ตต้นมากกว่า เพราะเด็กที่เกิดมาในเมืองหลวงอย่างเธอ แ่แยกความแตกต่างของดอกไม้กับดอกหญ้าได้ก็ถือว่าดีมากแล้ว

“คุณประณตคะ คุณว่าถ้าเราปีนต้นไม้ เจ้านายคุณจะว่าอะไรไหม” กัญญาวิร์ถามเมื่อเดินผ่านต้นไม้เตี้ย ๆ ต้นหนึ่งที่แตกต่างกันออกด้านข้างจำนวนมาก ดูเหมาะกับการปีนป่าย และต่อให้ตกลงมา ก็คงไม่มีอะไรแตกหัก เพราะสูงขึ้นไปจากพื้นดินไม่มาก ซึ่งถามแล้วก็ไม่รอคำตอบ เพราะประเมินสถานการณ์ด้วยสายตาดตนเองแล้วว่าปลอดภัยดี เธอก็หันไปหาเด็กชาย “ไปครับไ้ตต้น ปีนต้นไม้กัน”

ดูเหมือนว่าคำชวนของเธอจะถูกใจเด็กชาย เพราะไ้ตต้นตบมือถูกใจแล้ววิ่งไปที่ต้นไม้ก่อนใคร กัญญาวิร์เห็นดังนั้นจึงวิ่งตาม และปีนขึ้นต้นไม้ในทันทีที่ไปถึง

“ระวังนะครับ” เสียงประณตดังขึ้นมาจากข้างล่าง

“คุณประณตมาปีนด้วยกันสิคะ” กัญญาวิร์เอ่ยชวน

“ผมรออยู่ข้างล่างดีกว่าครับ เพื่อตกลงมาแข่งขาหักจะได้มีคนพากลับบ้าน” ประณตตอบ กัญญาวิร์ส่งค้อนให้คนพูดไม่เป็นมงคล ก่อนจะหันไปหาเด็กชายที่กำลังปีนอยู่อีกกิ่ง

“ไ้ตต้นระวังด้วยนะครับ จับแน่น ๆ ถ้าตกลงไป คุณพ่อตีพีวีแน่ ๆ เลย” พูดไปแล้วก็แอบเสียวสันหลัง ไม่รู้ว่าหาก

เธอทำลูกเขาคดกตันไม่จริง ๆ นายมาเพียงจะทำโทษเธออย่างไร

“คุณพ่อไม่ตีครับพี่วี” ไตตันบอก สีหน้ามั่นใจ

“คุณพ่ออาจจะไม่ตีไตตัน แต่พี่วีไม่ใช่ลูกเขานี่นา เขาอาจจะตีพี่วีก็ได้” เธอเถียง ก่อก้มลงมองคนข้างล่าง เมื่อได้ยินประณตหัวเราะ

“คุณธีร์ไม่ตีเด็ก สตรี และคนชราครับ วางใจได้”

“หรือคะ งั้นดีเลย ไตตันปีนมาทางนี้เร็ว ตรงนี้ลมเย็น เห็นทะเลด้วย” เธอชวนเด็กชายให้ปีนมานั่งใกล้ ๆ กัน เนื่องจากวิสัยทัศน์จากจุดที่เธอนั่งสามารถเห็นทะเลสีครามที่สวยงามราวกับภาพวาด

เด็กชายปีนเข้ามาใกล้อย่างว่าง่าย และดูจะตื่นตาตื่นใจกับทุกประสบการณ์ที่เกิดขึ้น กัญญาวีร์เห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ เอ็นดูเด็กชายอย่างเหลือเกิน แต่แล้วความเศร้าหมองก็แวบผ่านอารมณ์ เมื่อนึกถึงตนเองในตอนที่ยายุเท่านี้

ในตอนนั้นเธอก็ไม่แตกต่างอะไรกับเด็กชายไตตันเลย มีพ่อแม่ มีครอบครัวที่อบอุ่น และมี...ฐานะ แม้จะไม่ได้ร่ำรวยขนาดพ่อของไตตัน แต่เธอก็ไม่ได้ขาดแคลน และไม่มีใครในครอบครัวคาดคิดหกรกว่าทุกอย่างจะเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้ เธอหวังว่าไตตันจะมีความสุขเช่นนี้ตลอดไป หวังว่าจะไม่มีเหตุการณ์พลิกผันที่พรากทุกอย่างไปจากเด็กชายอย่างเช่นที่เกิดกับเธอ

ภาพเหตุการณ์ถล่มยิงที่สนามกอล์ฟพุ่งขึ้นมาในห้วง
 คำนึงอย่างช่วยไม่ได้ หากวันนั้นเหตุการณ์ลงเอยอีกอย่าง
 ตอนนีไตตันจะเป็นอย่างไรหนอ หญิงสาวสะบัดศีรษะ บอก
 ตนเองว่าไตตันไม่ใช่เธอ และพ่อของเด็กชายก็ไม่ใช่พ่อของ
 เธอ ต่อให้วันนั้นคนที่มาถล่มยิงปฏิบัติการสำเร็จ นายมาเฟีย
 ตายจากไป เด็กชายไตตันก็คงมีครอบครัวทางฝ่ายแม่ที่จะ
 ดูแลอุ้มชูต่อไปได้ เพราะครอบครัวเขาดูร่ารวยเกินกว่าที่การ
 ขาดหัวหน้าครอบครัวไปคนเดียวจะทำให้ทุกอย่างพังลงไป
 อย่างครอบครัวเธอ

“พี่เป็นอะไรครับ ทำไมทำหน้าที่เศร้า” เสียงเล็ก ๆ ที่
 ดังขึ้นใกล้ ๆ เรียกภักฎญาวีร์ให้กลับมาอยู่กับปัจจุบัน หญิงสาว
 นึกขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้วันนั้นมือปืนพลาดเป้าหมาย
 เธอไม่อยากให้สีหน้าไร้เดียงสา แหวตาแสนบริสุทธิ์ของเด็กคน
 นี้ต้องหม่นหมองเพราะความสูญเสียใด ๆ เลย

แปลกดีที่เธอเพิ่งรู้จักกับไตตันได้เพียงไม่กี่วัน แต่กลับ
 รู้สึกถูกชะตา และมีแต่ความปรารถนาดีให้ คงเป็นเพราะ
 ความน่ารักของเด็กชายที่ทำให้เธอหลงรักได้อย่างง่ายดาย

“ไตตันดูทะเลสีครับ สวยไหม”

ไตตันมองตามมือเธอชี้ แล้วหันมาพยักหน้ากับเธอ

“สวยครับ เห็นเรือด้วย”

ภักฎญาวีร์ทอดตามองเรือที่เห็นอยู่ลิบ ๆ แล้วอดยิ้ม

ไม่ได้ จำได้ว่าวันแรกที่ถูกนำตัวมาที่เกาะแห่งนี้ เธออยากเห็นเรือ อยากมีพาหนะที่จะพาเธอหนีไปจากเกาะ แต่วันนี้ที่เห็นเรือลอยลำอยู่ไกล ๆ เธอกลับไม่มีความปรารถนาแบบเดิมหลงเหลืออยู่อีก ตอนนี้เธอรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของเกาะอย่างไม่น่าเชื่อ คงเป็นเพราะมีเด็กชายตัวกลมมาอยู่ด้วยกันกระมัง

หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อว่าการวิ่งเล่นกับเด็กชายในตอนกลางของเกาะจะสนุกสนานจนเธอแทบลืมเวลานอกจากปีนป่ายต้นไม้เล่นแล้ว เธอยังเล่นวิ่งไล่จับ เล่นซ่อนหา ซึ่งการที่มีต้นไม้และพงหญ้า ทำให้การเล่นซ่อนหาเป็นไปอย่างสนุกสนาน และเพราะเป็นเกาะขนาดเล็กที่ไม่ต้องกลัวว่าจะหลงป่า ทำให้รู้สึกปลอดภัยและสนุกกับเกมได้เต็มที่ จนกระทั่งเห็นใครบางคนเดินมา จึงรู้ว่าเวลาแห่งความสนุกสนานหมดลงแล้ว

“คุณพ่อครับ” ไตตันตะโกนเรียกในทันทีที่เห็นว่าใครกำลังเดินมาหา “ทำงานเสร็จแล้วหรือครับ”

“เสร็จแล้วครับ ไตตันทำอะไรอยู่ คุณพ่อนึกว่าหายไปไหน”

“เล่นซ่อนหากับพี่วีครับ พี่วีหาเก่งมาก หาไตตันเจอทุกตาเลย”

ชายหนุ่มหัวเราะกับคำพูดของลูก เขาหันมาหาเธอ

“ขอบคุณนะครับ ไตตันทำทางสนุกมาก”

“เป็นหน้าที่ของพี่เลี้ยงอยู่แล้วค่ะ” เธอตอบ ชายหนุ่มยิ้มบาง ๆ ให้เธอ ก่อนหันไปถามเด็กชาย

“ไต่ต้นไม้ไหมครับ ไปกินขนมกัน ยายน้อมเตรียมขนมไว้ให้ไต่ต้นไม้เยอะเลย”

“แต่ไต่ต้นไม้อยากเล่นต่อ” เด็กชายบอกเสียงอ่อย หันมามองเธอคล้ายขอความช่วยเหลือ

“พรงี้ค่อยมาเล่นใหม่ดีไหมคะไต่ต้นไม้ ตอนนี้อยากกินขนมก่อน พี่อี๋หิว ไต่ต้นไม้หิวหรือคะ”

“หิวครับ” เด็กชายยอมรับ

“จ้ะไปกินขนมก่อนเนอะ คราวหลังค่อยเล่นอีก พี่อยู่เล่นกับไต่ต้นไม้ทุกวันอยู่แล้ว”

“ก็ได้ครับ” เด็กชายตอบอย่างว่าง่าย

กัญญาวีร์เดินเคียงกันไปกับประณตตามสองพ่อลูกที่จับจูงกันเดินอยู่ข้างหน้า ใช้เวลาไม่นาน ภาพบ้านหลังน้อยริมทะเลก็ปรากฏแก่สายตา แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องขมวดคิ้ว เมื่อคนเดินนำไม่ได้กลับเข้าบ้าน แต่เดินเลยไปยังชายหาดแทน

“ไม่เข้าบ้านหรือคะ” กัญญาวีร์ถามอย่างอดไม่ได้

“ผมให้น้อมเตรียมของว่างให้ที่ชายหาด ไปชิลกันที่ชายหาดดีกว่า” เขาตอบ ยิ้มมุมปากชนิดหนึ่ง ก่อนบอกเธอ “วันนี้คุณพาไต่ต้นไม้วิ่งเล่นทั้งวันแล้ว เอาไว้พายเรือวันหลังละกัน วันนี้พักผ่อน”

กัญญาวีร์ไม่ค้าน ยินดีด้วยซ้ำที่จะได้พักผ่อน ตอนนี้เธอยากนั่งหรือนอนเฉย ๆ มากกว่าจะไปเล่นพายเรือเป็นไหน ๆ และคิดว่าวันนี้เด็กชายโตต้นก็ใช้พลังกำลังไปมากมายในการวิ่งเล่นกับเธอแล้ว ถึงเวลาพักผ่อนเสียทีก็ดีเหมือนกัน

เมื่อไปถึงจุดที่น้อมจัดเตรียมของว่างไว้กัญญาวีร์ก็อ้าปากค้าง เพราะขนมนมเนยของกินเล่นที่ถูกจัดวางอย่างสวยงามบนโต๊ะญี่ปุ่นที่วางบนเสื่อที่ปูบนชายหาดนั้นมากมายอย่างกับจะกินกันทั้งกองทัพ นอกจากนี้ยังมีแก้วไวน์วางอยู่และข้าง ๆ เป็นขวดไวน์แช่ในถังบรรจุน้ำแข็ง เห็นแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าชีวิตคนรวยนี้ช่างสวยงามเสียจริง

น้อมเดินจากไปเมื่อทุกคนมาถึง ประณตค้อมศีรษะให้เจ้านายแล้วเดินจากไปเช่นกัน ทั้งหาดจึงเหลือเพียงเธอ ชายหนุ่ม และลูกชายของเขาเท่านั้น ชายหนุ่มรินไวน์ให้ตนเองแล้วหันมาถามเธอ

“ดื่มไหม”

“ไม่ค่ะ”

เขาหัวเราะ ก่อนเอ่ย

“นั่นสินะ ผมไม่น่าถาม คุณน่าจะอายุยังไม่ถึงยี่สิบ”

“ยี่สิบสองแล้ว” เธอหลุดปากโดยไม่ทันคิด ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้มตอบกลับมา พร้อมคำพูดที่ทำให้ทำหน้าไม่ถูก

“ไม่เด็กแล้วสินะ”

๑๑

ธีรธรรมมองคนที่ทำหน้าที่จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะบึ้งก็ไม่เชิงด้วยความเอ็นดู แก้มใส ๆ นั้นขึ้นสีเรื่อ สายตาทอดมองไปทางอื่น ดูก็รู้ว่าคำพูดของเขาทำให้เธอทำตัวไม่ถูก จึงเปลี่ยนเรื่อง

“มีน้ำเย็นกับน้ำส้ม เอาอะไร”

“น้ำเย็นค่ะ” เธอตอบ แล้วหันไปถามลูกชายเขา “ไต่ต้นเอาน้ำอะไรคะ”

“น้ำเย็นครับ คุณแม่ไม่ชอบให้ไต่ต้นตีมน้ำหวาน ไม่ดีต่อสุขภาพ จะทำให้ฟันผุด้วย” เจ้าลูกชายบอกด้วยสีหน้าภาคภูมิใจที่เป็นเด็กดีเชื่อฟังแม่

กัญญาวีร์รินน้ำใส่แก้วให้ตนเองและไต่ต้น ก่อนจะหยิบจานมาตักขนมบนโต๊ะให้ลูกชายเขา โดยมีเจ้าตัวป้อมซี่ไปยั้งแต่ละอย่างที่ย่อยากได้ จนยื่นจานให้ลูกเขาแล้วจึงตักของ

ตนเอง ก่อนเงยหน้ามาถามเขา

“ฉันพาไต่ขึ้นไปนั่งกินบนหาดใกล้ ๆ ทะเลได้ไหมคะ”

“เอาสิ” เขาตอบ มองเธอจับจูงลูกชายเดินตรงไปยังผืนน้ำเบื้องหน้า จากนั้นเธอก็นั่งเหยียดขาไปข้างหน้า โดยมีลูกชายเขาทำตามในท่าเดียวกัน ชี้อวนกันกินขนมโดยที่คลื่นซัดเข้าหาจนเท้าเปียก

ธีรต์มมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกเปี่ยมสุข ดีใจที่พี่เลี้ยงคนใหม่เข้ากับลูกชายของเขาได้ดี อีกทั้งเธอยังเอ็นดูไต่ต้นอย่างจริงจังอย่างที่เธอไม่ได้คาดหวังมาก่อน แต่ในฐานะของคนเป็นพ่อ เมื่อมีใครเอ็นดูลูกเขา เขาก็ดีใจทั้งนั้น ยิ่งกับคนที่ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงที่ต้องอยู่กับลูกเขาตลอดเวลา เมื่อเห็นการปฏิบัติตัวของเธอต่อลูกของเขา ธีรต์มก็ยิ่งสบายใจที่จะให้ลูกอยู่กับเธอตลอดทั้งวัน

ชายหนุ่มนั่งมองพี่เลี้ยงกับลูกชายคุยกันกะหงุกกะหนิงอยู่ใกล้ ๆ โดยตัวเขาเองจับไวน์ปล่อยอารมณ์ไปอย่างไร้จุดหมาย ชิมซับความมดงามของธรรมชาติตรงหน้า เสียงคลื่นสาดซัดเข้าฝั่ง สายลมเย็นที่พัดแผ่วพาความรู้สึกเย็นสดชื่นมากระทบกาย และกลิ่นอายทะเลกระทบจมูก พยายามไม่คิดถึงความกดดันของธุรกิจที่ทำอยู่ และปัญหาหนักอกในการต่อสู้กับอำนาจมืดที่พยายามจะกำจัดเขาออกไปจากกระดานแข่งขัน

อะไรจะเกิดก็เกิด...ชายหนุ่มบอกตนเอง ตอนนี้อย่างมี

ชีวิตอยู่ ยังมีสติปัญญาที่จะต่อสู้กับอำนาจที่มองไม่เห็น และรู้ว่าเขาไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพังก็เพียงพอแล้ว

ชายหนุ่มตีโมงั้นจนหมดแก้วแล้ววางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะตรงหน้า จากนั้นลุกขึ้นถอดรองเท้าวางไว้บนเสื่อ พับขากางเขนขึ้นไปครึ่งแข้ง แล้วเดินตรงไปยังลูกชายและพี่เลี้ยงที่ตอนนี้กำลังเล่นก่อกองทรายกันอยู่

“เล่นอะไรกันอยู่ครับ คุณพ่อเล่นด้วยนะ” เขาเอ่ยนำไปก่อน เห็นลูกชายเงยหน้าขึ้นมาจากกองทรายแล้วฉีกยิ้มกว้าง ลุกขึ้นวิ่งมาหาเขา

“สร้างปราสาทครับคุณพ่อ” ไตตื่นตอบ จูงมือพาเขาไปยังปราสาททรายที่คนเป็นพี่เลี้ยงกำลังก้มหน้าก้มตาก่อด้วยท่าทางมีสมาธิ

กัญญาวีร์เงยหน้าขึ้นมามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับไปตั้งใจกับการก่อปราสาททรายโดยที่ลูกชายเขานั่งลงแล้วช่วยขุดทรายมากองให้

ชายหนุ่มนั่งลงโดยไม่เกรงว่ากางเขนจะเปื้อน เขาช่วยลูกชายขุดทราย และทำตามที่คนก่อปราสาทบอก และพบว่า การปั้นดินปั้นทรายนั่นผ่อนคลายความเครียดได้ดีกว่าไวน์ที่เพิ่งดื่มหมดแก้วไปเสียอีก

จากปราสาททรายหลังเลิกที่ลูกชายและพี่เลี้ยงก่อก่อนนี้ เขาจะมาสมทบ กลับกลายเป็นอาณาจักรที่มีปราสาทหลาย

หลังเรียงราย ล้อมรอบด้วยกำแพงทรายขนาดใหญ่ ซึ่งถูกใจเจ้าลูกชายเป็นอย่างมาก แต่แล้วน้ำทะเลที่ขึ้นสูงตามเวลาที่ล่วงเลย ก็ค่อย ๆ ซัดกำแพงและปราสาทบางส่วนให้ค่อย ๆ ทลายลง พร้อม ๆ กับที่พระอาทิตย์ก็ค่อย ๆ หย่อนตัวลงช้า ๆ

“พระอาทิตย์กำลังจะตกแล้ว” เขาว่าโดยไม่เจาะจงว่าพูดกับใคร

กัญญาวีร์หันไปมองแล้วหันกลับมาถามเขา

“เข้าบ้านกันไหมคะ”

“อีกเดี๋ยวก็ได้ ขึ้นไปนั่งดูพระอาทิตย์ตกที่โต๊ะกันเถอะ”

“ค่ะ” เธอว่าอย่างไม่อิดออด ยื่นมือไปจูงมือลูกชายเขา พาเดินกลับไปยังจุดที่วางโต๊ะปิกนิก โดยที่เขาเดินตามไปด้านหลัง

ชายหนุ่มรู้สึกเศร้าปนสุขแปลก ๆ กับภาพตรงหน้า หากคนที่กำลังเดินจูงมือลูกชายเขาอยู่นั้นไม่ได้เป็นแค่พี่เลี้ยง คงจะเป็นภาพครอบครัวสุขสันต์ที่สมบูรณ์แบบ เขาได้แต่หวังว่าทั้งเวลาและเงินทองที่เขาพยายามจะชดเชยให้ลูกนั้นจะมากพอที่จะทำให้ลูกเขาเติบโตมาอย่างไม่รู้สึกลำบาก และไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน และบอกตนเองว่าเขาทำดีที่สุดแล้วเพียงใด แต่ในซอกลึก ๆ ของหัวใจ เขาก็อดโทษตนเองไม่ได้กับทุกอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ดี

พระอาทิตย์ดวงโตกำลังจุ่มตัวลงในตอนที่เขาเดินไปถึง ลีอพออดี เขาและพี่เลี้ยงของลูกซิมซาบความงมงายมาพระอาทิตย์ตกอยู่เงียบ ๆ โดยมีลูกชายกระโดดโลดเต้นอยู่ใกล้ ๆ เพราะไตตันยังเด็กเกินกว่าจะซาบซึ่งกับความงามที่ธรรมชาติสรรค์สร้าง

หลังพระอาทิตย์ตกฟ้ามีดลงอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มจึงเริ่มเก็บของ โดยมีพี่เลี้ยงของลูกช่วย จากนั้นก็พากันเดินเข้าบ้าน จบวันไปอย่างสงบและสวยงาม

กัญญาวีร์มีเวลาไม่มากนักก่อนที่จะถึงเวลาอาหารเย็น เธอพาไตตันเข้าไปอาบน้ำแต่งตัว เสร็จแล้วก็ไปส่งให้คนเป็นพ่อ ที่กำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่น จากนั้นก็กลับไปอาบน้ำแต่งตัวที่ห้องของตน เสร็จทันเวลาอาหารเย็นอย่างฉิวเฉียด

หญิงสาวเดินแกมวิ่งไปที่ห้องนั่งเล่นก่อน เมื่อไม่พบใครอยู่ในห้อง จึงเดินตรงไปยังห้องอาหาร เพราะคิดว่าเจ้านายและเด็กในความดูแลของเธอคงไปที่ห้องอาหารกันแล้ว ซึ่งเมื่อไปถึงก็พบว่าทุกคนนั่งประจำที่กันพร้อมหมดแล้ว และเมื่อเธอนั่งลง น่อมก็ขยับเข้ามาตักอาหารให้ทันที

“ขอโทษค่ะ ฉันทมาช้า” เธอบอกหลังจากนั่งลงบนที่นั่งหนึ่งในสองที่ว่างอยู่ ซึ่งตรงกันข้ามกับคนเป็นเจ้านายพอดี

“ไม่เป็นไร เราเข้าบ้านเย็นไปหน่อย คุณต้องพาไตต้้น
อาบน้ำก่อนด้วย กินข้าวกันเถอะ”

กัญญาวีร์เงยหน้าขึ้นมองเขา เอ่ยขอบคุณน้อมที่ตัก
ข้าวให้ และรอจนน้อมเข้านั่งประจำที่ จึงเริ่มลงมือ
รับประทานอาหาร

หลังมือเย็นกัญญาวีร์พาเด็กชายกลับไปห้องนอน ซึ่ง
มีเวลาเล่นอีกครู่ใหญ่ ๆ ก่อนจะถึงเวลาเข้านอน และเมื่อใกล้
เวลาเข้านอนแล้วหญิงสาวก็เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เด็กชายเป็นชุด
นอน ก่อนที่เจ้าตัวป้อมจะเลือกหนังสือนิทานมาให้เธออ่านให้
ฟัง

“พี่อ่านสามเรื่องได้ไหมครับ” ไตต้้นถาม ขณะป็นขึ้น
เตียงพร้อมหนังสือนิทานภาษาอังกฤษในมือสามเล่ม ในขณะที่
กัญญาวีร์จัดที่นอนรอ

“ได้อยู่แล้วครับ” กัญญาวีร์ตอบอย่างอารมณ์ดี ไม่ได้
เบื่อหรือรำคาญที่ต้องดูแลเด็กชาย เพราะหลังจากที่ได้เล่น
ด้วยกัน เธอก็ชอบเด็กคนนี้มากขึ้นทุกที เพราะไตต้้นเป็นเด็ก
ว่าง่าย มีเหตุผล ไม่เอาแต่ใจ และยังมีกิริยามารยาทอย่างคน
ที่ถูกสอนมาดีด้วย

กัญญาวีร์เอนหลังพิงหัวเตียงโดยมีหมอนรอง ในขณะที่
ไตต้้นนอนเรียบร้อย พร้อมรอฟังนิทาน หญิงสาวห่มผ้าให้
เด็กชาย ก่อนจะเริ่มอ่านนิทานเรื่องแรก

หลังจากอ่านเรื่องแรกจบ เด็กชายก็ยื่นเรื่องที่สองให้ทันที กัญญาวีร์เปิดหน้าแรกขึ้น แต่ยังไม่ทันได้อ่าน ก็ได้ยินเสียงเคาะประตู

“ใครคะ” เธอถามออกไป คิดว่าอาจจะเป็นน้อมเอาอะไรมาให้ แต่เสียงตอบกลับมาทำให้เธอขมวดคิ้ว

“ผมเอง”

“เอ่อ...เข้ามาสิคะ” เธอบอก เพราะหาเหตุผลอะไรมาห้ามให้เขาเข้ามาไม่ได้ ในเมื่อนี้เป็นห้องนอนของลูกเขา

ชายหนุ่มเปิดประตูเข้ามาพร้อม ๆ กับที่ไต้ต้้นแต่งตัวขึ้นมาจากที่นอน วิ่งไปสวมกอดคนเป็นพ่อ แล้วดึงแขนให้ขึ้นมาบนเตียงอีกฝั่ง

“คุณพ่อมาฟังพื้วี้อ่านนิทานครับ พื้วี้อ่านนิทานสนุกมาก” เด็กชายบอกพ่อ ตบที่นอนข้างตัว

เมื่อชายหนุ่มนั่งลง ก็ทำให้เป็นภาพที่แปลก ๆ ในความรู้สึกของกัญญาวีร์ เพราะเธอและเขาอยู่บนเตียงของไต้ต้้นคนละฝั่งโดยมีเด็กชายอยู่ตรงกลาง ซึ่งดูเหมือนจะไม่มีใครรู้สึกถึงความกระอักกระอ่วนของเธอเลย หญิงสาวจึงพยายามไม่คิดอะไร ตั้งใจอ่านนิทานให้จบ จะได้ส่งเด็กชายเข้านอน และจบงานสำหรับวันนี้

หญิงสาวเริ่มต้นอ่านนิทานอีกครั้ง เธอใช้เสียงที่แตกต่างสำหรับตัวละครแต่ละตัวซึ่งเป็นที่ถูกใจของไต้ต้้น

เด็กชายหัวเราะคิกคักไปกับเรื่องราว จนเมื่อจบครบทั้งสามเล่ม เธอก็บอก

“จบแล้ว ได้เวลานอนแล้วครับเด็กดี”

“ไต่ต้นขอบคุณพีวีที่อ่านนิทานให้ฟังสิครับลูก” ชายหนุ่มบอกลูก กัญญาวีร์เหลือบตามองเขา รู้สึกชอบวิธีการเลี้ยงลูกของเขา แอบคิดในใจว่าเด็กชายเป็นเด็กดีเพราะถูกเลี้ยงดูมาดีจริง ๆ

“ขอบคุณครับพีวี พรุ่งนี้อ่านนิทานให้ไต่ต้นฟังอีกนะครับ” เด็กชายขอบคุณแล้วขอเผื่อวันต่อไป จนกัญญาวีร์หัวเราะคิก ทั้งขำและเอ็นดู

“ไต่อยู่แล้วครับ พีวีจะอ่านนิทานให้ไต่ต้นฟังทุกวันเลย” เธอบอก ขยับตัวลงจากเตียง แล้วห่มผ้าให้เด็กชาย ก่อนจะยิ้มเมื่อเจ้าตัวกลมบอก

“หอมไต่ต้นด้วยครับ”

กัญญาวีร์ก้มลงหอมแก้มย้อย ๆ ไปสองพอด

“ฝันดีครับไต่ต้น” จากนั้นก็บอกคนเป็นพ่อ ที่ขยับลงมายืนข้างเตียง “ฉันทไปนะคะ”

ธีร์ตม์พยักหน้าให้ ก่อนบอก

“พรุ่งนี้เจอกันเวลาเดิม”

ชายหนุ่มมองตามพีเลี้ยงของลูกชายที่เดินออกจากห้องไปจนประตูปิดตามหลังเธอ ก่อนที่จะหันกลับมาหาลูก

ชาย ก้มลงหอมแก้มแล้วเอ่ยราตรีสวัสดิ์ จัดความเรียบร้อยของผ้าห่มให้อีกครั้ง ก่อนที่จะเดินออกจากห้อง

เขาไม่เห็นคนที่เดินออกจากห้องของลูกไปก่อน เดกว่าเธอคงกลับเข้าห้องนอนไปแล้ว ชายหนุ่มนึกถึงเหตุการณ์ในห้องนอนของลูกแล้วขมวดคิ้วนิด ๆ ด้วยความรู้สึกกังขาสำเนียงภาษาอังกฤษของกัญญาวีร์ไม่เหมือนเด็กที่เรียนจบแค่ระดับมัธยมปลายเลย หากบอกว่าเธอเรียนจบมาจากต่างประเทศเขาก็เชื่อ และนั่นทำให้เขาสนใจและอยากรู้ว่าเธอเป็นใครกันแน่ เหตุใดจึงได้มาทำงานเป็นแคดดิงจนมาถูกถล่มยิงพร้อมกันกับเขา แต่ไม่คิดว่าเธอเป็นคนของฝ่ายตรงข้ามอย่างที่คิดในตอนแรก เพราะคนของเขาตรวจสอบแล้ว และไม่มีความเชื่อมโยงใด ๆ และคนของเขาก็ไม่เคยผิดพลาดในการตรวจสอบใด ๆ

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะ ไล่ความคิดเกี่ยวกับพี่เลี้ยงของลูกชายทิ้งไป บางทีก่อนที่บิดาเธอจะเสียชีวิตตามที่เธอเล่าให้ฟัง เธออาจจะได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่การเรียนการสอนมีคุณภาพ ทำให้เธอมีสำเนียงภาษาอังกฤษอย่างที่เธอมีกี่ได้ อีกอย่าง เด็กสมัยนี้ก็เก่งภาษาอังกฤษกันทั้งนั้น ไม่น่าใช้เรื่องแปลกอะไร

ชายหนุ่มเดินกลับไปยังห้องนอนของตน จริง ๆ แล้วเขายังมีงานที่ต้องตรวจอีกมาก เพราะเอกสารข้อเสนอร่วม

ลงทุนที่เขา กำลังทำอยู่นั้น ต้องทำอย่างรอบคอบและมีรายละเอียดมากซึ่งจะผิดพลาดไม่ได้ แต่เพราะรู้สึกกลัวกับการที่อยู่กับเอกสารมาทั้งวัน ทำให้เขาตัดสินใจพักผ่อน ค่อยๆ อีกรั้งในวันใหม่

ธีรต์มเพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนยังไม่เสร็จดีด้วยซ้ำ ในตอนที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ชายหนุ่มก็รีบเมื่อเห็นชื่อคนโทร. เข้ามา

“ว่าไงกันต์” ชายหนุ่มทักทายนายตำรวจรุ่นน้องที่ดูแลคดีที่เขาถูกถล่มยิง

“พีธีร์ ผมมีข่าวไม่ค่อยดีมาบอก” คำพูดที่ตั้งมาตามสายทำให้ธีรต์มลอบพ่นลมหายใจ ตั้งแต่ตัดสินใจลงสู้เพื่อแย่งชิงเป็นผู้ร่วมลงทุนท่าเรือแห่งนี้ เขามีแต่ข่าวไม่ค่อยดีถาโถมเข้าใส่ และไม่รู้ว่าจะมีวันที่ข่าวดีจะเดินทางมาถึงเขาบ้างไหม

“ว่าไง”

“เรารู้ตัวมือปืนแล้ว กำลังเตรียมนำกำลังเข้าจับกุม แต่ดูเหมือนจะช้ากว่าทางนั้น เพราะตอนไปถึง นายนิวัฒน์ก็กลายเป็นศพไปแล้ว”

“ปิดปากก่อนจะสาวไปถึงตัวสินะ” ชายหนุ่มพิมพ์่า นึกถึงพยานในเหตุการณ์ที่เป็นเป้าหมายแรกในการปิดปากแล้วทอดถอนใจ ซึ่งดูเหมือนนายตำรวจรุ่นน้องก็คิดในเรื่อง

เดียวกัน

“แค่นี้...”

“อยู่กับพี่ ปลอดภัยดี พี่ไม่ยอมให้เขาตายเพราะพี่
ทรอก” เขาบอกเสียงหนัก สัญญากับตนเองตามที่เอ่ยปาก
บอกนายตำรวจรุ่นน้องไป เขาจะไม่ยอมให้กัญญาวิรุฎุกฆ่า
เพราะเขาเด็ดขาด

“ผมรู้ว่าพี่ธีร์จะปลอดภัยเมื่ออยู่บนเกาะ แต่ยังไงก็
ระวังตัวด้วยนะครับ คนมันจ้องอยู่”

“ขบใจมากกันต์ พี่จะระวังตัว”

“ครับ พี่ธีร์ไม่ต้องห่วงนะ เอาผิดเรื่องนี้ไม่ได้ ก็ต้องมี
สักเรื่องที่เขาได้ ผมไม่ปล่อยให้คนชั่วลอยนวลแน่”

ธีร์ยิ้มกับโทรศัพท์ แมต่อนี้จะยังทำอะไรฝ่ายนั้น
ไม่ได้ แต่อย่างน้อยเขาก็มีตำรวจเป็นพวก เขาเชื่อมั่นว่าต้องมี
สักวันที่คนไม่ดีจะเปลืองพลัง และเขาจะรอวันนั้น

๑๒

ธีรต์ม์ตื่นมาออกกำลังกายตามปกติ ระหว่างเดินออกไปหน้าบ้าน เขาก็นึกถึงพี่เลี้ยงของลูกชาย สงสัยว่าวันนี้เธอจะตื่นมาวิ่งด้วยกันเพื่อเงินค่าจ้างกิโลเมตรละหนึ่งร้อยบาทหรือว่าจะยอมแพ้ ทำเป็นจำไม่ได้ว่าตกลงกับเขาไว้ว่าอย่างไรกันแน่

เมื่อเดินไปถึงหน้าบ้าน ชายหนุ่มก็หลุดยิ้มเมื่อได้คำตอบของคำถามนั้น เพราะเห็นหญิงสาวในชุดเตรียมพร้อมออกกำลังกายยืนรออยู่หน้าบ้าน

“นึกว่าคุณจะเบี้ยวเสียแล้ว” เธอว่าแทนการทักทาย

“เบี้ยวได้ยังไง” เขาว่า ไม่บอกเธอว่าหลังปวดคุยโทรศัพท์กับนายตำรวจรุ่นน้องที่ส่งข่าวไม่ค่อยดีมาบอก ก็ทำให้เขาอนอนไม่หลับ เลยตื่นสายกว่าปกติชนิดหนึ่ง

“ก็เผื่อคุณเกิดเสียดายเงินขึ้นมา”

“ผมไม่เคยเสียดายกับอะไรที่พูดไปแล้ว ว่าแต่คุณเถอะ คิดว่าจะได้ที่ร้อยวันนี้” ชายหนุ่มถามแล้วกลืนยิ้ม เมื่อเห็นเธอทำท่าค่อนน้อย ๆ ให้แก่คำถามเขา

“ต้องได้มากกว่าเมื่อวานแหละ” เธอว่าพลางขีดหน้า

ธีรต์ม์เห็นท่าทางของเธอแล้วรู้สึกเอ็นดูจนอยากยื่นมือไปขยี้ศีรษะเธอจริง ๆ แต่เพราะรู้ว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ จึงทำได้

เพียงมองเธอยิ้ม ๆ แล้วชวนออกเดิน

“ไปกันเถอะ เดี่ยวจะหมดเวลาวิ่งก่อน”

ธีรต์ม้ออกวิ่งช้า ๆ ตรงไปยังชายหาดหน้าบ้าน โดยมี
กัญญาวีร์ตามมาติด ๆ แต่ยังไม่ทันถึงชายหาด กลับได้ยิน
เสียงโอดครวญปนหอบตามหลังมา

“คุณ จะรีบไปไหน เหนื่อยนะ”

ชายหนุ่มหันกลับไปเลิ่กคิ้วมองคนที่เพิ่งเริ่มขยับตัว ไม่
ทันถึงไหนก็หอบเสียแล้ว แล้วถามกลับหัวเราะ

“อะไรของคุณ ยังไม่ได้เริ่มเลย จะรีบเหนื่อยไปไหน”

“ก็มันเหนื่อย หายใจไม่ทันเลยเนี่ย” เธอว่า เดินช้าลง
เมื่อเห็นเขาหยุดรอ

“แล้วทำไมเมื่อก่อนวิ่งเล่นกับไตตันได้ทั้งวัน”

“วิ่งที่ไหนเล่า ปั่นต้นไม้เล่นต่างหาก” เธอว่าแล้วทำ
ตาโต ยกมือปิดปาก คล้ายกับหลุดปากมากกว่าจะตั้งใจบอก
เขา

“นี่คุณพาลูกผมปั่นต้นไม้หรือ” เขาถามเสียงสูง ไม่
แน่ใจเหมือนกันว่าควรรู้สึกอย่างไร เป็นห่วงลูกที่อาจจะตกลง
มาแข่งซาหัก หรือควรสนับสนุนให้ลูกได้ปั่นป่าเพื่อพัฒนา
กล้ามเนื้อ แต่ถึงอย่างนั้นก็อดห่วงไม่ได้ เพราะต้นไม้ไม่มีอะไร
รองรับอยู่ข้างล่าง หากพลาดตกลงมาคงมีแต่จะเจ็บตัวเท่านั้น

“ต้นไม้ไม่สูง ไม่อันตรายหรอกค่ะ” เธอบอกเขาคลาย

แก้ตัว และเมื่อเห็นเขายังมองเธอก็อธิบายต่อ “ฉันไม่ได้
ตัดสินใจคนเดียวนะ คุณประณตก็อยู่ ถ้าอันตรายเขาคงห้าม
แล้ว นี่นอกจากไม่ห้ามยังบอกว่าคุณจะไม่ตีฉันด้วย”

“แล้วทำไมผมต้องตีคุณ” เขากถาม ทำหน้าไม่ถูกกับ
คำพูดของเธอ เพราะนี่ก็ภาพตามแล้วเห็นแต่ภาพไม่
เหมาะสม จนต้องรีบปิดภาพในหัวทิ้งไป

“ก็...เอ่อ... ช่างมันเถอะ ไปแหละ” เธอว่าแล้ววิ่งจาก
ไป ธีรต์ม์จึงออกวิ่งตาม

ชายหนุ่มตามทันเมื่อถึงชายหาดพอดี จึงหยุดแล้วถอด
รองเท้า ก่อนที่จะเริ่มออกวิ่งอีกครั้ง โดยมีหญิงสาววิ่งตามมา
ติด ๆ

“คุณช้า ๆ สิคะ ฉันตามไม่ทัน” เธอว่าเสียงหอบ

“เคยออกกำลังกายบ้างหรือเปล่าคุณ วิ่งนิดเดียวเสียง
เหมือนจะขาดใจ”

“จะเอาเวลาที่ไหนไปออก วิ่งหาเงินหาแทบชีวิต” เธอ
ตอบ หอบหนักกว่าเดิมจนชายหนุ่มเห็นใจจึงผ่อนฝีเท้า
กลายเป็นเดินเร็ว ๆ แล้วบอก

“เอาเถอะ วันแรก ๆ เดินมากกว่าวิ่งไปก่อนละกัน”

“จ้ะในช่วงแรก ๆ ง่ายสองเท่าก่อนได้ไหมคะ พอฉันวิ่ง
เก่งแล้ว ได้ระยะทางเยอะในเวลาสั้น ๆ ค่อยจ่ายเรตปกติ”

“เหลือเชื่อจริง ๆ นะคุณนี่” เขาว่าพลางส่ายหน้า ก่อน

ตอบเสียงแข็ง “ไม่ได้!”

“เงินแค่หลักร้อย มันคือเศษเงินของคุณเลยนะ จะงกไปไหน” เธอว่าเหมือนบ่น ทั้งยังมองเขาเหมือนเขาเป็นคนชี้เหนียวเสียอีกแน่ะ

“นี่คุณ! เงินทุกบาททุกสตางค์ผมหามาด้วยความยากลำบาก จะหลักร้อยหรือหลักพันก็คือเงิน อยากได้ก็ต้องลงแรง”

“ลำบากแบบต้องฝ่าดงกระสุนเลยใช่ไหมคะคุณมาเฟีย”

“บอกก็ครั้งแล้ว ผมไม่ใช่มาเฟีย” เขาว่าเสียงห้วน

“จะไปรู้หรือคะ ออกจะลับ ๆ ล่อ ๆ โดนถล่มยิง มีบอดีการ์ด มีเครื่องบินมีเกาะส่วนตัว วัน ๆ ชุกตัวอยู่บนเกาะไม่เห็นจะทำงานทำการอะไร ถ้ามจริง คุณทำธุรกิจมีดหรือเปล่า”

นอกจากคำถามชวนหงุดหงิดแล้ว ใบหน้าที่ลอยหน้าลอยตาถามนั้นทำให้ธีรธรรมอยากดึงเธอเข้ามาปิดปากร้าย ๆ นั้นนัก ก่อนที่จะรู้สึกตกใจกับความคิดของตน จึงสาวเท้าวิ่งให้ห่างจากเธออย่างทำอะไรไม่ถูก

“อะไรคุณ วิ่งหนีความจริงหรือไง ถ้ามแค่นี้” เสียงโวยวายตามหลังมาทำให้ชายหนุ่มหยุดวิ่งและยืนรอเธอ เมื่อเธอมาถึงเขาก็บอกเสียงเรียบ

“ระวังคำพูดด้วย ผมไม่ใช่คนใจดีนักหรอก” ธีรต์ม์คิดว่าก็บุญวาไรร์สัมผัสบางอย่างในน้ำเสียงเขาได้ เพราะเธอชะงักไป สายตามีแวววาดกลัวขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนจะถามอ้อมอ้อม

“คุณทำงานทำการอะไรล่ะคะ ไม่อยากให้ฉันเดาในแง่ร้ายก็บอกมาสิ”

“ผมทำธุรกิจ”

“ธุรกิจอะไรล่ะถึงได้โดนถล่มยิงแบบนี้”

“ไว้จะพาไปดู”

“คะ?” เธอถามตาโต

“เย็นนี้จะพาไปดู” เขาตอบ ก่อนบอก “วิ่ง เร็ว เดี่ยว สาย”

จากนั้นธีรต์ม์ก็ออกวิ่งโดยไม่สนใจคนที่เขาพามาออกกำลังกายอีกเลย ชายหนุ่มยอมรับว่าคำถามที่ว่าเขาทำธุรกิจมีดีหรือเปล่าของเธอกระทบจิตใจเขาค่อนข้างมาก คงเป็นเพราะเขาพยายามทำธุรกิจอย่างชาวสะอาดมาตลอด แต่เพราะธุรกิจมีดีของใครบางคนที่ทำให้การทำธุรกิจอย่างถูกต้องของเขาเป็นไปได้ยาก และหากโชคร้ายก็อาจจะหมายถึงชีวิต เขาเกลียดธุรกิจมีดีถึงเพียงนี้ แต่เธอ คนที่เขาให้ความเอ็นดูกลับคิดว่าเขาเป็นหนึ่งในคนที่ทำธุรกิจอันน่ารังเกียจเหล่านั้นได้ ซึ่งความคิดนั้นจุดไฟโทสะในใจเขาจนไม่อยากเสวนากับเธออีกเลย

กัญญาวีร์สัมผัสได้ถึงสัญญาณอันตรายบางอย่างที่แผ่ออกมาจากเจ้านายในตอนที่เราบังอาจกระตุกหมวดเสือเมื่อเช้านี้ หรือที่จริงเธออยากคิดว่าเธอจี้ใจดำเขามากกว่า จึงไม่ได้พยายามจะพูดคุยอะไรกับเขามากไปกว่านั้น สิ่งสำคัญคือทราบได้ที่เขาจ่ายเงินค่าวิ่งตามที่ตกลงกันเธอก็พอใจแล้ว และวันนี้เธอก็วิ่งได้หนึ่งกิโลเมตรครึ่ง ซึ่งเขาก็ก็นเงินหนึ่งร้อยห้าสิบบาทไว้ในห้องอาหาร โดยไม่พูดอะไรกับเธอนัก

วันนี้หญิงสาวทำงานศิลปะกับไตตันในบ้าน โดยตั้งใจว่าจะออกไปเล่นที่ชายหาดในตอนบ่ายที่เริ่มแดดร่มลมตก แต่เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวัน คนเป็นเจ้านายที่ทำมินต์กับเธอตั้งแต่เช้าก็บอก

“เตรียมตัวให้พร้อม เรือออกบ่ายสาม”

“คะ? ไปไหนคะ” เธอถามอย่างไม่เข้าใจ เหยหน้ามองเขา จึงเห็นว่าเขาทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์ก่อนตอบ

“ก็จะพาคุณไปดูธุรกิจของผมตามที่บอกไว้ไง”

“อ้อ...” เธอลากเสียงยาว นึกถึงคำพูดของเขาในตอนออกไปวิ่งเมื่อเช้า เขาบอกว่าเย็นนี้จะพาไปดู ก็ไม่คิดว่าเขาจะทำอย่างที่พูดจริง ๆ

“จะพาไตตันไปเปิดหูเปิดตา หาข่าวเย็นกินด้วย” เขาบอกต่อ

“คะ” กัญญาวีร์รับคำ เธอเป็นพี่เลี้ยงลูกชายเขา
เจ้านายบอกให้ไปไหนเธอก็ต้องทำตามเท่านั้น ตราบที่ยังอยู่
ในขอบข่ายของการทำงาน

หลังอาหารกลางวันเขาก็กลับเข้าห้องทำงานของเขา
อีก หญิงสาวจึงพาไตตันออกไปวิ่งเล่นริมทะเล โดยมีบอดี
การ์ดของเขาคนหนึ่งออกไปด้วย เพราะเธอได้รับคำสั่งที่
เข้มงวดว่า ห้ามลงเล่นน้ำกันตามลำพังโดยเด็ดขาด ซึ่งแม้จะ
ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมเขาถึงห้ามเด็ดขาดนัก กับแค่การลง
เล่นน้ำทะเล แต่เมื่อคิดว่าเขาคงเป็นห่วงความปลอดภัยของ
ลูกชายเขา เธอก็หมดคำถาม จนเมื่อใกล้ได้เวลาออกเดินทาง
เธอจึงพาเด็กชายอาบน้ำเตรียมตัว วันนี้เขาดูอารมณ์ไม่ดี เธอ
จึงตั้งใจจะทำตัวให้พร้อม ไม่ซ้ำให้เขาหงุดหงิด

น้อมเอาผลไม้แช่เย็นจัดรสชาติหวานฉ่ำมาให้เธอและ
ไตตันกินเป็นของว่างระหว่างนั่งรอเจ้านายในห้องนั่งเล่น
เด็กชายดูตื่นเต้นดีใจที่จะได้ออกจากเกาะไปเปิดหูเปิดตาใน
เมือง พุดถึงหนังอนิเมชันที่อยากดูและบิดาสัญญาไว้ว่าจะพา
ไปดูอยู่ตลอดเวลา

“พี่วีชอบดูหนังใหม่ครับ” เด็กชายถาม

“ชอบครับ แต่พี่วีไม่ค่อยว่างไปดู”

“ทำไมล่ะ”

“ก็พี่วีทำงาน ทำงานทุกวันเลย พอวันหยุดก็เหนื่อย

นอนอยู่บ้านดีกว่าครับ”

“เล่นกับไต่ต้นไม้ทำให้พี่วีเหนื่อยหรือครับ” เด็กชายถาม
สีหน้ารู้สึกผิด กัญญาวีร์เห็นเช่นนั้นก็อดดึงตัวเข้ามากอดและ
หอมอย่างเอ็นดูไม่ได้

“ไม่เหนื่อยเลยครับ เล่นกับไต่ต้นไม้เป็นงานที่ดีที่สุดที่พี่วี
เคยทำมาเลย พี่วีชอบเล่นกับไต่ต้นไม้ครับ” เธอบอกให้เด็กชาย
คลายกังวล ซึ่งเมื่อได้ยินเช่นนั้นไต่ต้นไม้ก็ยิ้มหน้าบาน

“ไต่ต้นไม้ก็ชอบเล่นกับพี่วีครับ”

กัญญาวีร์ยิ้มตอบเด็กชาย เธอหลงรักเด็กคนนี้อย่าง
ง่ายดายทั้ง ๆ ที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน ซึ่งคงเป็นเพราะความ
น่ารักไร้เดียงสา พฤติกรรมและมารยาทที่รู้สึกว่าจะถูกสอนสั่งมา
อย่างดี แต่นอกเหนือจากนั้นไต่ต้นไม้ยังทำให้เธอคิดถึงตนเองใน
วัยเด็กเสมอ โดยเฉพาะในยามที่เด็กชายอยู่กับพ่อ การ
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก การแสดงความรักต่อกัน ทำให้
เธอคิดถึงพ่อที่จากไปทุกครั้ง และนอกจากที่รู้สึกรักเด็กชาย
เธอยังมีความเป็นห่วงและปรารถนาดี เธออยากเห็นไต่ต้นไม้
เติบโตขึ้นมาอย่างพร้อมพรั่งทุกอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้
ขอให้เด็กชายไม่มีชีวิตที่พลิกผันเหมือนอย่างที่เป็นอยู่
เหมือนกับว่าเธอทำอะไรกับชีวิตของตนเองไม่ได้แล้ว ก็อยาก
เห็นชีวิตของเด็กคนหนึ่งไม่พังทลายไปอย่างชีวิตของตน

“พร้อมกันหรือยัง”

“คุณพ่อ!”

เสียงถามของคนที่เดินเข้ามาในห้องทำให้เด็กชายที่นั่งอยู่กับเธอกระโดดลุกขึ้น เรียกบิดาแล้ววิ่งเข้าไปกอด กัญญาวีร์มองตามแล้วยิ้ม ชายหนุ่มก้มลงอุ้มลูกชายขึ้นมาหอมแก้ม ก่อนจะวางลงแล้วจับจูงมือป้อม ๆ นั้น แล้วหันมาถามเธออีกครั้ง

“ไปกันหรือยัง”

“ค่ะ” เธอตอบ ใช้ส้อมจิ้มผลไม้ชิ้นสุดท้ายที่วางอยู่ในจานเข้าปาก แล้วลุกขึ้นถือจานเดินตามเขาออกไปจากห้อง

กัญญาวีร์แหวะเอาจานไปเก็บในครัวแล้วเดินเร็ว ๆ ตามสองพ่อลูกที่เดินนำอยู่ข้างหน้า ภาพคนเป็นพ่อที่ใส่กางเกงขาสั้น สวมเสื้อเชิ้ตลายฮาวายปลดกระดุมโดยใส่เสื้อยืดพอดีสีตัวสีขาวข้างใน สวมรองเท้าผ้าใบแบบลำลอง และคาดแว่นกันแดดบนศีรษะ ดูแปลกตาไปกว่าทุกวัน แต่ก็ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย แทบจะลบภาพนายมาเฟียที่เธอเจอวันแรกไปเสียสิ้น ถ้าจะไม่มีกลุ่มบอดีการ์ดรออยู่ที่เรือ แม้กระนั้นภาพบอดีการ์ดที่แต่งตัวคล้าย ๆ เจ้านายก็ลบภาพความเป็นมาเฟียไปได้โข

“เรือพร้อมออกเดินทางแล้วครับคุณธีร์” สุทินหนึ่งในบอดีการ์ดซึ่งน่าจะทำหน้าที่ขับเรือด้วยเดินมาบอก

ชายหนุ่มพยักหน้าให้คนของเขา ก่อนหันมาบอกเธอ

“คุณขึ้นไปก่อน แล้วรับไต่ตั้น”

กัญญาวีร์ทำตามที่เขาบอก เธอก้าวขึ้นบันไดที่ท้ายเรือ และยื่นมือมารับเด็กชายที่ปีนตามเธอขึ้นมา ตามมาด้วยผู้เป็นพ่อ ประณต และสุทินขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย จากนั้นสุทินเดินไปติดเครื่องยนต์เรือในขณะที่ประณตทำการถอนสมอ

กัญญาวีร์นั่งที่ท้ายเรือกับสองพ่อลูก โดยที่ชายหนุ่มนั่งด้านหนึ่ง ไต่ตั้นนั่งตรงกลาง จากนั้นก็เป็นเธอ ส่วนประณตนั้นนั่งคู่กับคนขับด้านหน้า

เรือสปีดโบตเคลื่อนที่ออกจากท่าช้า ๆ กัญญาวีร์กวาดตามองไปยังผืนน้ำทอดไกลสุดสายตา ลมแรงพัดปะทะใบหน้า เมื่อเรือเร่งความเร็วขึ้นจนแล่นฉิวไปบนผืนน้ำกระแทกกระลอกคลื่นให้รู้สึกถึงการกระเทือน หูได้ยินเสียงไต่ตั้นพูดคุยกับพ่อแทรกผ่านเสียงเครื่องยนต์อยู่แว่ว ๆ หญิงสาวหันไปทางเด็กชาย ก่อนที่จะชะงักเมื่อสายตาประสานกับคนที่ไม่ว่ามองเธออยู่นานแค่ไหนแล้ว

สายตาที่ทำให้กัญญาวีร์วางหน้าไม่ถูก จนต้องหลบตาแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง

๑๓

ธีรต์มเห็นท่าทางเปื้อนหน้าหนีของคนที่มีใบหน้าแดง เรือที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ลูกชายแล้วอมยิ้ม ในตอนที่เธอหันมาจนตา สบกันนั้น เขาก็เก้อกระดากไปเหมือนกัน เพราะไม่รู้ตัวเองเลย จริง ๆ ว่าในตอนนั้นกำลังทอดตามองเธออยู่ และไม่รู้ว่ตั้งแต่ เมื่อไรกันที่เขาพบว่าตนเองกำลังมองเธออยู่บ่อย ๆ

ชายหนุ่มยิ้มกว้างขึ้นเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ปฐมบทที่ทำให้เธอจับพลัดจับผลูมาอยู่ในชีวิตเขา ต้องมาติดเกาะอยู่ด้วยกัน มาเป็นพี่เลี้ยงดูแลลูกชายเขา ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะทำหน้าที่ได้ดี แม้จะไม่มีประสบการณ์ดูแลเด็กมาก่อนก็ตาม

ในตอนที่ยี่เธอขึ้นเครื่องบินเล็กกลับมาที่เกาะด้วยกัน นั้น เขาคิดเพียงว่าต้องพาเธอมาอยู่ใกล้ตัวในระหว่าง ตรวจสอบว่าเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนที่ส่งมือปืนมาถล่มยิง

เขาหรือไม่ โดยไม่คิดสักนิดว่าจะได้เป็นคนพาเธอกลับมาจากความตาย

ธีรธรรมหัวใจเต้นแรงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น เหตุการณ์ที่เขาว่ายน้ำลงไปควานหาคนที่จมน้ำหายไปใต้ผืนน้ำทะเลกว้างใหญ่ ความรู้สึกเขม็งเกลียวราวใจจะขาดในตอนที่ยังหาเธอไม่เจอ และความโล่งอกในตอนที่ว่าตัวเธอไว้ได้ ก่อนที่จะรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนแทบทนไม่ไหวอีกครั้ง เมื่อพบว่าเธอไม่หายใจ

ใช่ว่าเขาเป็นห่วงเธอจนรู้สึกเหมือนจะขาดใจตาม เพราะเขาไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับเธอ แต่การที่เธอจมน้ำและนอนไร้มหายใจบนชายหาดของเกาะแห่งนี้ ดึงเขาให้กลับสู่ออดีตที่เคยทำให้เขารู้สึกเหมือนตายทั้งเป็นมาแล้ว เหตุการณ์ซ้ำรอยเดิมที่ในตอนนั้นเขาไม่สามารถช่วยให้คนที่นอนนิ่งอยู่ตรงหน้าฟื้นคืนกลับมาได้ เมื่อกัญญาวิร์มานอนอยู่ในลักษณะเดียวกัน จึงทำให้เขารู้สึกเหมือนเขาได้รับโอกาสครั้งที่สอง โอกาสในการที่จะทำให้คนที่ไร้ชีวิตฟื้นคืนมา จึงบอกตนเองว่าเขาต้องทำสำเร็จ เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มที่ไม่รู้จักวิธีกู้ชีพคนจมน้ำคนเก่า แต่เป็นเจ้าของเกาะผู้มีความเชี่ยวชาญการกู้ชีพจากการฝึกอบรมมาอย่างเข้มข้น และครั้งนี้เขาก็ทำสำเร็จ

เหตุการณ์นั้นเองที่ทำให้เขามองเธออย่างให้ความสนใจมากขึ้น ได้มองเธออย่างพิจารณา ได้เห็นว่าเธออยู่ในวัย

เดียวกับคนที่เป็เหตุผลที่ทำให้เธอยังมีชีวิตอยู่ หากไม่ใช่เพราะคนที่ตายไปแล้ว เขาคงไม่ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนการกู้ชีพจนมีความสามารถมากพอจะช่วยให้เธอรอดตายได้ และเพราะเริ่มมองเธออย่างสนใจนี้เอง จึงทำให้เขาได้ค้นพบบางอย่าง

กัญญาวิร์มีหน้าตาคล้ายกับคนที่จากไป และหากคนคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ ก็คงจะรุ่มราวคราวเดียวกันกับเธอ เวลาได้พูดคุยกับเธอทำให้เขารู้สึกเหมือนเห็นเด็กน้อยคนเก่าของเขา ทับซ้อนอยู่ แม้จะรู้ว่าเธอเป็นอีกคนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยกับคนที่จากไป แต่ก็ทำให้เขารู้สึกมีความเอื้อเอ็นดูต่อเธออยู่ดี

เสียงแว่ว ๆ ที่ดังแทรกเสียงเครื่องยนต์อยู่ข้างหูเรียกชายหนุ่มไม่ให้หลุดจากภวังค์ เขาหันไปมองยังต้นเสียง ก็เห็นเจ้าของดวงตากลมโตที่กำลังมองเขาอยู่ด้วยสีหน้ามีคำถามคิ้วขมวดน้อย ๆ

“อะไรนะ” เขาถาม เอียงหน้าเข้าไปใกล้ เพื่อจะได้ฟังเธอให้ชัดเจนขึ้น

“ฉันทถามว่าอีกนานไหมคะกว่าจะถึง”

“เกือบ ๆ ชั่วโมง”

“โห โกลเหมือนกันนะคะ เราอยู่ที่ไหนกันเนี่ย”

“ช่องแคบมะละกา”

“ฮะ!”

“ตกใจอะไร”

“ช่องแคบมะละกาเนี่ยนะ เคยได้ยินแต่ในหนังสือเรียน นี่คุณพาฉันมาไกลขนาดนี้เลยหรือนะ อ้อ นี่จะจับฉันส่งไปขายมาเลย์จริง ๆ ใช่มั้ย”

“เลอะเลือนใหญ่แล้ว” เขาว่ากลัวหัวเราะ ยื่นมือไปขี้นศีรษะเธออย่างอดไม่ได้ “ส่งคุณไปมาเลย์แล้วใครจะดูแลไต่ต้อนให้ผม”

“หือ ขอขอบคุณไต่ต้อนครับ” เธอว่าพลางหันมากอดไต่ต้อน รวากับจะขอบคุณที่เป็นเพราะลูกชายเขาที่ทำให้เธอไม่ถูกจับส่งขายประเทศมาเลเซีย

“พี่เคยไปมาเลเซียไหมครับ” ไต่ต้อนถามพี่เลี้ยง

“ไม่เคยค่ะ ไต่ต้อนล่ะคะ”

“เคยครับ คุณพ่อเคยพาขับเรือไป”

หลังได้ยินคำตอบจากลูกชาย หญิงสาวก็หันมาทำตาโตใส่เขา

“โห คุณพาไต่ต้อนขับเรือไปเลยหรือคะ”

“ไปแค่ลิ่งกาวิเอง” เขาว่าแล้วชี้มือไปยังเกาะที่มองเห็นอยู่ไกล ๆ “นั่นไง ลิ่งกาวิ ถ้ามีเวลาจะพาไปเที่ยว”

“คงได้ไปหรอก เอกสารติดตัวอะไรก็ไม่มีสักอย่าง นี่ขึ้นฝั่งแล้วฉันจะโดนจับข้อหาเป็นต่างด้าวลอบเข้าเมืองเพราะ

“ไม่มีบัตรประชาชนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“เออ นั่นนะสิ ผมก็ลืมไปเลย ควรพาคุณไปแจ้งบัตรหายแล้วทำบัตรใหม่ตั้งนานแล้ว”

“ขอบคุณนะคะที่อุตส่าห์นึกได้” เธอว่าอย่างประชดหน้าตังอย่างแสดงให้เห็นว่าไม่พอใจ

ชายหนุ่มมอม่้อ่อนใจ รู้หรือกว่าการจับตัวเธอมาจนนำมาสู่การติดเกาะเกือบถาวรของเธอทำให้กัญญาวีร์ไม่พอใจแค่ไหน แต่ที่เขาทำไปก็เพื่อความปลอดภัยของเธอ เพราะขนาดมือปืนยังโดนเก็บอย่างง่ายดาย พยานในเหตุการณ์ที่ทางนั้นตามหาเป็นเป้าหมายแรกอย่างเธอย่อมไม่มีทางรอดอย่างแน่นอน คิดแล้วชายหนุ่มก็ถอนหายใจยาว รู้สึกหนักอกขึ้นมาทันที ไม่รู้ว่าเมื่อไรเรื่องร้าย ๆ นี้จะจบลงสักที

หลังจากนั้นดูเหมือนกัญญาวีร์จะหมดคำถาม เธอไม่ได้พูดคุยอะไรกับเขาอีก และเพราะคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่รออยู่ทำให้ชายหนุ่มจมอยู่กับความคิดตนเองมากกว่าจะสนใจคนรอบกาย ทำให้นอกจากเสียงเครื่องยนต์เรือที่แผดดังสนั่นแล้ว ก็ไม่มีเสียงอื่นใดอีก

เกือบชั่วโมงก็ถึงที่หมาย เรือสปีดโบตตะบิ่งเต็มกำลังตรงไปยังท่าเทียบเรือขนาดใหญ่สัก แต่ก็มีเรือสัญจรและนักท่องเที่ยวค่อนข้างหนาตา เพราะเป็นเวลาทีเรือโดยสารกำลังจะออกจากท่าพอดี

สุทินพาเรือแล่นผ่านท่าเทียบเรือหลักไปอีกด้านที่เป็นท่าจอดเรือเอกชนที่ธีรธรรมเช่าไว้เป็นรายปี และเมื่อจอดเรือและก้าวขึ้นไปบนฝั่ง ก็พบว่าคนของเขามารออยู่แล้วตามที่เขาสั่งไว้ล่วงหน้า เขารับรถคันหนึ่งแล้วพากัญญาวิร์และไตตันไปด้วยกัน ในขณะที่อีกคันเป็นทีมบอดี้การ์ดของเขา

ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่ากัญญาวิร์เหลียวมองไปรอบ ๆ อย่างพิจารณา และเมื่อเธอเข้ามานั่งในรถด้านหน้าคู่กับเขา โดยมีลูกขายนั่งอยู่เบาะหลัง เธอก็หันมาถาม

“ฉันเคยมาที่นี่แล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ ตอนมาหาหมอไง”

“อ้อ” เธอว่าพลางพยักหน้าหงึก ๆ

เมื่อเห็นว่าเธอคงไม่มีคำถามแล้วเขาจึงออกรถมองเห็นรถยนต์ของคนของเขาเคลื่อนที่ตาม ชายหนุ่มขับรถไปอย่างไม่เร่งรีบ ก่อนจะยืมเมื่อได้ยินคนนั่งข้าง ๆ ถามขึ้นมาอีก

“เราจะไปไหนกันหรือคะ ยังไม่ถึงอีกหรือ”

“ยังไม่ครึ่งทางเลย”

“ฮะ! นี่มันสี่โมงเย็นแล้วนะคะ”

“รู้ แต่ที่ที่ผมจะพาคุณไปต้องเดินทางต่ออีกราว ๆ สองชั่วโมง เดี่ยวเข้าเมืองไปหาอะไรกินรองท้องก่อน จากท่าเรือประมาณสิบกิโล ไตตันหิวหรือยังครับ” ตอบเธอก่อน

หันไปถามลูกชายที่นั่งอยู่เบาะหลัง

“หิวหนิดหนึ่งครั้บคุณพ่อ”

“อีกแป็บหนึ่งนะครั้บลูก”

“ครั้บ” ลูกชายตอบอย่างว่าง่าย คนที่มีปัญหาเป็นพี่เลี้ยงของลูกมากกว่า

“แล้วเมืองของคุณนี่มันเมืองอะไรคะ”

“สตูล”

“สตูล!” เธอร้องเสียงหลง

ก็ญญาวิรรู้สึกตกใจไม่น้อยเมื่อรู้ว่าเธออยู่ส่วนไหนของประเทศไทย แม้น้อมจะเคยบอกเธอว่าเกาะที่เธอถูกนำตัวไปนั้นอยู่ชายแดนไทย-มาเลเซีย แต่เมื่อได้ยินชัดเจนว่าเธออยู่จังหวัดใด ก็ทำให้หญิงสาวตกใจกับระยะทางที่เธออยู่ห่างจากบ้าน ห่างชนิดที่ว่าการเดินทางกลับบ้านคงใช้เวลาอย่างยาวนานทีเดียว

“ทำไมต้องทำเสียงตกใจขนาดนั้น” เขาถามเธอเสียงดุ

“ก็จะไม่ให้ตกใจได้ยังไงคะ สตูลนี่มันติดสามจังหวัดชายแดนใต้เลยหรือเปล่า ไกลมาก”

“ไกลแล้วไง”

“ก็...” เธอว่าแล้วไม่มีคำตอบ นั่นสิ ไกลแล้วอย่างไร ปัญหาของเธอคืออะไรก็ญญาวิรรู้ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน “ก็มันไกล ตอนนี่รู้สึกเหมือนอยู่คนละโลกกับแม่กับพี่สาวเลย”

“คุณก็พูดเวอร์ไป ก็ยังอยู่ประเทศเดียวกัน แค่สตูลกับกรุงเทพฯ เอง”

“แล้วธุรกิจของคุณที่บอกว่าจะพาฉันไปดูก็อยู่ที่สตูลหรือคะ ทำไมคุณต้องมาทำอะไรไกลขนาดนี้ด้วย”

“เปล่า”

“อ้าว ไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วพาฉันมาทำไมคะ” เธอถามเสียงหลง เริ่มระแวงว่าเขาจะพาเธอมาทำอะไรไม่ดีอีก แม้ว่าจะมีลูกชายเขาอยู่ด้วย แต่เธอจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเขาไม่ได้เอาลูกเขามาด้วยเพื่อให้เธอไว้ใจและตามมาง่าย ๆ

“คุณเลิกคิดว่าผมจะทำอะไรร้าย ๆ สักทีเถอะ ผมไม่ได้ทำอะไรไม่ดี ไม่มีธุรกิจผิดกฎหมาย และที่ต้องเอาตัวคุณไว้ที่เกาะก็เพื่อความปลอดภัยของคุณเองอย่างที่เคยบอก แล้วก็ที่ไต่ต้นมาอยู่ด้วยก็เหตุผลเรื่องความปลอดภัยเหมือนกัน ถึงผมจะทำธุรกิจอย่างขาวสะอาด แต่คนอื่นไม่ได้ทำเหมือนผม อย่างที่คุณเห็นว่ามีคนส่งมือปืนมายิงผม ผมไม่ได้อยากให้ใครต้องมาติดอยู่ที่เกาะหรือกนะ ไม่ว่าจะคุณหรือไต่ต้น แต่ในเมื่อมันจำเป็น ผมก็ต้องทำ”

กัญญาวีร์เกลียดตัวเองเสียจริงที่เชื่อคำพูดของเขา เธอไม่แน่ใจนักว่าเพราะอะไร อาจจะเป็นแววตาเจ็บปวดในตอนที่อยู่ธบายาว ๆ กับเธอก็ได้ที่ทำให้หญิงสาวเชื่อเขาได้อย่างง่ายดาย

“แล้ว...ออกจากเกาะมาแบบนี้จะไม่เป็นอันตรายหรือคะ”

“ไม่หรอก ไม่มีใครรู้ว่าผมจะมา มันไม่ใช่การเดินทางประจำที่จะทำให้คนปองร้ายรู้และส่งคนมาดักรอ”

เขาตอบของเขาทำให้กัญญาวีร์โล่งใจ แปลกดีที่เกาะที่เธอเคยคิดว่าเป็นสถานที่จองจำเธอกลับกลายเป็นสถานที่ที่เธอคิดว่าเป็นหลุมหลบภัยเสียได้

การเดินทางสิบกิโลเมตรจากท่าเรือเข้าไปในตัวเมืองใช้เวลาไม่กี่นาที ชายหนุ่มขับรถเข้าไปจอดหน้าร้านสะดวกซื้อกลางย่านชุมชน แล้วหันมาบอกเธอ

“เติ๋ยซื้อน้ำกับขนมกินระหว่างทางละกัน เพราะต้องขับรถต่ออีกเกือบสองชั่วโมง เติ๋ยจะถึงค่ำเกินไป”

“คะ” เธอว่า หันไปหาเด็กในความดูแล “ไปครับไต่ต้นไปซื้อขนมกัน”

เด็กชายเปิดประตูรถออกมาอย่างกระตือรือร้นพร้อม ๆ กับเธอ เมื่อออกมายืนข้างรถแล้วเธอก็ยื่นมือไปจูงมือเด็กชายเดินตรงไปยังร้านสะดวกซื้อตรงหน้า โดยที่คนเป็นพ่อเดินตามมา หางตาหญิงสาวเห็นรถยนต์ของคนของเขาค้นตามมาจอดข้าง ๆ ก่อนที่ประณตจะเดินตามมา

กัญญาวีร์เลือกซื้อขนมขบเคี้ยวและน้ำดื่มสำหรับตนเองและเด็กชาย ก่อนหันไปหาผู้ใหญ่อีกสองคนที่ยืนอยู่ไม่

हां

“พวกคุณจะทำอะไรไหมคะ”

“ไม่เป็นไร เลือกที่คุณกับไต้ตั้งน้อยากินเถอะ” คนเป็นเจ้านายตอบเธอ ก่อนหันไปหาลูกน้องเขา “นายล่ะณตทำอะไรไหม”

“ไม่ละครับนาย ขอขอบคุณครับ” ประณตตอบ

กัญญาวีร์ได้ยืนตั้งนั้นก็หันกลับมาหัวตะกร้าที่วางอยู่บนพื้นซึ่งบรรจุกองที่เลือกไว้ขึ้นมาแล้วเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์จ่ายเงิน พอใจที่ผู้เป็นเจ้านายเดินตามมาจ่ายเงินให้โดยที่เธอไม่ต้องขอ จากนั้นก็พากันกลับออกไปขึ้นรถ และออกเดินทางต่อ

การเดินทางใช้เวลาราว ๆ เกือบสองชั่วโมงอย่างที่ชายหนุ่มว่า และเพราะสองข้างทางไม่มีอะไรน่าสนใจกัญญาวีร์จึงผล็อยหลับ มาตื่นเพราะถูกสะกิดเรียกจากคนขับรถ

“ถึงแล้วหรือคะ” หญิงสาวถาม ยกมือขยี้ตาแล้วหันไปมองรอบ ๆ ก่อนเบิกตากว้างเมื่อเห็นผืนน้ำกว้างใหญ่สุดสายตา หันไปถามเขาอย่างงุนงง “ทะเลที่ไหนคะ”

“ทะเลสาบ”

“ทะเลสาบ? ที่ไหนคะ”

“สงขลา”

“ทะเลสาบสงขลา” กัญญาวีร์พิมพ์ เคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่นึกว่าจะมีโอกาสได้มาเห็นด้วยตาตัวเองเช่นนี้ และเมื่อตั้งสติได้จากความง่วงงุน เธอก็ถามเขาเสียงสูง “เดี๋ยวนะ! นี่คุณพาฉันขับรถข้ามสตูลมาสงขลาหรือคะ”

“ใช่” เขาตอบสั้น ๆ โดยยังมองตรงไปข้างหน้า ดูตั้งใจกับการขับรถ

“โห...” เธอได้แต่คราง ไม่รู้จะพูดอะไรอีก หันกลับไปมองเด็กชายที่เบาะหลังก็เห็นที่กำลังหลับ เธอจึงหันมองทะเลสาบที่รถยนต์กำลังแล่นเลียบไป แล้วชวนเขาคูอย่างอดไม่ได้ “ทะเลสาบสวยดีนะคะ”

ชายหนุ่มหันมามยิ้มบาง ๆ ให้เธอ เขาไม่ได้พูดอะไรหญิงสาวจึงเพียงแต่ยิ้มซบความมดงามของทัศนียภาพข้างทางไปเงียบ ๆ

รถยนต์แล่นเลียบบริเวณทะเลสาบเข้าสู่เขตชุมชนอีกครั้ง กัญญาวีร์ไม่ถามอีกแล้วว่าเขากำลังจะพาเธอไปไหน แต่เดาว่าน่าจะใกล้ถึงจุดหมายเต็มที เพราะมองเวลาในรถแล้วเห็นว่าเกือบหกโมงเย็น

หลังจากที่รถแล่นไปเรื่อย ๆ กัญญาวีร์ก็สังเกตเห็นว่าข้างทางมีตู้คอนเทนเนอร์วางเรียงราย อีกทั้งถนนยังเต็มไปด้วยรถบรรทุกขนาดใหญ่ที่ขนตู้คอนเทนเนอร์หลากสีวิ่งกันขวักไขว่ เธอพอจะเดาได้ว่าเขาพาเธอไปที่ไหน ก่อนที่จะได้รับ

การยืนยันทันจากป้ายขนาดใหญ่ที่อยู่เหนือป้อมคล้ายป้อมยามที่รถกำลังจะแล่นผ่าน

“ท่าเรือหรือคะ”

เขายิ้ม ทำการแลกบัตรกับพนักงานที่ป้อมก่อนที่ไม่ทันจะยกขึ้น เปิดทางให้รถยนต์แล่นผ่านเข้าไปได้ จากนั้นจึงหันมาบอกเธอ

“ธุรกิจของผมบริหารจัดการท่าเรือ ส่วนที่นี้ ผมกำลังจะเสนอร่วมลงทุนปรับปรุงท่าเรือ เพราะบริษัทเดิมหมดสัญญา และทางการทำๆ ต้องการพัฒนาท่าเรือให้เป็นฮับการขนส่งทางเรือของประเทศในภูมิภาคนี้ รวมถึงขยายการขนส่งไปถึงญี่ปุ่นด้วย”

“เสนอร่วมลงทุน...นั่นแปลว่าที่นี้ยังไม่ใช่ของคุณ” เขาส่ายหน้า “คนที่ส่งคนมายังคุณเขาก็ต้องการที่นี้เหมือนกันหรือคะ” เธอถามอย่างเริ่มเข้าใจ

ชายหนุ่มพยักหน้าพลางถอนใจ ก่อนบอกเสียงเรียบเหมือนไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องคอขาดบาดตาย

“ถ้าผมตายเขาก็หมดคู่แข่ง”

๑๔

กัญญาวีร์เหล่มองคนพูดซึ่งเขาก็หันมามิแล้วถาม

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

“คุณพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่” เธอว่า ไม่คิดว่าจะมีใครพูดเรื่องการถูกมุ่งหมายเอาชีวิตด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนพูดเรื่องดินฟ้าอากาศแบบนี้

“ใหญ่สิ แต่ทำไปได้ นี่คือความจริงของชีวิตที่ผมต้องเผชิญ”

“ไม่กลัวตายหรือคะ” เธอถาม ขนาดไม่ใช่เรื่องของเธอ ยังรู้สึกว่ามันน่ากลัว เขาที่เป็นเป้าหมายที่อาจจะเพลิงพล้ำโดนฆ่าตายเมื่อไรก็ได้ กลับดูไม่สะทกสะท้าน

“ไม่กลัวหรอก แต่ผมไม่อยากตาย เป็นห่วงลูก”

กัญญาวีร์มองคนพูดอย่างซาบซึ้งใจ เขาคงไม่รู้ตัว

หรือกว่า คำพูดที่เขาเพิ่งพูดออกมาทำให้เธอมองเขาอย่างชื่นชมบูชาแค่ไหน ทุกครั้งที่เห็นเขาอยู่กับลูก การปฏิบัติต่อกันระหว่างพ่อลูกทำให้กัญญาวิรรู้สึกชื่นชมอยู่ในใจ เขาทำให้เธอนึกถึงพ่อ ตอนพ่อยังมีชีวิตอยู่พ่อก็ดูแลเธอแบบนี้ รักเธอแบบนี้ แต่เธอโชคร้ายที่พ่อจากเธอไป จึงเป็นห่วงเขา ไม่อยากให้เขาถูกฆ่าตาย เพราะไม่อยากให้ไตตันมีชะตากรรมไม่ต่างจากเธอ เธออยากให้เขาอยู่ อยากให้เขาได้เห็นไตตันเติบโต ไม่อยากให้เขาเป็นอย่างพ่อที่ไม่มีโอกาสได้เห็นเธอในวัยผู้ใหญ่

“ฉันไม่อยากให้คุณตาย” เธอเปลือยพูดไปอย่างที่คิด ก่อนจะสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือที่วางอยู่บนตักถูกเขายื่นมือมาบีบเบา ๆ เร็ว ๆ ก่อนคลายออก พร้อม ๆ กับที่เขาบอกเธอ

“ไม่ต้องห่วงนะ ผมไม่ตายง่าย ๆ หรือ คุณก็เห็นว่าผมดวงดีแค่ไหน ขนาดมือปืนมาถล่มยิง ยังมีคุณมาสะดุดล้มใส่จนลูกปืนพลาดเป้าเลย”

กัญญาวิรรส่งค้อนน้อย ๆ ให้เขา เพราะชายหนุ่มพูดกลัวหัวเราะเหมือนการถูกถล่มยิงเป็นเรื่องตลก ทั้ง ๆ ที่หากไม่มีอะไรผิดพลาด ป่านนี้เธอและเขาอาจจะไม่ได้มานั่งคุยกันอยู่ตรงนี้

“แล้วคุณจะรู้ได้ไงว่าคุณจะดวงดีตลอด ถ้าคราวหน้าเขาไม่พลาดล่ะคะ” ถามไปแล้วเธอก็ใจুবหวี รู้สึกเหมือน

อยากร้องให้ขึ้นมาทันที ถ้าเขาตาย ไตตันอาจจะต้องโถม
แบบขาดแคลนเหมือนเธอ

ชายหนุ่มหันมามองเธอแวบหนึ่งแล้วหันกลับไปมอง
ถนน ก่อนที่จะหันขวับมาอีกครั้ง ถ้ามเธอกลัวหัวเราะ

“นี่คุณน้ำตาคลอหรือ กลัวผมตายจนจะร้องให้เลย
หรือ”

“ไม่ใช่เสียหน่อย” เธอว่า เบือนหน้าไปจากเขา กลืน
น้ำลายและก้อนสะอื้นที่ขึ้นมาจุกอยู่ที่คอ “ฉันแค่เป็นห่วง
ไตตัน ฉันไม่อยากให้ไตตันเป็นกำพรว้า”

“เหมือนคุณหรือ” เขาถามเธอเสียงอ่อนโยน สายตาที่
เขามองไม่มีความเวทนา แต่เป็นความเห็นอกเห็นใจ ที่ส่งผล
ต่อความรู้สึกของเธอจนต้องมองไปทางอื่น ไม่สบตากับเขา

เธอมองภาพสองข้างทางที่ผ่านสายตาไปช้า ๆ ตาม
การเคลื่อนที่ของรถยนต์ที่ไม่ได้แล่นไปเร็วนัก อีกทั้งบางครั้ง
ยังต้องหยุดเพื่อหลีกเลี่ยงให้รถบรรทุกไปก่อน และเมื่อปรับ
ความรู้สึกให้กลับมาเป็นปกติได้ เธอจึงหันไปถามเขาเรื่องอื่น
ที่ห่างไกลกับเรื่องที่เพิ่งคุยกัน

“นี่เราจะไปถึงเรือเลยไหมคะ”

“ไม่ถึงหรอก นี่เป็นท่าเรือน้ำลึกขนส่งสินค้า ไม่ใช่
ท่าเรือโดยสาร คนที่เข้าไปถึงข้างในได้ต้องมีบัตรผ่าน เดี่ยว
ผมจะขับรถไปวนออกมา”

กัญญาวิร์พัยกหน้ารับรู้ นึกในใจว่าแม้จะไม่ได้เข้าไปจนถึงที่ที่เรือลำใหญ่จอดเทียบท่า แต่การได้เข้ามาภายในบริเวณท่าเรือขนส่งสินค้าแบบนี้ก็ทำให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจได้มาก เพราะเธอไม่เคยเข้ามาภายในบริเวณท่าเรือแบบนี้มาก่อนในชีวิต

เมื่อรถแล่นเข้าไปจนสุดทางที่คนภายนอกได้รับอนุญาตให้เข้ามาได้แล้วชายหนุ่มก็วนรถพากลั้ออกมากัญญาวิร์หันไปมองเด็กน้อยที่เบาะหลังยังเห็นหลับอยู่ จึงหันมาคุยกับผู้เป็นพ่อ

“ไต่ต้นอดดูท่าเรือเลยคะ หลับสนิทเลย”

“ไต่ต้นไม่ได้อยากมาดูท่าเรือหรอก” เขาว่ายิ้ม ๆ “ผมสัญญากับไต่ต้นไว้ว่าจะพามาดูหนึ่งนะ ไป เข้าเมืองกัน”

ชายหนุ่มขับรถย้อนกลับมาทางเดิม ผ่านร้านรวงต่าง ๆ จนกระทั่งมองเห็นทะเลสาบอีกครั้ง และคราวนี้เขาก็ขับรถขึ้นสะพานข้ามฝั่ง ซึ่งเป็นสะพานที่ทอดยาวคล้ายจะไม่มีที่สิ้นสุดอย่างที่กัญญาวิร์ไม่เคยเห็นมาก่อน

“สะพานติณสูลานนท์ คนแถวนี้เรียกสะพานติณ เขื่อมจังหวัดที่อยู่คนละฝั่งทะเลสาบเข้าด้วยกัน ทำให้การเดินทางสะดวกขึ้น คุณพ่อคุณแม่ผมเล่าให้ฟังว่าสมัยก่อนพวกท่านต้องต่อคิวเอารถขึ้นแพขนานยนต์เพื่อข้ามปากไปสงขลาหรือหาดใหญ่ ไม่ได้ข้ามได้ตลอดเวลาแบบพวกเรา”

“สะพานนี้เพิ่งสร้างหรือคะ” กัญญาวีร์ถามอย่างสนใจ
 สายตามองผืนน้ำเบื้องล่างขณะที่รถแล่นไปบนสะพาน

“สร้างเสร็จปีที่ผมเกิด ทำให้พอจำความได้ผมก็เห็น
 สะพานนี้แล้ว”

“เมื่อก่อนคุณพ่อคุณแม่คุณก็อยู่บนเกาะหรือคะ”
 กัญญาวีร์ถาม ใจอยากรู้อยากถามว่าแล้วตอนนี้พวกท่านไปไหนแต่
 เกรงจะเป็นการละลาบละล้งมากเกินไป และหากเขาตอบว่า
 พวกท่านจากไปแล้วอาจจะทำให้บรรยากาศแยลงโดยไม่
 จำเป็น

“พวกท่านก็ไป ๆ มา ๆ เหมือนผม แต่หลังเกษียณก็
 อยู่กรุงเทพฯ ตลอด นาน ๆ จะมาเสียทีหนึ่ง”

ครู่หนึ่งรถก็ขึ้นจากสะพาน แล่นไปตามถนนเลียบริบ
 ชายฝั่ง ก่อนที่จะจอดลงหน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง โดยคนขับ
 หันมาฉีกยิ้มแล้วถาม

“หิวยัง กินข้าวกัน”

“ถึงแล้วหรือคะ” กัญญาวีร์ถาม หันมองรอบกายอย่าง
 สงสัย เพราะสภาพที่เห็นนั้นมีความเป็นป่าเกินกว่าจะเป็นตัว
 เมือง ก่อนจะหันไปมองด้านหลังเพราะได้ยินเสียงเหมือน
 ใต้ต้นไม้ และพบว่าเด็กชายตื่นแล้วกำลังนั่งมองรอบกายด้วย
 ท่าทางงง ๆ ไม่ต่างกับเธอ

“ถ้าถึงเมืองสงขลาที่ยัง ที่นี้เรียกเกาะยอ แวะกินข้าว

กันก่อน ร้านนี้เป็นร้านอาหารทะเลขึ้นชื่อ คุณแพ้อาหารทะเลหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“งั้นก็ไปกัน” เขาบอกเธอแล้วหันไปบอกลูกชาย “ไปครับไต่ตั้น กินข้าวกัน คุณพ่อหิวแล้ว”

ชายหนุ่มเปิดประตูออกไปแล้วเดินอ้อมมาหาเธอ ซึ่งก็ัญญาวีร์ก็ลงจากรถแล้วเปิดประตูหลังให้ไต่ตั้น เด็กชายยื่นมือมาให้เธอจึงเดินเคียงไปกับคนเป็นพ่อ ตรงไปยังร้านอาหารที่มีรถยนต์จอดอยู่หน้าตา โดยมีคนของเขาที่ขับรถเข้ามาจอดข้าง ๆ เดินตามมาเป็นขบวน

ร้านอาหารทะเลขึ้นชื่อที่เจ้าถิ่นพามานี้มองจากด้านนอกไม่รู้ว่าจะจะเป็นร้านอาหารที่สร้างเป็นเทอร์เรซเปิดรับลมทะเล อีกทั้งยังมองเห็นวิวทะเลทุกด้าน โดยพนักงานพาไปนั่งยังโต๊ะขนาดใหญ่โต๊ะหนึ่งด้านริมสุด ก่อนจะยื่นเมนูให้ผู้ใหญ่ทุกคนบนโต๊ะ

“อยากกินอะไรสั่งกันตามสบายนะ” ชายหนุ่มบอกคนของเขา ก่อนหันมาถามเธอ “คุณชอบกินอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า”

กัญญาวีร์อีกอัก แน่นอนว่าเธอมีอาหารทะเลที่ชอบเป็นพิเศษ แต่ถ้าบอกไปก็เกรงใจเขาเพราะเป็นอาหารที่มี

ราคาอยู่ไม่น้อย แต่ถ้าจะบอกว่าไม่มีก็จะเป็นการโกหก ซึ่งในขณะที่เธอกำลังตัดสินใจว่าจะตอบอย่างไรดีอยู่นั้น เขาก็เร่งเข้ามาอีก

“ว่าไง”

“เอ่อ...ปุกะ แต่ฉันกินอะไรก็ได้ที่คนอื่น ๆ สั่งมา”

“ปุกหรือ พี่วีชอบกินปูเหมือนไตตันเลย” เขาหันไปพูดกับลูกชายด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ไตตันชอบกินปูแต่ไม่ชอบแกะ” เด็กชายว่า ซึ่งเรียกเสียงหัวเราะจากคนเป็นพ่อได้ทันที ก่อนที่เขาจะหันมาถามเธอ

“แล้วพี่วีล่ะครับ ชอบกินแล้วชอบแกะด้วยหรือเปล่า”

กัญญาวีร์ส่ายหน้าตอบตามจริง ในขณะที่ในใจนึกถึงคนที่เคยแกะปูให้ทำให้รู้สึกเหมือนจุกอยู่ที่อก จะว่าไปนับแต่พ่อเสียเธอก็แทบจะไม่ได้กินปูอีกเลย ทั้งเพราะคนเคยแกะให้ไม่อยู่แกะปูให้เธอแล้ว และทั้งปูทะเลตัวใหญ่ ๆ นั้นมีราคาแพงเกินกว่าความสามารถในการหาเงินของเธอ ส่วนปูม้าที่ราคาถูกลงมาเธอก็ไม่ชอบกิน

“ให้คุณพ่อแกะให้ก็ได้ครับพี่วี คุณพ่อแกะปูเก่งที่หนึ่งเลย” ไตตันบอกเธออย่างอวด ๆ

หญิงสาวหันมองคนที่ถูกยกให้แกะปูเก่งเป็นอันดับหนึ่งก็เห็นเขามองลูกชายด้วยรอยยิ้มกว้าง ทำหน้าตาเหมือน

ภูมิใจกับตำแหน่งที่ได้รับมานักหนา ทำให้เธออดหัวเราะ ให้แก่ความน่ารักระหว่างพ่อลูกไม่ได้ รู้สึกว่าช่างเป็นภาพที่ สวยงามเสียเหลือเกิน

เมื่อพนักงานมารับคำสั่ง หนุ่ม ๆ ในโต๊ะก็ช่วยกันสั่ง อาหารและเครื่องดื่ม ซึ่งรอไม่นานนักอาหารก็ถูกทยอยนำ ออกมาวางลงบนโต๊ะ

กั๋งเผาจานโต ๆ ที่ใครสักคนสั่งถูกวางลงตรงกลางโต๊ะ ส่งกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอ ตามมาด้วยปู๋นึ่งในจานขนาดใหญ่ ต่างกัน ซึ่งเสิร์ฟมาพร้อมน้ำจิ้มซีฟู้ดทั้งแบบพริกเขียวและแดง นอกจากนี้ยังมีอาหารทะเลอย่างอื่นอีกทั้งผัด ยำ และทอด ดู น่ากินไปหมด

กัญญาวีร์มองชายหนุ่มยื่นมือไปหยิบปู๋นึ่งในจานมา แกะเอาแต่เนื้อวางใส่จานให้ลูกชายด้วยความรู้สึกที่ทั้งชื่นชม และเศร้าหมอง ชื่นชมผู้เป็นพ่อที่ปฏิบัติต่อลูกชายอย่างน่ารัก และเอาใจใส่ แต่ก็เศร้าเพราะคิดถึงคนที่เคยทำแบบนี้ให้เธอ ที่ตอนนี้จากเธอไปไกลอย่างไม่มีวันกลับแล้ว แต่ในขณะที่ กำลังพยายามกล้ำกลืนก้อนสะอื้นที่เกิดจากความคิดถึงพ่ออยู่นั้น หัวใจของหญิงสาวก็โลดขึ้น เมื่อมือใหญ่ยื่นมาวางเนื้อปู๋นึ่ง แกะเรียบร้อยแล้วใส่จานให้

“กินเยอะ ๆ นะ” เขาบอก

กัญญาวีร์หันไปมองเขาแล้วเอ่ยขอบคุณเบา ๆ

ความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจที่มีใครสักคนดูแลพุ่งขึ้นมาจุกอยู่ที่อกจนเธอพูดไม่ออก และช่วยไม่ได้เลยที่ความรู้สึกบางอย่างเริ่มคืบคลานเข้ามาสู่หัวใจ แม้จะรู้ว่าไม่ควร รู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่เธอควรรู้สึกอะไรด้วย แต่หัวใจที่เหมือนมีความคิดเป็นของตนเองที่กำลังเต้นรัวอยู่ในอกเธอก็ไม่ฟังเธอเลย

“เป็นอะไร ไม่ร่อยหรือ”

เสียงทุ้มที่ดังอยู่ใกล้ ๆ เรียกภักัญญาวีร์ให้หันไปมองเมื่อสายตาพบกับสายตาที่มีความเป็นห่วงเป็นใยของเขาก็ทำให้หญิงสาวต้องหลบตา ได้แต่บอกเขาอยู่ในใจว่าอย่าทำดีกับเธอนักเลย ตอนนี่เธอเริ่มจะคิดอะไรที่ไม่สมควรกับเขาแล้ว และหากเขายังเป็นแบบนี้อยู่ต่อไป เธอก็ไม่รู้ว่าจะหักห้ามความรู้สึกตนเองไปได้อีกนานแค่ไหน

“อร่อยค่ะ ขอบคุณนะค่ะ จริง ๆ คุณไม่ต้องแคะให้ฉันก็ได้” เธอตอบออกไปโดยตรึงสายตาทที่จางขาวตรงหน้า

“ก็คุณไม่ชอบแคะเองไม่ใช่หรือ ผมเองก็แคะให้ไตตั้งอยู่แล้ว แคะเพิ่มให้คุณอีกนิตจะเป็นไป”

ภักัญญาวีร์ลอบถนอยใจ เขาปฏิบัติต่อเธออย่างที่ทำกับลูกเขา แม้ว่าเธอจะเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของเขา แต่เขาคงเห็นเธอเป็นเหมือนลูกหลานคนหนึ่งกระมังจึงได้เมตตาเอ็นดูเธอ มีแต่เธอที่บ้ารู้สึกกับเขาอย่างไม่ถูกไม่ควร และหากไม่รีบหักห้ามใจ คนที่จะเจ็บปวดก็คงมีแต่เธอนี้ละ ทั้งรู้สึกผิดบาปที่

รู้สึกดีกับคนที่มีครอบครัวแล้ว และรู้สึกผิดหวังที่ความรู้สึกของเธอจะไม่มีวันได้รับความรู้สึกอย่างเดียวกันตอบกลับมา

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารเป็นไปอย่างสนุกสนาน สามหนุ่มทีมบอดีการ์ดของชายหนุ่มดูผ่อนคลายกว่าระยะแรกที่ได้รู้จักกัน และหากไม่นับความรู้สึกที่ผิดที่ผิดทางของเธอแล้ว อาหารมื้อนี้เป็นมื้อที่ดีที่สุดมื้อหนึ่งเลยทีเดียว

หลังจากที่อาหารทุกจานถูกจัดการจนเกลี้ยงอย่างไม่น่าเชื่อและชายหนุ่มผู้เป็นเจ้านายจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดก็เดินกลับไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่หน้าร้าน ก่อนขับตามกันไปบนถนน จนกระทั่งมองเห็นสะพานคอนกรีตที่ทอดยาวอีกครั้ง

“เฮ้ เรากลับทางเดิมกันหรือคะ” กัญญาวีร์ถาม เธอไม่คุ้นเคยกับสถานที่และตอนนี้ก็หลงทิศหลงทางไปหมดแล้ว

ชายหนุ่มหัวเราะกับคำถามเธอ ก่อนตอบ

“นี่เป็นสะพานช่วงที่สอง เชื่อมเกาะยอกับฝั่งตัวเมือง เรากำลังจะเข้าเมืองกันแล้ว”

“อ้อ” เธอว่าอย่างเก๋อกระดาก นั่งไปเสียบ ๆ โดยไม่ถามอะไรเขาอีก

ชายหนุ่มขับรถต่อไปอีกราว ๆ ครึ่งชั่วโมง เขาก็เลี้ยวรถเข้าไปจอดที่หน้าล็อบบี้โรงแรมแห่งหนึ่ง แล้วหันมาบอกเธอ

“ผมให้คนจองโรงแรมไว้แล้ว ให้ไต่ต้นพักกับคุณนะ”

“ค่ะ” เธอว่า คิดว่าเป็นหน้าที่ที่เธอต้องพักห้องเดียวกับลูกชายเขาอยู่แล้ว

ชายหนุ่มพาเธอและลูกชายของเขาเข้าไปเช็คอินแล้ว ขึ้นห้องพักเลย โดยให้คนของเขาขับรถไปจอดให้ และเขาเดินไปส่งเธอกับลูกที่หน้าห้องพักของเธอ บอกก่อนที่เธอจะเข้าห้อง

“ผมพักห้องตรงข้ามกับคุณ ส่วนห้องติดกันเป็นของสามคนนั่น มีอะไรเรียกได้ตลอดเวลาละ ตอนนี้พาไต่ต้นไปอาบน้ำเถอะ จะได้เข้านอน เลยเวลานอนไต่ต้นมานานแล้ว”

“ค่ะ ขอบคุณนะค่ะสำหรับ...อาหารเย็น” ...ที่ช่วยแกะปูให้

“หน้าที่ผมอยู่แล้ว” เขาว่า ก้มลงหอมแก้มลูกชายแล้ว บอก “ไต่ต้นอาบน้ำเข้านอนนะครับ”

“คุณพ่อมาส่งไต่ต้นเข้านอนด้วยได้ไหมครับ” เด็กชายขอ

“วันนี้ดีกแล้ว ให้พี่วีส่งเข้านอนได้ไหมครับ คุณพ่อยังไม่ได้อบน้ำเลย”

“คุณพ่อไปอาบน้ำแล้วมาหาไต่ต้นได้ไหมครับ” เด็กชายต่อเรื่องอย่างไม่ยอมแพ้จนกัญญาวีร์อดยิ้มไม่ได้

“เออจั้นหรือ” เขาว่า ทำท่าคิด ก่อนบอกอย่างตัดสินใจ

ได้ “นั่นคุณพ่อไปอาบน้ำก่อนนะครับ เดี่ยวมา”

จากนั้นเขาก็เดินเข้าห้องตรงข้ามไป ส่วนเธอก็เข้าห้องกับเด็กชายในความดูแล จัดการให้เด็กชายอาบน้ำ และรีบเข้าไปอาบต่ออย่างรีบ ๆ ในตอนที่ไต่ต้นแตงตัว และเมื่อเรียบร้อยแล้วทั้งสองคน เธอก็ส่งเด็กชายขึ้นเตียง โดยเธออ่านนิทานที่นำมาด้วยให้ฟังเรื่องหนึ่ง

ขณะกำลังจะอ่านนิทานจบเล่มนั่นเอง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น กัญญาวีร์เดินไปเปิดประตูให้คนข้างนอกเข้ามา ก่อนจะกลับมาอ่านนิทานต่อจนจบ จากนั้นชายหนุ่มก็ห่มผ้าและส่งลูกชายเข้านอน ก่อนที่จะเอ่ยราตรีสวัสดิ์กับเธอ แล้วเดินตรงไปยังประตู แต่เมื่อถึงประตูเขาก็ชะงักแล้วยืนนิ่งคล้ายกับคิดอะไรบางอย่างอยู่ ก่อนจะหันกลับมาหาเธอ

“ง่วงหรือยัง”

“ยังค่ะ” กัญญาวีร์ตอบตามความจริง เพราะยังไม่ตึกมาก แม้จะเลยเวลานอนของไต่ต้นไปนานแล้วก็ตาม

“งั้น...ออกไปนั่งฟังเพลงเป็นเพื่อนผมหน่อยได้ไหม”

กัญญาวีร์ชะงักไปด้วยคาดไม่ถึงว่าเขาจะชวนออกไปนั่งฟังเพลงเช่นนี้ เธอหันไปมองเด็กชายที่หลับไปแล้วอย่างง่ายดาย ก่อนหันกลับมาหาคนที่ยังรอคำตอบ

“ไต่ต้นล่ะคะ”

“เดี๋ยวให้ประณตมาเฝ้า”

“งั้น...ก็ได้ค่ะ”

เขายิ้มบาง ๆ เมื่อได้ยินคำตอบ ก่อนถาม

“คุณต้องแต่งตัวนานไหม”

“ไม่หรอกค่ะ ขอเวลายี่สิบนาที”

“โอเค งั้นผมจะลงไปรอที่ล็อบบี้” เขาว่่าก่อนเดินออก

จากห้อง

๑๕

กัญญาวีร์ปิดประตูตามหลังชายหนุ่มแล้วเดินกลับเข้าห้อง ตรงไปยังกระเป๋าเดินทางที่ยังไม่มีโอกาสเอาเสื้อผ้าออกมาใส่ตู้ เธอเลือกชุดที่พอจะเหมาะใส่ออกไปนั่งฟังเพลงกับเขา ก่อนหยิบเข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ

หญิงสาวเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วมองใบหน้าไร้สีสันของตนในกระจก นับแต่มาอยู่บนเกาะกลางทะเลเธอก็ไม่เคยแต่งหน้าเลย แม้แต่แป้งยังแทบไม่ได้ทา แต่เมื่อคิดว่าเธอกำลังจะออกไป ‘เที่ยวกลางคืน’ ก็คิดว่าคงต้องแต่งหน้าบ้าง นึกขอบคุณคนซื้อเสื้อผ้ามาให้ในวันแรก ๆ ที่เธอถูกนำมาที่เกาะ เพราะเขาไม่ได้ซื้อมาแค่เสื้อผ้า แต่ยังมีเครื่องสำอางเล็ก ๆ น้อย ๆ พอให้เธอหยิบจับมาใช้ได้บ้าง

กัญญาวีร์แต่งหน้าบาง ๆ ด้วยการลงแป้งและบลัช

อ่อนง่าย ๆ ทาเปลือกตาและลิปสติกสีอ่อน ก่อนปิด ๆ คิวให้ เป็นทรงเป็นอันเสร็จพิธี จากนั้นก็หยิบแปรงมาแปรงผมโดย ปล่อยยาวสยาย รู้สึกว่าผมเริ่มยาวเกินพอดี นึกถึงเงินพิเศษที่ได้จากการวิ่ง ไม่แน่ใจว่าจะพอค่าตัดผมหรือไม่ แต่ตั้งใจว่า พรุ่งนี้จะลองเข้าไปถามราคาร้านตัดผมดู

เมื่อสำรวจตนเองในกระจกจนคิดว่าเธอดูดีพอจะ ออกไปข้างนอกได้แล้ว ก็เดินไปหยิบคีย์การ์ดที่เธอวางไว้บน โต๊ะข้างหัวเตียง โชคดีที่ชุดที่เธอใส่มีกระเป๋าจึงสอดการ์ดเก็บ ไว้ก่อนเดินไปเปิดประตูห้อง

“อ้าว คุณประณต” เธอทักบอดีการ์ดของเจ้านายที่ยืน อยู่หน้าห้อง “มานานแล้วหรือคะ”

“ครูเดียวครับ”

“เชิญคะ ไตตันหลับไปแล้ว ขอขอบคุณมากเลยนะคะ” เธอว่า ก้าวออกไปจากห้องแล้วเปิดประตูกว้างให้คนตรงหน้า ก้าวเข้าไปภายใน และบอกก่อนจะปิดประตู “คีย์การ์ดอีกอัน วางอยู่ที่โต๊ะหัวเตียงนะคะ เผื่อต้องใช้”

“ขอบคุณครับคุณวี เทียบให้สนุกนะครับ” ประณต บอกเธอก่อนประตูห้องจะปิดลง

กัญญาวีร์ก็ลงสำรวจความเรียบร้อยของตนอีกครั้ง ก่อนจะเดินตรงไปยังลิฟต์ กดเรียกลิฟต์อยู่ครูเดียวก็ได้ก้าว เข้าไปภายใน กดแผงควบคุมเพื่อเลือกจุดหมายซึ่งเป็นชั้น

ลือบปีของโรงแรม

เมื่อลิฟต์ลงมาถึงจุดหมายหญิงสาวก้าวออกมาและสอดสายสายตาหาคนที่นั่งเธอไว้ ก่อนจะก้าวเร็ว ๆ ไปหาเมื่อเห็นว่าเขานั่งอยู่มุมหนึ่งตามลำพัง บนโต๊ะตรงหน้ามีแก้วเครื่องดื่มวางอยู่ เขาสวมกางเกงยีนและเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนขึ้นมาถึงใต้ศอก ปลอดภัยสองเม็ดอวดแผลงอกที่มีแต่กลิ่นเนื้อ ดูดีจนเธอใจสั่น

ชายหนุ่มลุกขึ้นเมื่อเห็นเธอเดินเข้าไปหา เขามองเธอด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก หญิงสาวรู้สึกประหม่าขึ้นมาอย่างควบคุมตนเองไม่ได้ ความรู้สึกแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นที่ร้านอาหารและพยายามกดไว้กำลังตะเกียกตะกายออกมาภายนอก แม้จะพยายามบอกตนเองว่าอย่าคิด ๆ แต่ความรู้สึกที่แสนจะตื้อตึงนี้ก็ไม่ฟังกันเลย

“นั่งสิ” เขาบอกพร้อมผายมือ

กัญญาวิร์ก้าวไปนั่งที่เก้าอี้ตัวตรงกันข้าม พิมพ์ขอบคุณ และเห็นว่าเขานั่งลงหลังจากที่เธอนั่งเรียบร้อยแล้ว

“คุณ...มานานแล้วหรือคะ” เธอถามไปอย่างนั้นเอง

“ครูเดียว” เขาตอบ พลิกมือดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือแล้วบอกเธอยิ้ม ๆ “ไม่คิดว่าคุณจะเสร็จภายในยี่สิบนาทีเลยสักเครื่องดีม”

“ทำไมล่ะคะ” เธอถามพร้อมค้อนน้อย ๆ ไม่พอใจ

เล็กน้อยที่เขาคิดว่าเธอจะทำได้อย่างที่พูด

“ไม่รู้สิ ปกติผู้หญิงจะใช้เวลาแต่งตัวนาน” เขาว่า

“ฉันอาจจะไม่ปกติ” เธอว่า รู้สึกว่าความประหม่าเริ่ม
คลายลงเมื่อได้ต่อปากต่อคำกับเขา

“นั่นนะสิ ประทับใจนะนี่”

คำว่า ‘ประทับใจ’ และสายตาที่เขา มองมาทำให้
ความรู้สึกที่กัญญาวีร์พยายามกดไว้ปั่นป่วนอีกครั้ง เธอต้อง
บ้าไปแล้วแน่ ๆ ที่อยู่ ๆ ก็มาคิดไม่ชื่อกับผู้ชายที่เธอไม่ควรคิด
อะไรด้วยมากที่สุดอย่างเขา เขาที่ไม่ใช่คนรุ่มราวคราว
เดียวกับเธอ เขามีชีวิตราวกับอยู่คนละโลกกับเธอ และที่
สำคัญที่สุด...เขาที่มีครอบครัวแล้วและเธอก็หลงรักลูกชาย
เขามากด้วย

บ้า บ้า บ้า ยายวีเธอบ้าไปแล้ว! หญิงสาวได้แต่โวยวาย
กับตนเองในใจ

“คิดอะไรอยู่”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นใกล้ ๆ ทำให้กัญญาวีร์ถึงกับสะดุ้ง ก็
จะไม่ให้สะดุ้งได้อย่างไรเล่า ในเมื่อเธอไม่ได้คิดถึงอะไรเลย
นอกจากเรื่องของเขาล้วน ๆ

“เราจะนั่งฟังเพลงกันอยู่ที่นี่หรือคะ” เธอไม่ตอบแต่
เลี้ยงไปถามเขา มองไปรอบ ๆ บริเวณล็อบบี้ที่มีคนนั่งอยู่มุ่ม
หนึ่งเพราะมีดนตรีแสดงสด แต่เป็นเพลงรักหวานที่ไม่ใช่แนว

เธอเลย แต่ต้องถามเขาเพราะเขาเป็นผู้ใหญ่กว่าเธอมาก อาจจะชอบดนตรีแบบที่กำลังแสดงอยู่ในล็อบบี้ก็ได้

“ที่ชั้นใต้ดินมีพับ สนใจไหม”

“ถ้าคุณอยากไปก็ได้ ฉันมาเป็นเพื่อนคุณเฉย ๆ นี่คะ”

“อ้าว ได้ไง มาด้วยกันก็ต้องตัดสินใจร่วมกัน” เขาว่า ก่อนบอกต่อ “ข้างล่างมีพับ ข้างบนมีพูลปาร์ตี้ ตรงนี้มีดนตรีสด เอาอะไร ผมให้คุณตัดสินใจ”

“อ้าว ไหนว่ามาด้วยกันต้องตัดสินใจร่วมกันงะคะ”

เขาหัวเราะ ก็ัญญาวีร์สังเกตว่าเขายิ้มและหัวเราะมากกว่าปกติ อย่างที่เธอไม่ค่อยเห็นและไม่ชินเอาเสียเลย ปกติออกจะทำหน้าเคร่งเป็นมาเฟีย วันนี้นักดูอารมณ์ดี ผิดปกติ สงสัยจะเพราะได้ออกจากเกาะมาเจอแสงสีกระมัง

“บางครั้งสุภาพบุรุษก็ต้องตามใจสุภาพสตรี” เขาว่า ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบด้วยท่าทางสบายอกสบายใจ

“ไปพับก็ได้คะ” เธอตอบหลังจากคิดแล้ว เธอไม่ชอบดนตรีคนแก่ในล็อบบี้ พูลปาร์ตี้ก็ไม่รู้ว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดว่ายน้ำไหม เข้าพับดูจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในตอนนี้

“งั้นคุณดื่มอะไรก่อนไหม เครื่องดื่มผมเพิ่งมาเอง”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันรอได้”

เขามองเธออย่างพิจารณา สายตาดูครุ่นคิด จนเธอต้องเสทลบทา ถ้ามอ้อมอ้อม

“มองอะไรคะ หน้าฉันมีอะไรติดหรือไง”

“คุณตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ได้ไหม”

“ได้สิคะ อดีตเด็กเสิร์ฟอย่างฉันก็ต้องมีบ้างแหละ ไม่ใช่คุณหนูที่มีชีวิตอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์”

เขาหัวเราะอีกแล้ว ก็ญญาวีร์ไม่เห็นว่าคุณพูดจะน่าตลกตรงไหน แต่ดูเหมือนไม่ว่าเธอจะพูดอะไรเขาก็ดูจะเข้าไปเสียหมด

“งั้นคืนนี้คุณตี้มเป็นเพื่อนผมได้ไหม”

“ก็ได้แหละ” เธอตอบ มีคนจ่ายให้เธอไม่ปฏิเสธหรอก

“ดี” เขาว่า ยกแก้วที่ยังมีเครื่องดื่มอยู่เกือบเต็มขึ้นตี้มจนหมดแล้วลุกขึ้น ยื่นมือมาตรงหน้าเธอ “ไปกันเถอะ”

ก็ญญาวีร์เงยหน้ามองเขาสลับกับมือที่ยื่นมาตรงหน้าแล้วถามตนเองในใจอย่างลนลาน

เขายื่นมือมาแบบนี้เธอต้องทำอะไร!

ธีร์ตี้มมองคนที่ยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ เงยหน้าขึ้นมามองเขาตาโต อ้าปากหวอ แล้วอดหัวเราะกับท่าทางตลก ๆ ของเธอไม่ได้ เขาเอ่ยสัพทไปอีกครั้งพร้อมยื่นมือไปจับแขนเธอ

“มาสิ”

“เดินเองได้” เธอว่า พยายามแกะมือออกจากมือเขาแต่ชายหนุ่มจับแขนเธอมาควง

“ขอควงหน่อย นาน ๆ จะได้ออกมาเที่ยวแบบนี้สักที”

เขาว่าอย่างอารมณ์ดี ไม่ได้จูมมือเธอเดินอย่างคนรัก แต่คง
แขนอย่างนึกสนุกตามความรู้สึกเอื้อเอ็นดูที่มีต่อเธอที่ค่อย ๆ
เพิ่มมากขึ้นทุกวัน

ยิ่งเห็นหน้าเธอเขายิ่งคิดถึงคนที่จากไป แต่ไม่ได้มี
ความรู้สึกเศร้าหมอง เพียงแต่อยากใช้เวลากับเธอ อย่างที่เขา
ควรได้ใช้กับธรราท่านั้น

ชายหนุ่มปรายตามองคนที่กำลังเดินควงไปอย่าง
อารมณ์ดี เธอดูแปลกตาในชุดเดรสแขนกุดคอจีนที่เข้ารูป
อวดรูปร่างสวย ทั้งยังแต่งหน้าอ่อน ๆ ปกติเห็นแต่ใส่เสื้อยืด
กางเกงขาสั้นวิ่งเล่นกับลูกชายเขา วันนี้เธอดูเป็นสาวจน
แปลกตา แต่จะว่าไปด้วยอายุอานามแล้วเธอก็ไม่ใช่เด็ก แต่
เพราะเธอทำให้เขานึกถึงคนที่จากไปทุกครั้งจึงเห็นเธอเป็น
เด็กอยู่ร่ำไป

ภายใน ผู้คนค่อนข้างบางตา คงเป็นเพราะยังหัววัน
อยู่ ธีรธัมเลือกโต๊ะที่ค่อนข้างห่างจากเวที เพราะไม่ได้ต้องการ
มาดูนักร้อง หลังจากนั้นก็สั่งเครื่องดื่มคนละแก้ว โดยหลังจาก
ได้เครื่องดื่มแล้วก็ถูญาวีรียกขึ้นจิบก่อนลุกขึ้นเดิน ในขณะที่
เขายังนั่งอยู่

“ไม่เต้นหรือคะ” เธอถามเขาขณะโยกตัวไปมาตาม
จังหวะเพลงที่ตีใจเปิด เพราะวงที่จะแสดงสดในคืนนี้ยังไม่ขึ้น

เวที

“ขอชิมซับบรรยากาศก่อน” เขาตอบ จริง ๆ ไม่ได้ชิมซับบรรยากาศอะไร แต่ตั้งสติมากกว่า เพราะเขาเลิกเที่ยวแบบนี้มานานแล้ว ส่วนใหญ่จะนั่งดื่มและฟังเพลงอย่างสงบ ๆ มากกว่าจะมาเต้นแร้งเต้นกาไปกับเสียงเพลงอีกทีก็ครึกโครมแบบนี้

“เดี๋ยวฉันนั่งเป็นเพื่อนคุณก่อนก็ได้” เธอว่าแล้วนั่งลงบนสตูลตัวสูง ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นดื่ม และยังคงโยกตัวตามจังหวะเพลง

ผู้คนเริ่มทยอยกันเข้ามาจนโต๊ะที่ว่างในตอนแรกถูกจับจองเกือบเต็มหมด คนบนเวทีกำลังทดสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ พนักงานถือถาดบรรจุเครื่องดื่มเดินขวักไขว่จากโต๊ะหนึ่งไปยังโต๊ะหนึ่ง ก่อนที่ผู้คนจะกรี๊ดร้องขึ้น อีรีตม์มองไปยังบนเวทีก็เห็นว่าวงดนตรีที่จะแสดงในคืนนี้เข้าประจำที่แล้ว ไม่นานเสียงเพลงก็ดังกระหึ่ม และผู้คนลุกขึ้นเต้นไปตามจังหวะด้วยท่าทางเมามัน ไม่เว้นแม้แต่คนที่นั่งอยู่บนสตูลตรงหน้าเขา

กัญญาวีร์ดูสนุกกับการเต้นเข้ากับจังหวะเพลงร็อกหนัก ๆ เธอกระโดดหัวสั่นหัวโคลน แหกปากร้องเพลงไปพร้อมกับคนบนเวทีและคนอื่น ๆ ที่อยู่ข้างล่าง ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบ ๆ ก็พบว่าคนอื่น ๆ ก็ไม่ต่างกับหญิงสาว ผู้ที่ตอนนี้กำลังยื่นมือมาหยิบแก้วเครื่องดื่มที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นดื่ม

ด้วยท่าทางกระหาย ใบหน้าเธอชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ผมยาวที่ปล่อยเต็มแผ่นหลังตอนนี้ยุ่งเหยิงเล็กน้อย แต่เขากลับรู้สึกว่ามันทำให้เธอดูเซ็กซี่อย่างประหลาด

เธอพูดบางอย่างกับเขาและเพราะเสียงดนตรีที่ตั้งจนกลบทุกอย่างทำให้เขาไม่ได้ยิน จนต้องยื่นหน้าไปใกล้เธอ ซึ่งหญิงสาวก็ขยับเข้ามาตะโกนใส่หูเขา

“คุณไม่เต้นหรือคะ”

เขาส่ายหน้า พอเห็นเธอยื่นหน้าเข้ามาคล้ายจะพูดอะไรอีก จึงเอียงใบหน้าให้เธอพูดกรอกหูอีกครั้ง

“ทำไมไม่เต้น สนุกจะตาย” เธอว่าแล้วก็ยื่นมือไปหยิบแก้วขึ้นมาดื่มจนหมดโดยไม่รอฟังคำตอบ เขาเห็นเช่นนั้นจึงยกมือทำสัญญาณเรียกพนักงาน ซึ่งเดินเข้ามารับออเดอร์ เครื่องดื่มจากเขาอย่างรวดเร็ว ไม่นานเครื่องดื่มแก้วใหม่ก็ถูกนำมาวาง โดยเจ้าของแก้วเห็นเช่นนั้นก็ยกนิ้วหัวแม่มือให้เธอยื่นมือมาหยิบไปดื่มก่อนหันกลับไปเต้นแรงเต้นกาของเธออีก

ธีรต์มมองไปรอบ ๆ ก็พบว่าแต่ละคนก็อยู่ในท่าทางที่ไม่ต่างกับกัญญาวีร์ ต่างสนุกสนานกับเสียงเพลงที่นักร้องเสียงดีกำลังแสดงบนเวที พนักงานเสิร์ฟเครื่องดื่มเดินกันขวักไขว่ นักท่องเที่ยวหลายคนเริ่มออกอาการจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ ทั้งเสียงร้องเพลงที่ดังกว่าปกติ หรือคู่รักบางคู่ก็แสดงออกถึงความรักอย่างดุเดือด

อีกครั้ง คนที่ทำท่าจะเดินตามเขามาอย่างว่าง่ายก็หยุดเดิน ยกมือขึ้นโอบเอวเขา ซุกใบหน้ากับอกแล้วพูดบางอย่างอู้อี้ ชายหนุ่มจึงก้มลงพูดใกล้หูเธอเพราะเสียงเพลงดังเกินกว่าจะได้ยินอีกครั้ง “อะไรวะ”

เธอเงยหน้าขึ้นมา เขาก็เอียงหน้าลงไป ให้เธอพูดใส่หู
“มาเต้นด้วยกันก่อน”

“เพลงมันช้า” เขาว่า เพลงร็อกจังหวะมัน ๆ เปลี่ยนเป็นเพลงรักทำนองเชื่องช้า ซึ่งหลายคู่ก็กำลังขยับตัวแบบสโลว์ชอป

“ช้าก็เต้นได้” เธอว่าแล้วยกมือขึ้นโอบรอบคอเขา เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขาด้วยสายตา...เชื่องชวน

ชายหนุ่มหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ รู้สึกถึงหัวใจของคนในอ้อมแขนที่กำลังเต้นแรงจากอกหนุ่มที่แนบอยู่กับลำตัวเขา เธอเอนตัวแนบชิดกับเขา สองมือที่คล้องคอเขาเกี่ยวกระชับแน่น ใบหน้ายังแหงนเงยในขณะที่ขยับตัวไปตามทำนองเพลงแว่วหวาน

ธีร์ยิ้มสุดลมหายใจลึก แล้วก็ก้มหน้าลงไปช้า ๆ